

Caritat i amor per sortir de la droga

Diverses entitats d'Església ofereixen ajuda als que pateixen aquesta addicció

Entrar en el món de la droga és fàcil, massa fàcil. Però sortir-ne és un procés llarg i complicat. Per ajudar els drogoaddictes, l'Església catalana té diverses entitats. Entre elles destaca l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac de la Barceloneta on sor Genoveva, filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, ha posat el seu carisma a favor dels més pobres i desfavorits de la societat: drogoaddictes, presos i malalts de sida. Els mercedaris també aposten per ajudar els presidaris o aquells que acaben de sortir de la presó en pisos d'acollida. Malauradament s'enfronten, també sovint, amb el problema de la droga. El Centre Català de Solidaritat (CECAS) també posa el seu important granet de sorra per ajudar les persones a sortir del pou de la drogadoaddicció.

Una altra iniciativa ben diferent és la del *Cenacolo* a Medugorje (Bòsnia-Hercegovina) que ajuda els drogoaddictes a trobar-se amb ells mateixos i conèixer Jesús per sortir de la drogadoaddicció.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Marta Payol

ENTREVISTA

«He posat el cor a Barcelona perquè és on el Senyor ara m'està estimant»

10è aniversari de Mons. Ricard Maria Carles al capdavant de l'Església barcelonina

Pàg. 19, 20 i 21

Cerdanyola es compromet amb Moçambic

L'església del Roser de Cerdanyola i el Centre Cristià dels Universitaris de Cerdanyola han organitzat una campanya de solidaritat amb Moçambic. La idea va sorgir quan Bettenckourt Capece, un jove moçambiquès que estudia el doctorat de Veterinària a la Universitat Autònoma de Barcelona i que és feligrès de la parròquia, va demanar pregar pel seu país. Des de la parròquia es va pensar que a més de la pregària es podia fer alguna cosa més. Així va començar una campanya de recollida de medicaments i diners, primer, que ara s'ha ampliat a mantes i roba d'estiu.

Pàg. 7

Sumari

Pàg. 17 Tarragona: XII Fòrum diocesà de Joves

Pàg. 18 L'universalisme de Gaudí

Pàg. 24 Homenatge a les religioses de Lestonnac a Lleida

Pàg. 25 Joves catalans, amb el Papa a Jerusalem

Pàg. 29 Entrevista: Carlos Moya, director de SOS Família

Editorial

Vèncer la droga amb la fe

La droga és un dels drames del nostre temps, moltes persones, especialment joves, cauen en aquest pou, sovint amb moltes dificultats per poder sortir-ne. És un drama per qui cau en aquest lamentable món, perquè perd tota la seva dignitat, la llibertat, la salut i potser la pròpia vida, però és un drama també per als qui l'envolten, de manera especial els pares i la resta de la família, que se solen trobar impotents davant de la situació i que veuen com la convivència a la llar acaba convertint-se en un infern.

En el temps del Senyor Jesús no existia encara la droga tal com avui dia l'entendem, però si que trobem persones posseïdes per esperits malignes, és a dir, que tenen a dins alguna cosa que els treu la seva capacitat física i espiritual de moviments. Salvant les distàncies, podríem dir que la droga és com un «esperit maligne» que entra dins el cos humà, que és difícil de treure i que converteix a qui el porta en una persona desgraciada.

Jesús va guarir molts posseïts d'esperits malignes i els va tornar la llibertat i la normalitat social. Jesús també va estar al costat de molts col·lectius que eren refusats per la societat, els va donar la seva comprensió, estimació i ajuda. Avui la droga i els drogoaddictes creen refús i manca de comprensió. No es estrany veure com un barri o una població protesta quan es vol crear en aquell lloc un centre de rehabilitació per a toxicòmans o un espai per a l'atenció de persones amb problemes amb la droga.

Els cristians, també en aquest tema hem de tenir la mateixa actitud de Jesús, superant la por i la distància, per apropar-nos als que pateixen el drama de la droga, per donar-los el nostre ajut i el nostre escalf de germans.

Arreu del món i també a casa nostra, com podreu comprovar en aquest número de *Catalunya Cristiana*, hi ha molts cristians compromesos seriosament amb el món de la prevenció i de la

rehabilitació dels toxicòmans. Els que ho fan, ens donen exemple perquè tots els que ens sentim seguidors de Crist, fem alguna cosa més en aquesta lluita per vèncer la droga i treure-la de la nostra societat.

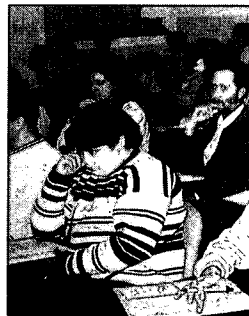
L'actitud cristiana en aquesta temàtica podria resumir-se en tres actituds envers els que pateixen o han patit aquesta addicció:

Actitud de perdó: la societat i fins i tot moltes vegades les famílies no perdonen a qui ha caigut en el món de la droga. No es creuen que estiguin rehabilitats o que vulguin sortir-se'n. Veuen que serà un problema possible i prefereixen estalviar-se'l. Cal una actitud cristiana de perdó. És cert que el drogoaddicte pot haver comès molts errors i fins i tot delictes quan estava dominat per la droga, però cal perdonar el passat i ajudar-lo a iniciar un nou camí.

Actitud d'estima i d'acolliment: qui ha estat dominat per la droga, necessita no només estar acompanyat sinó ser estimat. No pot sentir-se sol, perquè cauria en el desànim i tornaria a cercar els proveïdors que el portarien a recaure. I a més d'acompanyat ha de sentir el suport i la comprensió de persones que estiguin disposades a donar-li l'ànim que necessita per tornar a fer vida normal.

Actitud d'oferir un sentit a la vida: diuen molts exdrogoaddictes que hi van caure perquè no trobaven sentit a la vida, i perquè tot els era igual i volien provar noves sensacions i experiències. Després de la droga cal convèncer qui es rehabilita que la vida pot ser meravellosa i que pot tenir sentit ple. Ser cristià —tot i que s'ha de respectar les creences de cadascú— és sens dubte un camí perfecte per descobrir com Jesús dona sentit a la nostra vida i a les nostres accions. Molts han descobert en la fe la veritable força per vèncer la droga, perquè quan la vida ja té sentit la droga ja no hi té cabuda.

Sumari

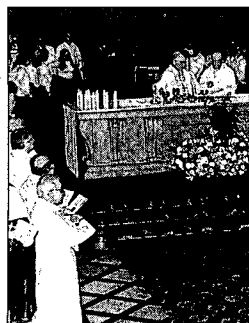
17

Tarragona: XII
Fòrum diocesà de
Joves

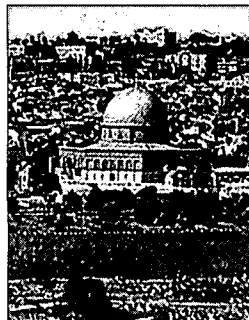
18

L'universalisme
de Gaudí

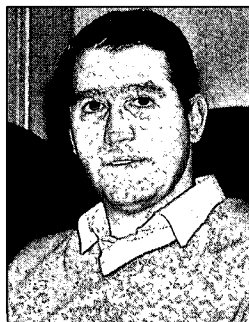
24

Homenatge a les
religioses de
Lestonnac a Lleida

25

Joves catalans,
amb el Pàpa
a Jerusalem

29-30

Entrevista: Carlos
Moya, director de
SOS Família

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Glòria Carrizosa (coordinació), Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Antoni Reig, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Elena Garcia, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

BÒSNIA-HERCEGOVINA

en primer pla

Un camí per sortir de la droga

■ Al «Cenacolo» de Medugorje es guareixen el 80% dels drogoaddictes

En teniem notícies més aviat superficials. Aquest cop ens hi vam entretenir i vam sentir els testimonis amargs, impressionants de vides desencaixades, malmeses per la fiblada de la droga, la prostitució, l'obsessió permanent pel robatori i la violència. Joves caiguts en les més abjectes misèries de la vida i que avui han recuperat la voluntat de recomençar. «Érem morts —diuen— i lluitem per redescobrir la vida a través del sofriment que ens porta a la llum.»

Una noia italiana amb dues amigues va emprendre un camí amb projecció religiosa oferint la seva vida al servei del proïsme sense saber ben bé on orientar els seus passos. Set anys lliurant-se al Senyor bo i demanant veure un camí clar per realitzar la seva vocació.

Avui podem palpar que a partir de la tendresa de Déu i gràcies al «sí» de la germana Elvira i les seves companyes neix la comunitat del *Cenacolo*, que és una esperança per als joves fatigats, insatisfets i decebuts per la droga i les seves misèries col·laterals de cara a la recerca d'un vida autèntica.

Tot i això gràcies a la proposta clara i palpable de Jesucrist, l'única resposta. Així de clar! Aquesta inspiració fundació del *Cenacolo* avui ja disposa d'una trentena de cases a diversos països i que són el fogar on les víctimes del drama que corromp molt jovent, descobreixen els valors que abans no havien conegut i que estaven ofuscats per la pressió perversa que la societat actual els havia encobert amb l'estupidesa ambiental dels diners, la vida fàcil, la droga, etc.

Entren al *Cenacolo* venint de la foscor i aviat obren els ulls a altres perspectives d'una esclatant vivesa.

La teràpia

Aquesta comunitat del *Cenacolo* és la teràpia més eficaç que es coneix avui per sortir de la drogodependència i la clau d'aquest èxclatxa d'esperança és la pregària. Així, sense pal·liatius. Els resultats obtinguts són humanament impossibles amb els experiments que la medicina, sociòlegs i especialistes hagin pogut experimentar. Més d'un 80% resten completament alliberats.

El *Cenacolo* que hem conegut és a la vila de Medugorje (Bòsnia-Hercegovina) on el missatge constant de la Mare de Déu, que arriba des de fa 19 anys, esdevé un missatge molt concret de pau i vida. Aquell qui acull el missatge de la Mare de Déu entra en un nivell de joia i fraternitat, que en el cas que comentem és evident que t'atansa al testimoni que donen els mateixos joves que han descobert la llum. En sentir-los t'averagonyeixes de la vida espiritual tan minsa que portem els que pretenem lluir l'etiqueta d'una vida cristiana i aquí endevines com en som, d'acomodaticis.

Allà no hi ha cap altra forma de psicologia ni teràpia, sinó la pregària, la fe i escoltar la paraula de Déu.

El seu testimoni

«La pregària —expliquen— ens fa forts i ens dona impuls per fer front a la vida. Trobem el motiu de l'ajuda mútua i la voluntat col·lectiva i personal de perdonar i de canviar. En arribar som totalment escèptics i a poc a poc descobrim la pau i la Mare de Déu ens dona la possibilitat

Els joves del «Cenacolo» construeixen obres d'una vetustesa medieval.

de viure-la i de prodigar-la. Mai no havíem sentit —ni de lluny— la presència de l'amor dels companys i per damunt de tot, de la Providència i com ens fa canviar a poc a poc els valors de la vida a través de la pregària!»

I això t'ho diuen dos xicots que es drogaven pels carrers del Trastevere de Roma o del Meinstrasse de Frankfurt i robaven per la via Veneto, a la cinquena avinguda de Nova York o freqüentaven els bordells de Brooklin, i alguns amb molta dosi de presó...

Programa de vida

Ens expliquen sumàriament el programa de la seva jornada. A les 6 del matí, resen junts el rosari i estan convençuts que en posar en primer lloc la pregària, en noten l'efecte del fervor col·lectiu i personal i els predisposa al treball del dia. Comencen les tasques diàries assignades a cadascú i que no coincideixen mai amb l'ofici o estudis que havien practicat en la seva vida d'abans. Curiosa experiència! Això els ajuda a trencar amb els hàbits passats i han descobert moltes aptituds que no haurien sospitat mai.

No totes les comunitats tenen el mateix estil de treball.

A Medugorje actualment es construeixen edificis que recorden la vetustesa i la potència de les pedres medievals. Ells mateixos extreuen les pedres de la pedrera pròpia enfondint el terreny, que és de pedra calcària molt dura i compacta. Més endavant, l'espai ocupat per la pedra serà un espai subterrani aprofitable. I quines construccions, Déu meu! No cal dir que les estructures són dissenyades per experts arquitectes. Allà tothom treballa: picapedrers, encofradors, electricistes, fusters, pintors. Els que couen ceràmica, els que fan escultures de tota mena, els que munten objectes com a record a la venda. Cuiners, pastissers, forners, etc.

També hi ha iconògrafs que tot fent icones —segons ens expliquen— se'ls produeix una guarició interior que els ajuda a extreure el mal que porten incrustat a dins.

A la comunitat de Medugorje, actualment, hi ha més de vuitanta nois i veure'ls treballar, pregar o cantar junts deixa perplex. La llengua comuna és l'italià. Sentir un negre parlant italià amb accent de Texas té la seva gràcia!

Al migdia resen també el rosari. A la tarda continuen treballant i preguen novament al vespre. Sovint amb l'exposició solemne del Santíssim.

A la pregària s'hi inicien sense cap mena de pressió, amb completa llibertat, però aviat s'hi integren plenament.

Renovats pel treball i la pregària

El programa de vida és igual a tots els *Cenacolos*, però a Medugorje, per ser la casa mare, hi ha una atmosfera particular. Aquí va arrencar la primera pedra de la fundació. Començaments difícils, mancava de tot. La germana Elvira endevina que és cosa de Déu i a fe que la seva providència aviat hi va fer sentir la seva mà! És

una evidència que des de fora es veu! Ells saben que en el Senyor han trobat la més fina expressió de l'amor que tot ho fa néixer. Els joves que hi viuen ens aclareixen: «Quan entrem a la comunitat ens sentim embolcallats per l'acollida dels altres que contrasta amb l'experiència que portem clavada en la nostra persona anterior. Per què fan tot això per mi?, ens preguntem. Més tard ho comprenem. Érem joves que no sabíem qui érem ni on anàvem i que per a nosaltres Déu no comptava per a res. Sempre absorbits en un món d'ignorància i d'esforç per no sortir de la banalitat perifèrica de la vida a través de les sensacions mundanes més sorolloses, buides i abjectes. Ara esdevenim testimonis de la llum, de recuperació, d'una joia indescriptible i de vida cristiana que mai havíem ni somniat.»

Així es manifesta l'admirable tendresa de Déu quan preguem i ens oferim sincerament a ell com ho va fer la germana Elvira i el munt de companyes que avui dirigeixen els *Cenacolos* i que van deixant una estela lluminosa en diferents països. Un signe i una esclatxa d'esperança per al nostre món atribolat.

Gaspar Vilarrubias i Codina

Joyce Rupp DIOS-COMPAÑERO EN LA DANZA DE LA VIDA

Pregàries per a cada mes i cada dia de l'any
Suggeriments per a la pregària de cada dia del mes, en comunitat o individualment, meditacions guiades, pautes per a la realització diària, etc., 192 pàg. 1.725 ptes.

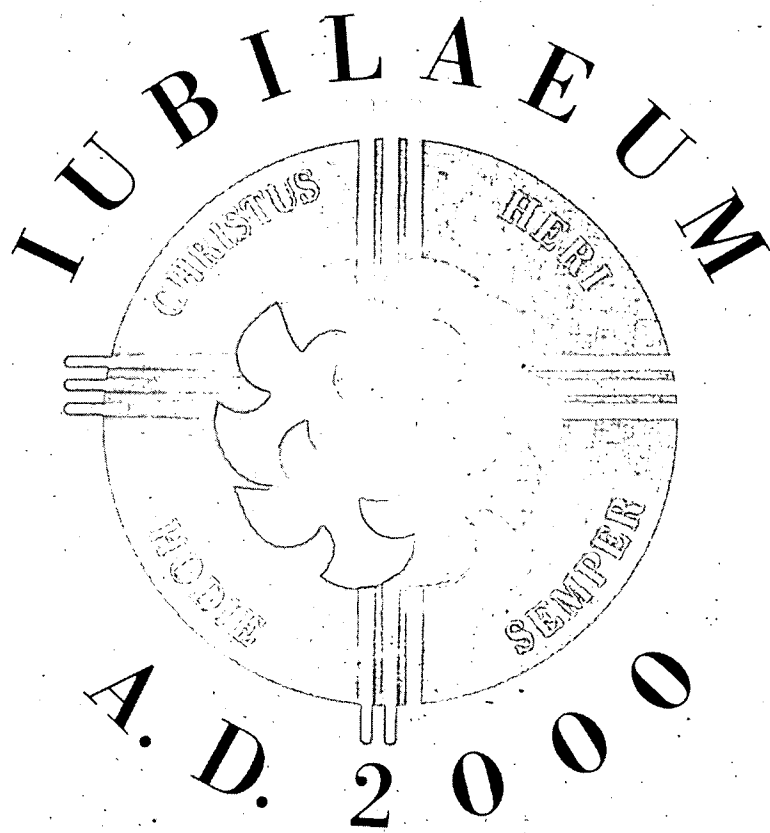

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487
narcea@informet.es www.narceaediciones.es

ARQUEBISBAT DE BARCELONA

Comissió Diocesana per al Jubileu del 2000

PELEGRINATGE JUBILAR

DIOCESÀ A ROMA

amb motiu del Gran Jubileu

Mes de maig del 2000

Presidit pel cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona

ROMA / SUBIACO / PORT D'ÒSTIA

Opció A: Autocar, del 15 al 22 de maig

Opció B: Avió, del 16 al 21 de maig

Les inscripcions són obertes

Demaneu informació a: la vostra parròquia, centre de culte, comunitat, moviment, associació... i també als Amics de Catalunya Cristiana.

Amb l'assistència tècnica de:

MERCATRAVEL S.A.

Barcelona

Lluitar contra la droga des de la fe

■ Pacència, amor, caritat i ajuda mèdica a canvi de res

El Concili Provincial Tarraconense celebrat el 1995 exhorta en la seva resolució 79 a «intensificar el treball que —d'acord amb la pastoral de la pobresa i de la marginació— les nostres Esglésies porten a terme a favor de drogoaddictes, alcohòlics, malalts de sida, persones sense sostre (...)». La droga és un dels mals actuals més punyents que moltes vegades posa fi a la vida dels que la consumeixen. Però a vegades hi ha sortida, entitats d'Església lluiten per donar una oportunitat als drogoaddictes que, com a fills de Déu, se les mereixen totes.

Alguns diuen que és la Mare Teresa de Calcuta de Barcelona, ella destaca per sobre de tot la riquesa d'estar en una comunitat de les Filles de la Caritat «on existeix un suport molt gran» i d'estar envoltada d'uns magnífics col·laboradors que vénen a treballar amb il·lusió i molta donació. «Entre tots ho fem tot», afirma sor Genoveva Masip, que ha posat el seu carisma a favor dels més desfavorits i pobres de la societat: drogoaddictes, presos i malalts de sida.

Sor Genoveva, filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, treballa a l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac al Servei d'Acollida i Orientació. Aquest servei es dedica a atendre i ajudar els drogoaddictes i malalts de sida que arriben al carrer Santa Lluïsa de Marillac de la Barceloneta buscant ajuda. Allà troben sor Genoveva i tot el seu equip, disposats a ajudar-los i oferir-los molt d'amor. Els drogoaddictes hi van al matí i tots els membres del equip que els escolten intenten fer que se sentin com a casa. Sor Genoveva afirma: «Ens sentim plens de joia en rebre'ls. Per a nosaltres, compartir implica una actitud de saber escoltar amb molt de respecte la persona, que descobreixin en la nostra mirada que no sentim indiferència cap a ells sinó que els estimem de veritat.»

El primer pas que fan amb els drogoaddictes, segons sor Genoveva, és que expliquin la seva situació, si a més estan malalts, se'ls demana un informe mèdic i si no el tenen se'ls acompanya al metge. Després, un membre de l'equip comparteix i escolta el problema del drogoaddicte. Tot seguit, el que es fa és ajudar-los en les necessitats vitals, com són un lloc per dormir i per menjar. Normalment se'ls fan vals per anar a dormir a pensions a prop del centre. Alguns van a menjadors públics i als que estan més malalts i no hi poden anar els donen vals per anar a esmorzar, dinar i sopar en petits restaurants del barri. Aquests es van renovant cada setmana o cada quinze dies per poder-los fer un seguiment. Però sor Genoveva diu que «poden venir aquí sempre que vulguin, m'agradaria fer-los una abraçada cada dia». I ho diu sincerament perquè cada vegada que saluda els que fan cua per rebre ajuda els abraça i els fa dos petons. Es nota que tots l'estimen. També s'ajuda els drogoaddictes atenent les causes judicials pendents, i s'intenta evitar l'ingrés a la presó i ajudar-los a entrar en centres terapèutics.

Sor Genoveva explica que gràcies a Déu alguns drogoaddictes se'n surten, però la família i la societat moltes vegades triguen a perdonar-los. «El perdó és molt

Sor Genoveva amb la psicòloga del servei.

important i als cristians també ens costa. Una noia, que ara està rehabilitada i té una nena, va anar a un judici per haver arrencat una cadena del coll a una senyora que tot i ser creient no la podia perdonar. Costa molt perdonar però hem de recordar que Déu sempre ens absol i ens perdona».

Sor Genoveva explica amb uns ulls vívids que no deixen entreveure que té setanta-sis anys que acullen «tots aquells drogoaddictes que no tenen lloc on anar» i afegeix que «tots els pobres compten, hi ha un sentit profund perquè Crist s'ha identificat amb ells "El que els feu a ells a mi m'ho feu"». Aquí arriben aquells que se'ls ha fet fora de tots els llocs, són pobres amb majúscula». Aquesta filla de la Caritat subratlla que hem de viure la fe i mantenir un vis a vis amb el Senyor, conèixer el Crist

perquè sinó no el podem descobrir en el germà que pateix, en el desvalgut, en el feble, en el desconfiat, perquè tothom se'l treu de sobre. Sor Genoveva afirma conveçuda que «a vegades per tractar els que vénen al centre demano: "Senyor amb els ulls de la cara no et veig en ells, però fes que amb els ulls de la fe sí que t'hi vegi"».

Sor Genoveva recorda que «no s'ha de perdre mai l'esperança, perquè si amb mi no haguessin esperat una vegada i una altra jo no seria qui sóc. S'ha d'esperar perquè l'esperança es perd quan el que esperava deixa d'esperar. Això m'ho va dir un noi que va ser drogoaddicte fa molts anys i se'n va sortir. Aleshores, jo compartia la preparació, la inquietud vocacional de les noies que volien ser Filles de la Caritat i en una

(continua a la pàg. 6)

Tarragona

El Centre Català de Solidaritat, plataforma de reinserció

El servei de l'Església de Catalunya per al tractament, la rehabilitació i la reinserció dels malalts drogo-dependents i de l'alcoholisme es canalitza a través del Centre Català de la Solidaritat (CECAS), una entitat pionera al nostre país en aquest camp. A Tarragona el CECAS desenvolupa de forma integral el programa establert que els últims anys s'ha vist refermat per l'esperit del Concili Provincial Tarraconense que en la resolució 96 —resolució vinculant— hi va donar suport, considerant-lo obra social de la mateixa Església.

Al carrer del cardenal Cervantes, 6 de Tarragona, el Centre Català de Solidaritat treballa el camp terapèutic-educatiu per a la reinserció dels drogo-dependents, tot cercant el desenvolupament i creixement de la persona, perquè assoleixi la seva autonomia i plenitud personal, després d'haver passat per la dependència de les drogues. Llorenç Madorran coordinador de CECAS a Tarragona i també a Lleida, comparteix el criteri que «la drogo-dependència es deriva de la confluència de moltes causes, individuals, familiars i socials. Probablement l'individu és el principal responsable de la seva addicció, però s'ha de sospesar el seu entorn familiar i social». El CECAS ha escollit un model socioterapèutic de tracta-

ment «ja que pretenem no solament deshabituïr la persona de la droga, sinó també acompanyar-la en el seu procés de canvi fins a assolir una vida autònoma, responsable, i la reinserció social», afirma Madorran.

El Centre Català de Solidaritat de Tarragona, des de l'any 1991 acull persones amb politoxicomania i des de en fa quatre, els casos d'alcoholèmia, a través del centre d'acollida i centre de dia. Aquest disposa de 22 places residencials amb prioritat per a aquelles persones mancades de desenvolupament afectiu o llunyania familiar. L'edat dels implicats en la drogo-dependència, usuaris del servei citat oscil·la entre els 20 i 40 anys. Tal com afirma Llorenç Madorran, «la procedència dels afectats és diversa, pel que fa al nivell social. A banda de la responsabilitat personal a l'addicció, els traumes i desfeites familiars, com també la precarietat o marginalitat, són condicionaments que afavoreixen l'aparició del problema. Una miqueta aquesta situació ve a confirmar la simplicitat quan diem «que els extrems es toquen».

A hores d'ara el CECAS de Tarragona acull 18 persones, des de les 9 del matí fins a les 6 de la tarda, durant dos mesos. A més, el centre realitza un seguiment a 32 persones en fase de reinserció social i en té 20 en

tractament. «La deshabituació del consum de drogues i reconduir els hàbits de conducta» són les premisses d'actuació, assegura el coordinador del centre. Per aquesta tasca es compta amb un equip multidisciplinari, format per un metge, un pedagog, un psicòleg, assistents socials, educadors i infermers, sense oblidar la inestimable aportació d'un bon grup de voluntaris, que permet aplicar unes teràpies personalitzades. Hi ha una altra faceta important a cura de CECAS i que consisteix a «orientar matrimonis i famílies que han detectat en alguns dels seus membres el consum d'alguna substància. Es tracta, doncs, de prevenir i reconduir aquells aspectes que es deterioren», indica Llorenç Madorran.

Cal consignar que, segons les estadístiques, els resultats obtinguts pel Centre Català de Solidaritat a Tarragona són ben satisfactoris ja que es calcula en un 50% la capacitat de retenció dels usuaris, com també «resulta esperonador comprovar que hi ha molts empresaris receptius a donar ocupació a aquestes persones que es presenten al món laboral en igualtat de drets i obligacions», esmenta Llorenç Madorran.

Joan Boronat

carta aquest noi deia "estic content, encara que em puguis escriure menys, perquè pots ensenyar a les joves que no es cansin mai d'esperar". Aquí és on sor Genoveva comenta que l'acompanyament és molt important per al toxicòman ja que evita recaigudes, i si malgrat tot recauen, si troben algú que confia en ells es poden tornar a aixecar. Al l'equip del Servei d'Acol·lida i Orientació hi ha molts seglars que fan acompanyament, visitant els toxicòmans a la pensió, anant a prendre alguna cosa amb ells, a passejar, visitant-los a l'hospital..., intentant suplir la família i els amics, que han perdut la majoria de les vegades per culpa de la droga. També els orienten a diferents serveis, com centres de rehabilitació, i continuen en contacte amb ells amb cartes i visites. A més, el Servei d'Acol·lida i Orientació de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac treballa amb col·laboració estreta amb diferents centres, entre els quals sor Genoveva destaca el Centre Català de la Solidaritat (CECAS) de Càritas, on els que es volen *desenganxar* disposen d'un centre de dia i

de la droga per a aquesta filla de la Caritat comença moltes vegades per una manca de valors a la família, a les escoles i a la societat en general. Per intentar contrarestar això els diumenges després de la missa la gent del servei es troben per esmorzar amb els malalts i es parla de temes de valors humans per viure, fonamentats en l'Evangeli.

EL CENTRE CATALÀ DE SOLIDARITAT (CECAS)

El Centre Català de Solidaritat és una fundació creada l'any 1991 per les vuit Càritas de Catalunya juntament amb la Unió de Religiosos de Catalunya i que té per objectiu oferir serveis i recursos d'atenció i tractament i reinserció social a persones drogodependents i a les seves famílies. La presidència recau en un representant de la Conferència Episcopal Tarraconense, que en aquests moments és el Dr. Josep M. Guix, bisbe de Vic.

En els seus inicis atenia les persones drogodependents que acudien als serveis de Càritas, però actualment el CECAS atén tothom qui ho demana. Està integrat a la XAC (Xarxa d'atenció a les drogodependències de la Generalitat de Catalunya) i col·labora amb el Pla Municipal de Drogodependències de Barcelona, amb el Departament de Benestar Social i amb el Servei de Presons de la Generalitat.

El director general del CECAS és el doctor Narcís Martí el qual diu en preguntar-li sobre l'origen de l'addicció a les drogues que és un tema molt complex, però creu

Narcís Martí, doctor del CECAS.

d'un altre on poden estar interns.

Sor Genoveva considera que la metadona, utilitzada per *desenganxar* els heroïnòmans només pot ser un trampolí per deixar la droga per aquells nois que tenen cobertes les necessitats vitals i no estan pel carrer i tenen una família que els dona suport a darrere. Per als que estan al carrer i els falta motivació per viure i ser lliures, la metadona no és la solució.

Finalment, sor Genoveva afirma que gairebé sempre quan es pregunta als afectats per què van caure a la drogoaddicció diuen que es trobaven buits. El problema

que hi ha uns fets clau, sobretot per als adolescents, «que minimitzen els riscos que corren i que tenen una gran curiositat per tastar tot allò que és nou». També creu que gran part de la població ha perdut el respecte o la por a substàncies com el cànnabis, l'alcohol o a d'altres drogues considerades *light* i, «per passar-s'ho bé les consumeixen juntament amb l'alcohol. Més endavant passen, per exemple, a la cocaïna». Per al doctor Martí «també s'ha de tenir en compte la falta de formació de la joventut, que no té patrons de referència clars, la precarietat laboral en què viuen,

L'acolliment, una filosofia de vida dels mercedaris

Jesús Roy, és mercedari i treballa en els pisos d'acollida que els mercedaris tenen al barri de la Vall d'Hebron de Barcelona. Aquests pisos que funcionen des de fa 28 anys acullen homes que gaudeixen del permisos penitenciaris de segon o tercer grau o que tenen la llibertat condicional i no tenen cap lloc on anar. Aquest servei des de la fe vol acollir-los, ajudar-los i intentar substituir la família i els amics.

El servei d'acollida de pisos permet que els expresidaris puguin tenir un sostre mentre busquen un habitatge o troben una sortida de tipus laboral. Roy explica que al pis no hi ha toxicòmans actius perquè el pis no reuneix les condicions per ajudar-los. «De tota manera moltes de les persones que estan al pis han estat toxicòmans; si algú té una recaiguda, si encara està a la presó ho comentem als serveis socials. Hi ha hagut algun cas de recaiguda en la drogoaddicció i aleshores hem buscat una comunitat terapèutica o una granja perquè l'afectat pugui guarir-se.»

Jesús Roy afirma que l'experiència et fa veure que alguns nois han tornat a recaure en no haver trobat expectatives de feina, o en haver vist que la família els tancava les portes de casa seva. «Recordo el cas d'un noi, Eduard, que vivia al pis, no trobava feina, i se sentia rebutjat per la família. Va morir al carrer per sobredosi, no sabem si per la situació ho va fer expressament, si es va punxar heroïna adulterada o sense voler es va passar amb la dosi.»

El mercedari explica un altre cas, el de Joaquim, que prenia cocaïna, però quan li preguntaven si es drogava ho negava una i altra vegada, encara que de vegades no se l'entenia quan parlava. «El que passava és que Joaquim no acceptava la situació. Alguns companys fins i tot deien "aquest ve col·locat". Una vegada va arribar ple de ferides i va dir a l'hospital que havia caigut. Més tard ens vam assabentar que havia estat una venjança. Els responsables del pis li vam dir que l'ajudàrem a buscar un centre, però al final va marxar.»

Roy, però, afirma que afortunadament de vegades poden donar un cop de mà, com en el cas de Santi, que reconeixia que no estava bé i va demanar anar a un centre terapèutic perquè veia que tornaria a recaure en la drogoaddicció. Segons Roy, Santi veia que en algun permís tindria una recaiguda i cometria un delictes. Santi va optar per «agafar el toro per les banyes».

Jesús Roy, mercedari.

l'absència de valors...»

En relació amb la manera de guarir l'addicció amb un manteniment de metadona, Narcís Martí es mostra reticent a aquest mètode perquè «és un mòrfic oral que poden estar tres o quatre anys prenent-lo» i afegeix que «és difícil sortir de la metadona, la seva síndrome d'abstinència pot durar entre 18 i 25 dies, enfront dels 5 a 8 dies que ocasiona l'abstinència d'heroïna». El doctor Martí explica que al CECAS existeix un programa específic per a les persones que volen sortir del programa de metadona i que el porten a terme en col·laboració amb els CAS (Centres d'Atenció i Seguiment per a toxicòmans). Aquest tractament es fa en un Centre de Dia durant 4 o 5 mesos.

Pel que fa als afectats pel consum d'heroïna, se'ls fa una cura de desintoxicació i també reben tractament al Centre de Dia. Per a les persones que no tenen suport familiar el CECAS disposa d'un servei per allotjar-los durant aquesta etapa.

Un altre pas per lluitar contra la drogoaddicció és l'estada en una Comunitat Terapèutica, que acostuma a durar sis mesos. En aquesta etapa s'estudien les raons que han portat el jove a aquella situació, i els problemes afectius, de comportament i familiars que presenta cadascun d'ells. Es procura ajudar-los a adquirir hàbits laborals, d'higiene, de salut, i a recuperar l'autoestima. Es demana la col·laboració de la família, si en tenen, per tal

d'ajudar-los en aquesta fase i en la darrera, que és la de reinserció social, fins que siguin capaços d'ocupar un lloc en la societat. Narcís Martí destaca que tot i que el tractament mèdic és molt important, també ho és el fet de tractar aspectes psicològics, socials i educatius. Per fer-ho, al Centre Català de Solidaritat hi treballa un equip format per metges, psicòlegs, educadors, infermers. També hi tenen un paper important els voluntaris que treballen en diferents camps: la cuina, l'educació, el lleure, l'esport...

El CECAS té centres d'acollida a Tarragona —el més antic—, a Barcelona, Girona i Lleida. Centres de Dia, a Tarragona, Barcelona i Girona; pisos d'acollida a Tarragona i Barcelona, i pisos de reinserció a Tarragona i Barcelona. A més, compta amb la comunitat terapèutica que és a Can Puig, prop del Tibidabo.

Marta Puyol

ASSOCIACIÓ CULTURAL HARMONIA

CURSET DE PATCHWORK

Confecció de peces per a la llar
(vànoves, coixins, etc.) fetes amb retalls de roba.

Dijous de 10.00 a 13.00 h. d'abril, maig i juny

Preu: 4.000 ptes. mensuals

Tel. 934 900 323 - 933 523 350

c/ Marquès de Sentmenat, 26, entl. 1a - 08014 Barcelona
Autobusos: 15, 43, 54, 59. Metro: Plaça del Centre (línia verda)

Espanya

església en el món

Solidaritat cristiana amb Moçambic

■ Des de Cerdanyola s'impulsa una campanya d'ajuda

CERDANYOLA.— Bettenckourt Capece és un jove de Moçambic que estudia el doctorat de Veterinària a la Universitat Autònoma de Barcelona i és feligrès a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola. «En aquesta parròquia els divendres es reuneix un grup de joves en què participa Bettenckourt. Quan van començar les primeres pluges a Moçambic, ens va demanar que recordéssim tots aquells germans nostres en la pregària. A més de resar, se'ns va ocórrer organitzar una campanya de recollida de medecines», explica el rector Josep Àngel Sáiz i consiliari del Centre Cristià dels Universitaris de Cerdanyola (CCU-C).

«La campanya es va iniciar en un principi com a recollida de medicaments (analgèsics, antidiarreics, antibiòtics, antimalàrics i sals de rehidratació). Aquesta era la primera fase. Ara estem a la segona, amb contacte amb la Comunitat de Sant Egidi, i recollim donatius, mantes i roba d'estiu», apunta Xavier Couso, responsable del CCU-C. L'àmbit de la campanya inclou Cerdanyola i el campus de la Universitat Autònoma de Barcelona. Els donatius es poden ingressar en el compte de Càritas diocesana de Barcelona ("la Caixa": 2100-0965-51-0200078299) o a la Comunitat de Sant Egidi ("la Caixa": 2100-3000-10-2201666250).

Els organitzadors de la campanya treballen amb molt d'entusiasme. Bettenckourt afirma que «les persones que col·laboren amb nosaltres poden tenir la seguretat que el seu donatiu arribarà a les persones més necessitades que ho han perdut tot. M'he posat en contacte amb l'ambaixador de Moçambic, que ens ajudarà a superar els tràmits burocràtics de transport. També tinc contactes a Maputo, la capital, amb les Germanes Franciscanes Missioneres de Maria, que treballen en un centre de salut, a les quals enviarem el que recollim. Elles treballen amb els més necessitats. La gent pot estar tranquil·la perquè tot arribarà a qui està patint, aquest és el nostre objectiu».

Resposta solidària

Els responsables de la campanya estan molt satisfets per com està funcionant. En aquest sen-

tit, Mn. Josep Àngel destaca que «la resposta del poble és molt positiva i solidària. Cada dissabte de 20.00 a 22.00, els joves es reuneixen per classificar les medecines, la roba... Tot això genera unes dinàmiques de solidaritat i compromís. La gent respon molt bé i té detalls preciosos». Aquest tipus de campanyes sensibilitza molt la gent, per això s'està pensant a fer un agermanament amb Moçambic amb campanyes fixes, no puntuals: «Si fem aquest agermanament —matisa el rector— el que tenim molt clar és que serà des d'un intercanvi i enriquiment mutu. Per a nosaltres és una gràcia de Déu poder compartir el que tenim amb ells.»

Mn. Josep Àngel demana també pregària per a Moçambic i assenyala «que som germans, fills del mateix Pare. Ha de fluir amb naturalitat la solidaritat perquè som una família. Cal ser summament generosos i més en aquest temps de Quaresma. No som propietaris en exclusiva dels nostres béns, sinó administradors. Hem de compartir-los amb aquell que més els necessita i estendre aquesta cultura cristiana de compartir. Canviar els cors per canviar les estructures».

Bettenckourt està molt agraït per les mostres de solidaritat rebudes en aquests dies: «El que més m'agrada no és tant el que es recull, sinó la voluntat de la gent que col·labora. La gent dóna amb amor i sacrifica el seu temps, el seus diners...» La televisió ens ha mostrat imatges molt dramàtiques de la realitat que es viu a Moçambic, sobre les quals Bettenckourt comenta que «parlem d'inundacions i el que està passant és que la gent està morint de fam, ofegada, per les mines antipersona, per les malalties...». Malgrat aquest panorama desolador, aquest jove no perd el somriure i assegura que «cal tenir esperança i no ser pessimista, confiar en Déu. Aquí a la parròquia, m'animen molt».

Per a Xavier, l'enteresa de Bettenckourt és impressionant: «Ens dóna un testimoni increïble perquè amb tot el que està passant al seu país és ell qui ens anima i sempre té una actitud positiva.» Xavier recorda que qualsevol ajuda, per petita que sigui, és molt important: «Faig una crida a tothom perquè col·labori. Per posar un exemple, 1.000 pessetes allà es converteixen en 12.500. La gent ha de prendre consciència que qualsevol petita aportació a Moçambic adquireix un gran valor.»

Rosa Maria Jané Chueca

Mn. Josep Àngel entre Bettenckourt i Xavier.

Som al 2000!
L'Any del Jubileu

Casa d'Espiritualitat del
SANTUARI DEL MIRACLE

Aquest any té una particular significació per als cristians: celebrem els 2000 anys del naixement de Jesucrist. L'Església celebra un gran Jubileu amb l'objectiu, proposat pel Papa Joan Pau II, de: "confirmar i enfortir la fe i el testimoni dels cristians". Fem nostre aquest objectiu de testimoniatge evangelitzador.

Setmana Santa

■ REFLEXIONS SOBRE EL MISTERI PASQUAL

■ RECÉS PER A TOTHOM.

Del Dijous Sant, 20 d'abril a la tarda, fins el matí de Pasqua.

Director: P. Cebrià M. Pifarré, monjo.

La Setmana Santa és un temps ideal per dedicar uns dies de recés a pensar i meditar sobre nosaltres mateixos i sobre Déu, que ens estima, en un ambient de silenci, de reflexió i de pregària.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS
I RESERVES:

CASA D'ESPIRITUALITAT
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
Tel: 973 48 00 45
Fax: 973 48 02 43

Ajuda papal

Joan Pau II ha donat 150.000 dòlars per als damnificats de les inundacions de Moçambic. Els diners procedeixen del Fons per a la caritat del Sant Pare i d'una donació de l'Obra Pontificia per a la Propagació de la Fe. El nunci a Moçambic, Mons. Janusz Juliusz, ha afirmat que «la gratitud del poble de Moçambic a Joan Pau II és immensa. Les seves crides i la seva ajuda concreta són un sosteniment important per la tragèdia que afligeix el país». Per la seva part, les Obres Missionals Pontificies estan analitzant un programa a llarg termini per reconstruir els centres pastorals, esglésies i estructures socials de les diòcesis afectades. Davant la tragèdia, l'Església catòlica arreu del món ha respost immediatament a través de les Càritas nacionals. (Fides)

Vaticà

La mort del cardenal Kung uneix els catòlics de la Xina

■ L'Església recorda el seu exemple heroic després de 30 anys de presó

ROMA.— El Papa es va mostrar «profundament entristit» en conèixer la mort del cardenal Ignatius Kung Pin-mei, arquebisbe xinès que vivia exiliat als Estats Units. El Pontífex va

subratllar, al seu missatge, la seva «fidelitat heroica a Crist enmig de les persecucions i la presó», així com «el seu testimoni de comunió amb l'Església universal i el successor de Pere».

L'arquebisbe de Xangai va morir el 12 de març als 98 anys a Stanford (Estats Units). El cardenal Kung sempre va ser un punt de referència per a l'Església clandestina. Del 1955 al 1985 va estar a les presons comunistes xineses i va ser creat cardenal *in pectore* (sense que el seu nomenament fos fet públic) per Joan Pau II el 1979. Aquest reconeixement es va donar a conèixer el 1991.

La mort del cardenal Kung podria donar un impuls definitiu a la unificació entre l'Església clandestina i l'oficial a la Xina. De fet, els bisbes consagrats el 6 de

gener per ordre del govern sense el permís del Papa s'haurien «penedit» per aquesta ordenació il·legal i els catòlics de l'Església oficial han protestat per la manera amb què va tenir lloc. Després d'aquestes ordenacions, molts bisbes i prelatos de l'Església oficial estan replantejant-se la seva adhesió a l'Associació Patriòtica, controlada pel Partit Comunista. Un prelat d'aquesta associació ha definit el cardenal Kung com «el nostre guia espiritual» i declara que la seva mort podria esdevenir un moment d'unitat per a les dues Esglésies xineses.

D'altra banda, el govern ha reaccionat contra catorze seminaristes del seminari nacional de Pequín que van desobeir les indicacions comunistes i no van participar en la cerimònia d'ordenació dels bisbes. Aquesta posició dels joves seminaristes ha sorprès i commogut molts estrats de l'Església oficial, fins al punt que l'Associació Patriòtica ha congelat quinze ordenacions episcopals, ja que els candidats han demanat l'aprovació del Papa. Tanmateix, davant de la mort del cardenal Kung, el govern ha assegurat que serà la història qui jutgi aquest home, «enemic de l'Església catòlica xinesa». Pequín acusava el purpurat de voler dividir els catòlics perquè no va acceptar mai l'autoritat imposada per l'Associació Patriòtica.

El cardenal Kung va néixer a Xangai el 1901 al si d'una família catòlica. Va ser ordenat sacerdot als 29 anys. Quan els comunistes van pujar al poder a la seva ciutat natal, va ser nomenat bisbe de Soochow, el 1949. Un any després era traslladat a Xangai. Va treballar incansablement al servei de la Llegió de Maria, declarada pel govern com a «associació d'espionatge». Va ser arrestat al costat de centenars de prelatos i líders catòlics el 1955 i cinc anys després va ser condemnat a cadena perpètua. El 1985 se li va concedir l'arrest domiciliari. El 1987 les autoritats el van permetre viatjar als Es-

Els catòlics tenen present en les seves pregàries el cardenal Kung.

Canonització de màrtirs xinesos

Al govern xinès no li ha agradat l'anunci de la canonització de 120 màrtirs víctimes de les repressions a la Xina. «Esperem que el Vaticà no torni a fer coses que fereixen els sentiments dels xinesos», ha dit el Ministeri d'Afers Exteriors. L'1 d'octubre està prevista la canonització d'Agustí Tchao, prevere, i uns altres 119 màrtirs (bisbes, preveres, religiosos i laics), que van morir entre els segles XVII i XX. (Zenit)

tats Units per motius de salut.

Quan el purpurat va ser empresonat, a la Xina hi havia uns tres milions de catòlics. El seu nombre supera avui els deu milions. El dinamisme de l'Església al seu país, malgrat la persecució, va ser el gran premi que va rebre aquest home, a qui el Papa desitja que «ara rebí aquella corona de glòria que no es panseix i que el Bon Pastor reserva per a aquells que l'han seguit fidelment fins al final». (Fides)

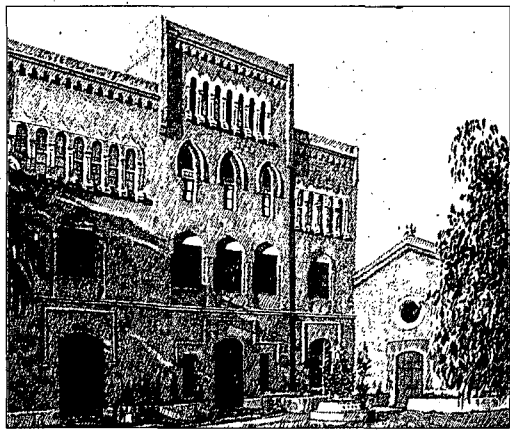
BRASIL

Campanya de Fraternitat 2000

BRASÍLIA.— La Conferència Episcopal del Brasil ha llançat la campanya Fraternitat 2000, amb motiu de la Quaresma. Aquesta iniciativa la promou l'Església des de fa 37 anys i té un gran impacte en tot el país. Els objectius són despertar l'esperit comunitari i cristià dels catòlics perquè es comprometin en la recerca del bé comú; educar per a la fraternitat, a partir de la justícia i de l'amor, i renovar la consciència de la responsabilitat de tothom en l'acció eclesial a favor de la promoció humana. En

aquest any jubilar, la campanya és ecumènica. Segons el secretari general de la conferència, Mons. Raymundo Damasceno, «l'Església del Brasil vol així donar testimoni del seu compromís ecumènic en la recerca de la unitat entre els que creuen en Jesucrist, mitjançant la pregària en comú, la participació en la Paraula de Déu, l'experiència de la fe en Jesucrist, el respecte mutu i les accions conjuntes per a la promoció i la defensa de la dignitat humana i la justícia». (ACI)

FUNDACIÓ COL·LEGI SAGRAT COR SARRIÀ

A més d'Educació infantil
Primària
ESO

c/ Sagrat Cor, 25
08034 Barcelona
Tel. 932 030 200
Fax 932 802 049

Els cicles formatius
disposen d'una borsa
de treball

OFERIM TRES NIVELLS TAMBÉ CONCERTATS

amb el Departament d'Ensenyament

- CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR
 - Integració Social (2 cursos)
 - Secretariat (1 curs)
 - Educació infantil (2 cursos)
 - Comerç Internacional (2 cursos)
- CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ
 - Gestió administrativa (1 curs)
- BATXILLERAT amb les modalitats:
 - Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
 - Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
 - Tecnològic (2 cursos)

<http://www.pangea.org/sagrat.cor.sarria>
e-mail: sagrat.cor.sarria@pangea.org

Espanya

Campanya de Quaresma de la diòcesi de Sant Sebastià

■ Hi col·laboren Induráin, Olano, Clemente i Sa Pinto

SANT SEBASTIÀ.— La diòcesi de Sant Sebastià, amb motiu del Jubileu del 2000, durà a terme durant tota la Quaresma tot un seguit d'actes per acostar la figura de Jesucrist a la societat guipuscoana. Diferents jornades de pregària i de reflexió a les parròquies, així com taules rodones, conferències o falques a la ràdio i a la televisió, en què conegudes personalitats aportaran la seva visió sobre Jesús de Natzaret, se succeiran durant els propers dies, per acabar el 15 d'abril amb una marxa al santuari d'Arantzazu.

«Amb Jesucrist, millor» és el lema d'aquesta campanya. Per al bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan María Uriarte, «celebrar els 2.000 anys del naixement de Jesús de Natzaret ens afecta a tots, perquè Crist és una d'aquelles figures irrepetibles i constitueix per ell mateix un model». Segons el

prelat, «aquesta diòcesi i el seu bisbe estan convençuts que Jesucrist i el seu missatge encara són vius i és la seva figura el primer i el més important per a l'Església». Per això, s'han organitzat tot un seguit d'actes adreçats «als que creuen fermament en Jesucrist, perquè activin el seu compromís

cristià; als creients abatuts per la cruesa de la crisi, perquè recuperin el coratge de creure; als que es debaten entre la fe i els dubtes, per ajudar-los a afrontar-los, i als no creients, per estimular-los a aprofundir en el coneixement de Crist i per interpel·lar-los sobre els motius de la seva increença».

José Antonio Pagola, vicari general de la diòcesi, ha assenyalat que l'objectiu és anunciar Jesucrist en una societat on és molt gran la indiferència i la crisi religiosa. En aquest sentit, ha subratllat que «perdre la fe equival a perdre un horitzó de sentit, una força interior i un estímul per afrontar les dificultats de la vida».

Activitats programades

Entre les activitats que es duran a terme destaquen jornades de pregària i de reflexió, conferències, taules rodones, articles en diaris, projeccions de pel·lícules, intervencions en programes de televisió, inserció de falques a la ràdio amb frases de

Jesucrist i l'opinió que en tenen personatges coneguts. Així, intervindran l'escriptor Bernardo Atxaga, el periodista Iñaki de Mujika, l'entrenador Javier Clemente, els jugadors de la Reial Ricardo Sa Pinto i Miguel Fuenes, i els ciclistes Miguel Induráin i Abraham Olano. També es repartirà l'evangeli de sant Lluc i un vídeo sobre la vida de Jesucrist. A més, tots els organismes diocesans contribuiran amb l'1% del seu pressupost en tres projectes socials i educatius a desenvolupar a Eritrea.

La campanya acabarà el 15 d'abril amb una marxa que sortirà d'Oñati i ascendirà fins al santuari d'Arantzazu. En paraules de Pagola, «es viu d'aquesta manera una jornada molt especial, que per l'escenari on es desenvolupa possibilita diferents intervencions, com *bertsolaris*, *dantzaris*, poetes... La gent acostuma a quedar molt contenta després de participar en una experiència col·lectiva d'aquestes característiques. Serà la primera aparició del bisbe en un acte massiu». (C.C.)

Joves compromesos amb la presó

MADRID.— El 80% de la població reclusa a Espanya és menor de 30 anys. Amb aquesta dada important oferida per Florencio Roselló, responsable de la Secció Juvenil de Pastoral Penitenciària, es va iniciar l'11 de març passat la I Trobada nacional juvenil de Pastoral Penitenciària, sota el lema «Joves del 2000: compromesos amb la presó». El P. Roselló constata així la necessitat en l'Església de joves disposats a evangelitzar en les presons i a descobrir el rostre de Crist en «els pobres més pobres», els interns.

Més de 130 joves de tot Espanya es van reunir a Madrid per encoratjar, motivar i reforçar el seu compromís amb els presos i el món de la marginalitat. Articulada a base de ponències i de tallers, aquesta primera trobada juvenil de pastoral penitenciària, a més d'afavorir l'intercanvi d'experiències per part dels assistents, ha volgut servir també com a espai de formació. Drogues, sida, estrangers, acollida i reinserció han estat alguns dels temes tractats.

En la declaració final de la trobada, els joves han explicat com «la realitat de la presó ens crida al compromís. A Espanya hi ha 45.000 presos, la major part són joves com nosaltres, que ens interpel·len i ens exigeixen donar a conèixer la seva existèn-

Els joves units a Madrid no creuen que la situació de la majoria de presons espanyoles afavoreixi la reinserció.

cia i realitat». «Intentem donar-los aquesta segona oportunitat que la societat els nega», afegeixen en el document. Tampoc no hi han deixat de mostrar-se molt crítics en assenyalat que «la situació de la majoria de les presons espanyoles no afavoreix la reinserció de la persona, sinó que es troba limitada a la funció de vigilància i de custòdia». Alhora, han acabat convidant l'Església a tenir present el pres com a fill de Déu i membre de la comunitat en l'acció pastoral. (S.G.)

Nota davant dels resultats dels comicis generals

MADRID.— Com ha estat norma habitual després de celebrar unes eleccions generals, el president de la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Antonio M. Rouco, i el bisbe secretari, Mons. Juan J. Asenjo, han dirigit una carta al vencedor dels comicis, José María Aznar. Els bisbes el feliciten, en nom seu i en el de tota la Conferència, i li asseguren la seva pregària «perquè el Senyor li concedeixi la seva llum i la seva força en l'acompliment de les altes responsabilitats (...) al servei de la pau, la justícia, la llibertat i el bé comú». Així mateix, manifesten la disposició de l'Església «per continuar el diàleg iniciat en l'anterior legislatura per a la resolució satisfactòria dels temes pendents en les relacions Església-Estat, per a un millor servei al bé comú dels catòlics i de tots els espanyols». (C.C.)

JORNADES DE REFLEXIÓ I PREGÀRIA PER A JOVES

Laics missioners, per què no?

- **Lloc:** monestir benedictí de Sant Daniel (Girona)
- **Dies:** 21-24 d'abril, 2000
- **Destinat:** a joves d'entre 20 i 30 anys que vulguin reflexionar sobre la seva vocació
- **Informació:** a la Delegació de Missions de la teva diòcesi
- **Organitza:** els delegats de Missions de Catalunya i Balears

**Pangarap Village, Caloocan City
Manila (Filipines)**

Estimats amics,

Estic solet a casa. A hores d'ara hauria d'estar a tres hores i mitja lluny d'aquí buscant lloc per a un xicot drogoaddicte i que roba de tot. Aquest xicot, l'Efren, ha estat més d'un mes en un centre dels Germans de la Misericòrdia, que ja no el podien retenir més perquè és molt violent. El seu pare és un bon home que estima moltíssim els seus fills, però és un borratxo perdut. La dona va morir de càncer de pit. Dels set fills, els petits estan en centres de beneficència i els grans sobreviuen per ells mateixos com sigui i on sigui. No sé quines notícies reben de Filipines a part de tantes desgràcies i accidents. El president José Estrada i el seu govern cada dia estan més desacreditats. Hi ha tensió i descontentament general. Amb tot, gràcies a Déu, sempre hi ha la part maca, bona i compromesa. En aquest any jubilar es viu una nova alenada de ser més justos, fraternals. És com el llevat o la petita llavors que va fermentant i creixent, no se sap com ni quant, però creiem que la fidelitat per la pau, la justícia i la veritat seran signes més clars en el nostre món. Ens cal «desaparèixer en la massa» i morir per transformar-nos en collita de bon profit. Tenia molts bons propòsits per a aquest nou any, enllestir allò més urgent i necessari i deixar uns dies per ordenar la meua vida. Vaig retirar-me durant tres dies al monestir de les Agustines exclusivament per ser i estar l'un per l'altre (amb Jesucrist), xerrar de les nostres coses, conèixer-nos més, estimar-nos més. He tornat amb més ganes de compartir: estimar, ser per als altres, per a tots, començant per les germanes de casa, sense excepció. Una de les coses que hem començat és una escola per a joves i adults que no han acabat elementària o batxillerat. És una experiència profunda, m'ajuda a entendre i a entrar en l'arrel del que la pobresa i la ignorància fan en tants germans i crea situacions socials deshumanitzades. Aquí, la droga, robar, matar, és el pa de cada dia. Ara els «bons» (organització del govern) volen demostrar que poden posar pau i harmonia fent matar els «dolents». Déu faci que d'aquí a uns dies no senti la notícia que han mort l'Efren! Per tot això em sento fortament animada amb aquest grup de 22 persones (entre els 17 i els 48 anys). Cada diumenge, dos professionals i dues mestres, a més de la colla de joves universitaris del barri, estan a punt per guiar i ensenyar aquests nous estudiants (que somien sortir fora de l'ou de la ignorància). Ara ja en silenci i escoltant els nostres sentiments i el que Déu és, donem gràcies pel do de la Vida i donem vida sempre. Més que mai us estimo i abraço fortament.

M. Àngels Segales

**Germans Maristes
Lima (Perú)**

Apreciats amics,

Aprecio molt que un dels meus familiars m'hagi subscrit a *Catalunya Cristiana*. Els agraeixo igualment que s'interessin pels que, units a tota l'Església, treballem pel Regne de Déu a l'altra banda del mar. Fa 57 anys que sóc al Perú. Treballo en una modesta Universitat de Ciències de l'Educació, dedicada fonamentalment a formar professors cristians. La meua tasca està orientada a formar professors de religió. Tenim diversos programes: regular, per als alumnes que segueixen els cursos de forma regular durant l'any escolar; a distància, per als alumnes que viuen fora de la ciutat de Lima, pràcticament de totes les diòcesis del país, i complementació acadèmica, per a aquells professionals que necessiten estudis complementaris de psicologia i de pedagogia i de matèries afins. Tots els alumnes es preparen en ciències religioses i adquireixen el títol exigut per llei per ensenyar religió als col·legis estatals i no estatals. Per als alumnes del programa a distància, la Universitat posa una residència a un cost de tres dòlars diaris. Com que la majoria són gent de modesta condició, també els proporcionen gratuïtament els llibres de text, gràcies a l'ajuda d'una entitat alemanya. D'altres activitats que realitzem són: treball apostòlic amb els infants del carrer; activitats i formació en un alberg de joves delinqüents; durant dos mesos d'estiu, un grup de professors es desplaça a la selva per formar professors *aguarunas*; a l'octubre, setmana religiosa a les escoles nocturnes de Lima, i durant tota la seva formació, els alumnes han de fer pràctiques de catequesi o apostolat juvenil, assessorats per un professor. Una salutació afectuosa des de terres llunyanes.

Gmà. José Ticó Marqués

**Jidi Bovadid
Tànger (Marroc)**

Apreciats amics,

Les missions al Marroc i a tots els països de religió islàmica són difícils i ingrates, perquè la llei prohibeix parlar de Jesucrist. Els musulmans accepten i veneren Jesucrist, però consideren una heretgia dir i creure que Jesucrist és Fill de Déu. Ací evangelitzem amb el testimoni. Durant els meus cinquanta anys d'estada al Marroc, només he pogut constatar la conversió al catolicisme d'un família —el matrimoni i tres fills—, la d'un jove de 25 anys i la d'una noia de 18. I tots varen haver d'emigrar de la seva pàtria. Un dia vingué a trobar-me un home que es volia fer cristià. Vaig dir-li que parlés amb el P. Alfons, franciscà, com tots els missioners de la zona nord del Marroc. Acordaren que cada dia la seva filla gran, Fàtima, en sortir del col·legi, vindria a casa perquè jo li ensenyés catecisme. Tenia 7 anys i una intel·ligència superdotada. Quan arribava a casa seva (feia una hora de camí), ensenyava als seus pares (analfabets) el que ella havia après. Durant dos anys es prepararen d'aquesta manera. El P. Alfons examinà i batejà els cinc membres de la família. Els pares i la Fàtima reberen la confirmació i l'eucaristia. Es buscà treball a Ceuta per al matrimoni. I avui són bons cristians i tenen nacionalitat espanyola. La Fàtima és infermera i els altres dos germans treballen i han format sengles famílies cristianes.

Una abraçada en Crist,
Assumpció Moix Fabregat

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones
llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera:

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes. ☐

Àsia i Oceania: 37.804 ptes. ☐

Missioner ☐ **Missionera** ☐

(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐

Domiciliació bancària ☐

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

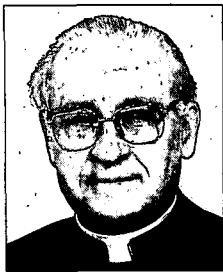
Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934.902.035

Carta Dominical

Una resposta d'Edith Stein

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

En una de les moltes obres escrites sobre la nova santa Edith Stein, se li atribueix aquesta resposta a una cosina seva: «De veritat vols saber què és la fenomenologia? Veus el piano? En aquest moment és només un moble com els altres, que ens serveix per deixar-hi les galetes, però quan algú el toca, es transforma en l'instrument en què es pensà en construir-lo. Només la posada en acte de les possibilitats que hi ha en ell, el farà un instrument viu.»

Avui havia pensat escriure sobre un tema —que no és precisament la fenomenologia de Husserl— sobre el qual la intel·ligent frase d'Edith Stein em sembla que ens aporta una llum especial. No solament sobre un

moble es poden posar coses per a les quals no estava pensat, com les galetes de la família Stein sobre el piano de casa. També a les persones se les pot induir a fer coses per a les quals no estaven pensades. O poden elles mateixes, condicionades per una idea falsa del que és la persona humana, actuar de manera inadequada per a una persona.

Només quan algú fa sonar el piano «es transforma en l'instrument que es pensà en construir-lo». Només quan la persona es deixa tocar en el seu interior per Aquell que la cridà a l'existència i al coneixement del seu Creador, es transforma en allò que pensà qui la creà.

Parlo de la conversió perquè som al tercer diumenge de Quaresma, al bell mig d'ella, que és una crida a la conversió. La conversió és un itinerari que no sempre és fàcil, però és l'únic digne de la persona humana. Ho va suggerir breument Julien Green, plagiant l'evangeli, quan va dir que «cada home en la seva nit camina vers la llum». Segles abans ho va cridar Èdip cec: «Oh nit, la meua llum!» I, efectivament, és la nostra nit mateixa que és lluminosa. Si avui, enlloc de detenir-me decebut, resignat, indignat o vençut davant les meves debilitats, vaig endavant encara en aquesta vida que se

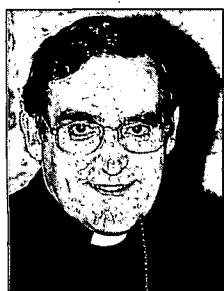
m'ha donat, refent-la una vegada més, no hi ha darrere meu falses conversions. Ni desesperança, ni resignació mandrosa, perquè les qüestions essencials per a la meua vida continuen plantejades.

És important fer actes de conversió. Quins? Els que defugen el determinisme dels hàbits i les pressions del medi ambient, que són fortíssimes en el nostre temps; els que fa tot home raonable i lliure des que la seva consciència es desperta davant el xoc amb la realitat, davant la qual es rebel·la atret cap a una adhesió a quelcom o a Algú millor.

Benjamin Franklin, que va ser un fidel creient i que va començar als dotze anys a treballar com a impressor, va redactar ell mateix l'epitafi per a la seva tomba: «Aquí jau, menjat pels cucs, el cos de Benjamin Franklin, impressor, com les tapes d'un vell llibre que té els fulls solts i l'enquadració malmesa. Però no s'ha perdut el text, ja que reapareixerà, com ell espera, en una nova edició revisada i corregida per l'Autor.» Vulgui el nostre Autor, el bon Déu, corregir el nostre text: la nostra vida. Però, mentre vivim, caminem tant com puguem, per mitjà de la conversió, vers el disseny de Déu sobre les nostres vides. Per als creients, aquest camí té un rostre: Déu.

Paraula i vida

Cisternes esquerdades

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Si fem un repàs dels esdeveniments del segle xx, al costat de molts signes i realitats d'amor i d'esperança hi trobem la trista realitat del pecat. Joan Pau II, en el seu missatge per a la Quaresma, afirma que «la humanitat està marcada pel pecat».

En les primeres pàgines del llibre sagrat del Gènesi s'exposa la positura radical de l'home quan peca. «Serem com déus», li diu el maligne en la temptació. Això és el que pensa l'home quan comet el pecat: refusa Déu i tot allò que significa la gràcia salvadora. L'home se satisfà amb ell mateix, amb la seva llibertat omnímoda. Tancat en el seu cor, trenca qualsevol subordinació

al seu fi transcendent. Les relacions amb els altres homes i amb tota la resta de la creació tenen en el mateix home la seva sola referència i el seu únic fonament.

El Catecisme de l'Església catòlica ensenya que el pecat «és una ofensa contra la raó, la veritat i la consciència recta; és un manament a l'amor veritable envers Déu i envers el proïsme». El cristianisme té en compte la situació humana tal com és. Per això pren molt seriosament el pecat com a exercici d'una llibertat que es gira contra el seu origen i s'absolutitza enfront de Déu, refusant l'oferta d'amistat i d'aliança amb Ell.

Françoise Mauriac adverteix que «el nostre desgast és d'ordre espiritual». Es tracta que l'home surti vencedor en la lluita entre el bé i el mal i que construeixi la plenitud de la seva vida en la veritat i en el bé, mai en la mentida i en l'error. L'home ha de reaccionar contra la temptació de rebutjar Déu; això equivaldria a refusar el sentit més ple i íntim de la vida.

Joan Pau II diu que «el pecat és un misteri difícil de comprendre, però és una realitat innegable». Com més coneixem Déu, més sabem què és el pecat. L'home i la dona, pel pecat, rebutgen conscientment o inconscient l'amor de Déu o miren de construir el seu jo i el món al marge de Déu, com si no existís.

El profeta Jeremies reproduïx les paraules del

Senyor: «És un doble mal que ha fet el meu poble: m'ha abandonat a mi, la font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua.» La paradoxa és evident: la humanitat abandona Déu, el nega, malgrat que sigui Ell la font d'aigua viva! L'home cerca contínuament alguna cosa que doni pau i goig al seu esperit assedegat. Tanmateix, la civilització del benestar porta buidor: les seves cisternes esquerdades no retenen l'aigua de la veritat.

Jesús ha vingut a perdonar els pecats. L'Evangeli és la revelació de la misericòrdia de Déu envers els pecadors. L'àngel ho anuncià a Josep: «Li han de posar per nom Jesús, perquè ell salvarà el seu poble dels seus pecats.» Són motiu d'esperança aquestes paraules de l'apòstol Pau: «Tots som justificats gratuïtament mitjançant la redempció de Crist Jesús, el qual ha estat posat per Déu com a instrument de propiciació per la fe en la seva sang.»

En l'oració del pàrenostre demanem perdó a Déu pels nostres pecats. Però, ¿què ho fa que sempre, i avui encara més, costa acostar-se al sagrament de la reconciliació? Una constatació és evident: l'home de l'era del progrés ha perdut el sentit del pecat, o bé, si més no, n'ha falsejat el contingut. En el fons de la consciència humana hi manca la fe en Déu misericordiós i just alhora.

opinió

Zoom

«Demanem perdó per les divisions entre cristians, per l'ús de la violència al servei de la veritat, per les posicions d'hostilitat vers els seguidors d'altres religions. (...) Mai més gestos contra la comunió de l'Església, mai més ofenses, mai més discriminacions, exclusions, opressions, menyspreu dels pobres i dels últims... així, en nom de l'Església el Papa ha demanat perdó. Cal que aquesta lliçó sigui ben apresada per tots els cristians de cara al proper mil·lenni, oblidant ofenses i rancors, superant dificultats, responènt amb amor les envestides de l'odi i la incomprensió.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

El Banc dels Aliments

El Banc dels Aliments és un invent de J. Van Engel. Aquest nord-americà es va adonar que molts productes alimentaris que les cadenes de distribució llançaven o destruïen es podien haver aprofitat si s'haguessin distribuït dos mesos abans de la seva data de caducitat.

La iniciativa de Van Engel es va estendre a altres països. A Catalunya, l'any 1987, un grup de barcelonins animats per Josep Torné van fundar el primer Banc d'Aliments d'Espanya. Van voler donar una resposta al problema de la fam al nostre país. Josep Torné tenia calculat que a Barcelona i a les ciutats de la rodalia hi havia 27.000 famílies en extrema pobresa, una quantitat similar a la de 25.000 tones de queviures que es llençaven cada any a Barcelona.

Avui presideix el Banc dels Aliments Frederic Riera Marsà, fundador d'Alimentària, i un dels màxims

exponents de l'empresariat català. «El pitjor de tot no són els queviures que es consumeixen», diu Frederic, «sinó els que es malbaraten...».

El Banc dels Aliments beneficia tothom. D'antuvi els fabricants, perquè s'estalvien el cost de destruir els aliments que els queden caducats als magatzems i, a més a més, perquè obtenen el benefici fiscal que s'atorga a les donacions. També guanyen en valors cívics i solidaris la trentena de voluntaris que fan el treball redistribuidor sense cap ànim de lucre: carreguen i descarreguen cada any 1.500 tones de menjar que entren i surten del magatzem que els ha cedit Enher. I hi guanyen finalment les 40.000 famílies que són ateses i alimentades amb els aliments d'aquest Banc.

«El Consell d'Administració, format per deu patrons que es reuneixen un cop la setmana, només reparteix dividendos morals», ha manifestat Frederic Riera. Un dels objectius del Consell és elaborar estratègies per animar noves societats per tal de participar en aquesta iniciativa. Fins ara, el Banc dels Aliments compta amb 150 fabricants col·laboradors, gairebé tots del sector alimentari, com ara, Nestlé, Danone, etc., i també col·laboradors en l'àmbit comercial, sobretot de supermercats.

Ara el que interessa és que el Banc dels Aliments, com qualsevol altre banc o caixa, obri més agències, perquè a tot arreu hi ha indústries alimentàries i supermercats, a tot arreu hi ha famílies pobres, i voluntaris que volen ajudar-les.

Notes insignificants

Germà Adrià

Com ens comportem?

Senyor, al passatge evangèlic que ens proposen per al tercer diumenge de Quaresma sembles una altra persona.

Ets molt diferent de com et veiem sempre: tranquil, bo, tolerant, defensor dels perduts, benefactor dels malalts, comprensiu amb tots els errors humans.

Vas al temple i t'hi enfades. Agafes un fuet i aboques el teu mal geni en tots aquells que feien negoci a les portes del temple.

Etzibes amb duresa. Com pot ser aquesta actitud en Tu? Tant de greu et sap que fem servir el temple, la religió, en profit propi?

Tant de greu et sap que, amb l'excusa de la religió, ens fem rics?

Perdona'ns, Senyor.

També, ara, sovint utilitzem la nostra devoció per satisfer el nostre egoisme.

Per això et demano, Senyor, que, tot i que intentem fer negoci amb la pietat dels fidels, ens perdonis, Senyor. No permetis que ni les espelmes, ni les guardioles, ni les campanyes serveixin per a la nostra butxaca.

Tot i que incrementem les nostres propietats a costa dels altres, no ens peguis, Senyor.

Tot i que ens obsessioni incrementar el nostre compte corrent del banc, quan molts al nostre voltant no poden ni pagar-se un llit, no ens facis fora de casa teva, Senyor. És el nostre instint.

Tot i que estem preocupats per la nostra seguretat, la seguretat «ciutadana», que és la nostra seguretat en els nostres diners i les nostres coses, no t'enfadis, Senyor.

Tot i que donem preferència a les nostres comoditats i diversions, encara que molts no en tinguin cap, perdona'ns, Senyor. Ajuda'ns a veure que hem d'ajudar-los encara que després es gastin el nostre donatiu en tabac, en vi o a les màquines.

Tot i que passem de la misèria dels altres, insensibles a les seves necessitats, no ens facis fora a fuetades perquè, Senyor, també volem ser bons.

Tot i que ens preocupi sobretot el joc polític i, amb motiu d'aquesta causa política, lluitem aferrissadament i trepitgem els contraris, excusa les nostres excentricitats, Senyor. Que sapiguem ser respectuosos amb tothom.

Tot i que pretenguem viure còmodament la nostra religió; tenir tranquil·lament les nostres devocions; omplir-nos d'imatges teves com d'amulets... excusa la nostra incongruència, Senyor. No ens peguis amb el teu fuet. Recorda que ets el Déu bo i el Déu Pare.

Encara que a la nit resem abans d'anar a dormir sense fer un repàs de com ens hem comportat amb els nostres germans, sobretot els nostres germans pobres, no aixequis la teva mà contra nosaltres. Canvia, Senyor, el nostre cor.

Fes que creguem en Tu amb totes les exigències de la nostra fe; que puguis confiar en nosaltres més del que confiaves en la gent que t'envoltava, a les quals veies massa interessades en la teva capacitat de fer miracles.

Que creguem en Tu, Senyor, encara que tot ens surti al revés.

Que mai no hagi d'allunyar-nos a fuetades.

Punt de vista

Ignasi Viladevall
Llicenciat en químiques

Som valents, els cristians?

No voldria pas que el que escric es consideri com una expressió personal exclusivament i menys encara com un intent de dogmatitzar. El que m'ha inspirat a escriure aquestes ratlles és la posició que adopten molts cristians o, més precisament, adoptem davant de situacions d'atac, d'indiferència, de burla i de vegades de curiositat simple i superficial.

Sempre m'ha produït un sentiment d'admiració la professió de fe manifestada per gent rellevant com ara polítics o gent qualificada, tant pel saber com per la seva categoria econòmica o social. És curiós que sovint aquesta manifestació valenta de la fe vagi acompanyada de comentaris tímids com per exemple el «...a pesar que ara no és gaire ben vist» o similars. En canvi, l'aplom dels que es manifesten ateu o simplement indiferents —i no sé què és pitjor— va acompanyat gairebé diria d'una certa recreació o satisfacció. Sovint sembla com si els primers estiguessin una mica imbuïts d'una certa vergonya o d'un cert temor a fer el ridícul davant de la seguretat o gairebé insolència dels segons.

Tot plegat, sembla com en casos de pronunciar-se clarament sobre la manifestació de la fé o tot el que s'hi pot relacionar, ens falti una mica o potser un tros de valentia. Crec sincerament que en el fons ens manca, i sovint del tot, el fet d'impregnar-nos d'aquest Crist que ens estima tant. Aquesta absència del Crist en les nostres vides i en el viure actual, proporciona que moltes vegades no sapiguem contestar oportunament davant de qüestions relacionades amb la religió, bé perquè no la sentim prou o perquè estem posseïts d'una autosuficiència lamentable.

La confiança d'un amic pot il·lustrar clarament a què em refereixo. M'explicava que una néta molt eixerida i tafañera li va trobar, remenant per casa, uns rosaris i com és lògic, va preguntar per a què servien, i com que l'avi li va contestar que per resar, autoritàriament li va exigir que resés. L'amic es dolia de no haver sabut donar-li una resposta adient per por de cansar la menuda amb explicacions poc atractives o massa extenses. Rematava el cas dolent-se del fet que en aquell moment no se li va ocórrer recitar el Parnostre que, al temps

que hauria satisfet la curiositat de la néta, hauria estat la millor manera d'introduir-la dins el món de la fe amb la pregària per excel·lència, tan resumida, tan curta i tan extensa i tan actual.

Aprofundint en aquests criteris que hem enunciat abans, hi ha la manca de decisió de saber contestar davant d'atacs directes a la nostra religió. En cercles d'amics molts han coincidit en la perplexitat que els ha causat el fet que persones més o menys pròximes consideressin incompatibles una intel·ligència notable amb el fet d'abraçar la fe.

De solucions tothom en pot tenir, més o menys encertades o més o menys oportunes, però jo em quedo amb aquestes dues: viure en Crist en l'esperit i viure en Crist en el món. Pot ser que molts ho considerin si no utòpic, força complicat en el món actual, però la bona intenció en assolir aquestes premisses faran que la gràcia del Crist les converteixi en realitats. D'aquesta manera crec que podrem recuperar aquesta valentia que, desgraciadament, tantes vegades ens ha fet falta.

Aprofundint en el tema, l'Evangeli ens diu com Jesús, referint-se al cas de persecucions o fins i tot compareixences en tribunals, recomanava que no ens preocupem gens ni mica del que hàgim de dir o fer, ja que l'Esperit dirigeix els nostres pensaments i les nostres paraules. Pot ser que hom cregui exagerada aquesta comparació, com a fora de temps i de situacions prou diferents a les quals abans s'ha apuntat. Però ni és fora de temps, perquè l'Evangeli té la mateixa actualitat que ara fa 2.000 anys, ni els atacs són tan diferents, ja que si abans amenaçaven fins i tot la vida material, ara amenacen la vida de l'esperit.

«Senyor, ensenya'ns a pregar», és el moment que ha captat Luigi Filocamo en aquest quadre del Palau Vaticà.

saber escoltar

Senzill programa de Quaresma

Els cristians —sortosament!— desitgem viure l'any litúrgic. Sabem que és la gran deu del coneixement de la fe. Perquè és la celebració del misteri de Crist. I volem viure la vida nova que ens ha guanyat amb la seva mort i resurrecció. La litúrgia és el nostre goig i la nostra oportunitat. Per aquesta raó, els temps anomenats forts —com el de Quaresma— desvetllen desigs de sintonia amb el Senyor.

Com he de viure la Quaresma, que ens prepara per a la celebració de la festa de les festes, la Pasqua? De quina manera em prepararé per professar solemnement la fe i renovar gojosament les promeses del baptisme? Quines pràctiques són les que corresponen a aquest temps favorable per tal que la gràcia divina no caigui com en un sac foradat?

Aquestes preguntes tenen respostes tradicionals i bàsiques. L'oració, el dejuni i l'almoina són un tríode penitencial important. Indiquen el valor del tu a tu amb el Senyor, la fam de la paraula de Déu i les múltiples formes de la caritat, destinada a compartir i cobrir la multitud dels nostres pecats.

Hom podria pensar que cal arribar a un dejuni material molt dur, per exemple. Hi haurà creients que hi seran cridats sens dubte. Tanmateix Déu, en la sagrada quarentena, no deixa de ser el Pare misericordiós que vol abraçar el fill. El Pare celestial, doncs, farà meravelles en nosaltres.

A nosaltres ens pertoca el que demanen les pregàries de Laudés del Dimecres de Cendra: «Concediu-nos la gràcia de viure, Senyor, de tota paraula que surt de la vostra boca; feu que busquem la santedat no solament en les grans obres, sinó especialment en la pràctica de les de cada dia; feu que ens sapiguem privar de les coses supèrflues, perquè puguem socórrer els germans necessitats; que portem en el nostre cos la imatge de la mort del vostre Fill, en la qual vós ens tornàreu la vida.» Un senzill i enorme programa quaresmal. Per realitzar amb la gràcia de Déu en aquest temps favorable, en el marc del gran Jubileu de l'Encarnació.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Primavera (1)

Peregrinar a Terra Santa no és anar a besar unes pedres, voltar en un cotxe i navegar en una barca, això no és prou ajuda per entendre alguna cosa més de la Bíblia. La persona és fruit dels gens dels seus pares i, d'alguna manera, de la salut de la seva mare durant l'embaràs. Factors com les malalties maternes o els accidents, durant el període de gestació, poden condicionar el seu futur. La inspiració divina és fonamental per a la Bíblia, els gèneres literaris de l'època són importants, però la geografia, que resulta ser l'úter de la revelació, també ho és per entendre el text. Amb tot això, no ho he dit tot. Cal afegir-hi una cosa més: el clima.

Un dia estava a Natzaret i vaig sortir. Pel camí va ploure i em vaig mullar. El meu amic, el germà Rafael, em va dir quan vaig entrar: «Per què no has agafat un paraigua?» Li vaig contestar que m'havia mullat poc i estava content, aquell dia havia conegut una nova realitat del país de la Revelació. A Israel no plou mai entre el mes de maig i octubre, la qual cosa costa d'acceptar a la gent que hi peregrina —el fet és tan segur que, si passés al contrari, seria un miracle (1S 12:16). Els meus viatges anteriors els havia fet a l'estiu, per això no tenia gaire experiència del clima. La pluja del desert és una altra cosa. Aquella que canvia el curs dels torrents del Nègueb, (Sl 126:4) no tinc cap interès a conèixer-la, en tinc prou amb les notícies que encara avui ens parlen de la seva aparició imprevisible, de vehicles tot terreny arrossegats impetuosa-ment pels seus wadis, on moren ofegats la totalitat dels seus ocupants.

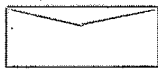
El viatger que es trasllada amb autocars amb aire condicionat, gairebé no coneix la sensació de xafogor que sent el que camina a 200 m sota el nivell del mar, al costat d'una gran massa d'aigua i a 46° de temperatura. D'aquí que difícilment compreguem el perquè de la durada de les trobades i els sermons de Jesús. Quan anem al lloc sant de Mambré, més que alzinars, que no en trobareu, el que ens ajudarà a comprendre la facilitat amb què el Senyor accepta la invitació d'Abraham, és la calor sufocant que encara hi perdura. Entendrem l'encertat d'aquell menjar, que és proteïna pura, per a un camí dur, i la quallada, que són unes postres molt refrescants. El viatger s'hi va trobar tan bé, que es va tornar comunicatiu, generós i fins i tot condescendent amb la mordaça Sara, que reia amagada darrere la lona de la tenda (Gn 18).

I la rosada? Alguna cosa en coneixia jo a punta de dia després de passar la nit en una tenda de campanya, els tendals amarats, i la pols que s'enganxava a tot el que estava humit i ho empastifava tot. El fenomen de la condensació del vapor d'aigua a causa del descens nocturn de la temperatura, és el mateix aquí que allà, però ho rebem de manera diversa. Passar una nit fent bivac al Carmel i despertar amb la sensació agradable que han polvoritzat un perfum fi sobre teu, et descobreix que la rosada allà és una benedicció (des del Gn 27:28 fins a Za 8:12 n'hi ha diversos exemples a la Bíblia).

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

☐ La vigència dels deu manaments

Sr. Director,

Fapocs dies hem assistit a la reivindicació de la vigència dels deu manaments que feia Joan Pau II a la muntanya sagrada del Sinaí. Goethe afirmava que qui no sap de si mateix almenys tres mil anys d'història, en desconeix la realitat més profunda. No en va, Nietzsche va fer la seva tesi doctoral sobre la tragèdia grega. Tomàs d'Aquino veu la conveniència de la revelació de la llei natural —d'altra banda, escrita en el cor de tots els homes— per tal que sigui coneguda per tots i fàcilment.

Som lliures, ens ho diu Crist des de fa dos mil anys, una mica abans que la revolució francesa ens ho recordés d'una manera boja. Déu sembla dir-nos a través de Moisès, i aquest recordatori de Joan Pau II sí que és veritable, «podeu matar però si mateu, per vosaltres fareu; robeu, ara bé, ja veurem què passarà; si desitgeu la muller d'altri...»

Cal triar: comportar-nos com a infrahumans —no vull insultar els animals, ni les pedres, ni les plantes— o com a persones conscients de la seva grandesa i de la seva petitesa. Podem ser postmoderns, perquè les arrels del racionalisme ja s'han assecat, però ningú no serà mai postclàssic; dels valors perennes no en farem res de discutir-los: són per viure'ls.

LALI BOTINET
Girona

☐ Els nostres cants

Sr. Director,

Cants de festa, crits d'alegria, lloances, aclamacions als seus atris, canteu a Déu arreu de la terra... és la joia cristiana que proclamen els salms. Igualment veiem el Sant Pare content en els seus viatges, on llueix un barret de cowboy, una corona de plomes, un collar de flors, tot escoltant embadalit els cants i les danses dels nadius de Cuba, de l'Índia o del continent africà, així com també l'expressiva simpatia dels cants i les danses d'Andalusia. Fins a les aules vaticanes arriben cants espirituals dels explotats germans negres.

Què passaria si enlloc d'un representant, la visita la fes el mateix Senyor? La manera de celebrar-la seria, de ben segur, amb alegres melodies fàcils i boniques, que potser prescindirien d'algunes tonades tradicionals dels nostres pares, fins i

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

☐ El veritable Jubileu

Sr. Director,

Voldria expressar el meu punt de vista personal sobre aquest any jubilar. Sense voler criticar els viatges massius a Roma i a Terra Santa, la intenció última del Jubileu no és el turisme i sí la conversió personal de tots els cristians. El gran Jubileu no consisteix tampoc en una sèrie de coses per fer, com si es tractés d'una gimcana o un joc per assolir un premi o una recompensa, sinó a viure una gran experiència interior i una transformació íntima. En resum, no fem del Jubileu una cosa frívola, sinó santa.

M. TERESA SOL MARTORELL
Barcelona

tot de la solemnitat majestuosa dels cants adients per als cenobis de religiosos, apartats del bruit del món per haver-se ofert totalment a Déu. Sabem que som portadors de joia i que l'hem d'encomanar al jovent. Seguim i escoltem la veu de la germana Teresa de Calcuta que ens diu: «Somrieu sempre, encomanem alegria als altres.»

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
L'Estartit

☐ La malastrugança del número 13

Sr. Director,

En un estudi sociològic, els resultats del qual van ser publicats a *Catalunya Cristiana* el 10 de febrer passat, revela que el 41% dels joves espanyols creu en els horòscops i l'astrologia. Això m'ha dut a la memòria una anècdota curiosa de la meua joventut.

En la nostra guerra civil, de tan mal record, vaig ser adscrit al Cos de Sanitat Militar. Després de moltes peripècies, vaig ser destinat a la Clínica Militar Z, a Montserrat. En els seus darrers mesos era un hospital de recuperació. Els soldats hospitalitzats eren en estat convalescent. Se m'encomanà el servei de barberia. Per no fer esperar els clients, a gràtient, donava a cadascun un paperet amb un

número d'ordre.

Un dia em vaig trobar que a un xicot de l'anomenada «lleua del biberó» li va tocar el número 13. En veure el número que li havia tocat, en lloc de prendre el paperet, el va deixar sobre la tauleta que em servia per als trastets de la barberia. Davant del malestar que li causava el paperet, li vaig dir: «Dóna-me'l.» Me'l va donar, en vaig fer una boleta, me la vaig ficar a la boca i me la vaig empassar davant dels ulls esparverats del xicot, com pressentint una desgràcia imminent. Per cert, que aquella boleta de paper amb el número 13 no em va ser gens indigesta. Escric això als meus vuitanta-set anys.

FLORENCI COLET i BACH
Moia

☐ Pancartes al calvari

Sr. Director,

A la claror del llum de la tauleta he llegit, al lliu, la teologia del suís Hans Urs von Balthasar, segons el qual, en l'esdeveniment de la Creu, Déu embolcalla els pecadors amb el seu amor. Quan m'he adormit he tingut un somni la mar de dolç. Més enllà dels núvols, he vist passar sants i santes que m'han semblat enamorats d'ells mateixos, narcisistes. Al Calvari, una manifestació terrenal de pecadors i pecadores amb pancartes

reclamaven a Déu Pare el cel per a tots. Disconforme amb la teologia agustiniana d'un infern terrorífic, jo també duia una d'aquelles pancartes. Era de la colla.

Mn. PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estany

☐ Raó i fe

Sr. Director,

En reparar el telescopi espacial *Hubble*, es va poder veure un grup de galàxies creades a conseqüència de l'explosió d'un estel. Aquesta visió ha portat alguns científics a dir que són errònies les teories que afirmen que l'univers no ha tingut un principi. És a dir, que donen la raó a la Bíblia. En desenvolupar en un tub d'assaig l'embrió del primer infant proveta, va quedar clar que el fetus no forma part del cos de la mare, sinó que és una vida distinta. Així, quan una dona decideix avortar, no està decidint sobre el seu propi cos, sinó sobre una vida aliena a ella. I és que si s'arriba al fons de la qüestió, la ciència i l'Església, la raó i la fe, van del bracet.

ANTONIO MARTÍNEZ ZURIAGA
Sant Fost

☐ Per què ha de servir la Quaresma?

Sr. Director,

Passades les poca-soltades que ha manifestat el carnestoltes, és hora que la comunitat cristiana adopti una postura de reflexió sobre la significació que ens vol aportar la comunió de la Quaresma. Aquest temps ens ha de permetre mostrar la nostra repulsa contra qualsevol acte de violència i d'intolerància pel que fa a la convivència de les diferents postures religioses que s'originen en el nostre corpus eclesial. També ens ha de donar l'oportunitat de la redempció entre tots els membres de la nostra comunitat i ens ha d'exigir el que ens reclama sobre la seva significació i valoració, ja que s'hi experimenta una manca de comunicació i de voluntat per a la confecció del teixit que ens demana l'acceptació del poder reflexiu i contemplatiu que ens atorga l'oportunitat de la Quaresma. Escoltem el temps de la Quaresma per projectar i albirar la llum que simbolitza el temps pasqual.

NÚRIA BOMBARDÓ i CODINA
Bellaterra

**Esqueles a
Catalunya Cristiana**

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

**En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93**

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

La plenitud del temps

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El misteri de la col·laboració amb Déu

La solemnitat de l'Anunciació del Senyor—25 de març—adquireix aquest any 2000 un caràcter extraordinari. La memòria i la celebració que constitueixen el nervi d'aquest Jubileu, troben en aquesta ocasió un dels seus moments culminants. No diu, tal vegada, el Papa que el Jubileu ha de ser un gran acte d'acció de gràcies i de renovada admiració pel do de l'encarnació del Fill de Déu?

Sempre que retornem a la pàgina de Lluc que descriu l'anunciació de l'àngel a Maria tornem a sentir-nos trasbalsats per l'inefable misteri que descriu: una decisió divina, trinitària, que és presentada com una proposta a la decisió d'una verge de Natzaret que s'anomena Maria. Un misteri de col·laboració amb Déu.

Potser ha estat sant Bernat un dels autors eclesiàstics que més líricament ha descrit aquest misteri, tot presentant la creació i la història pendents de la resposta de Maria. En la fe, l'Església cele-

bra aquest moment decisiu en el qual el Fill de Déu assumeix la nostra naturalesa humana en el si virginal de Maria, i comença a realitzar-se en el temps l'obra de la salvació humana. Déu es fa germà dels homes, participa de la nostra carn i sang, per poder purificar-nos amb la seva sang vessada—la seva vida donada. «La Paraula es va fer carn i plantà entre nosaltres el seu tabernacle», és a dir, la tendà del seu cos.

La plenitud del temps

«El meu poble coneixerà aviat qui sóc jo. Aquell dia ho sabrà, perquè jo mateix, el qui parlava, sóc aquí» (Is 52:6). «Ha aparegut a la terra i ha conviscut amb els homes» (Ba 3:38). Aquests anuncis profètics s'acompleixen en el misteri de Natzaret.

Sant Pau ho diu amb un terme que ressona especialment actual en aquest any jubilar: «En la plenitud dels temps.» Una plenitud que no li ve, al temps, des de dins mateix del procés dels homes i de

la història, sinó de la iniciativa gratuïta de l'Etern. És Ell, l'Etern, el qui decideix «tocar» el temps amb la seva presència personal. Ell és el qui ve a buscar l'home, foragitat del jardí de l'amistat, allunyat de l'arbre de la vida, per tornar-lo a portar amb ell al paradís.

A la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà hi ha escrites, sobre les imatges del paradís perdut i de l'anunciació de l'àngel, les paraules de l'himne marià: «*Quod Eva tristis abstulit, tu reddis almo germine*» («Allò que, trista, ens va arrabassar Eva, tu—Maria—ens ho tornes amb el sant engendrament»). I més avall, a la mateixa Porta, hi ha la imatge de Jesús crucificat enmig de dos bandolers, dient la paraula d'esperança segura: «Avui seràs amb mi al paradís!»

La porta del Paradís és ara oberta, una vegada per sempre. Ja no es tracta d'esperar un «altre» Enviat de Déu, perquè, en enviar el propi Fill, Déu ha revelat als homes la plenitud del seu amor i els ha reconciliat amb Ell. Tanmateix, li toca a cadascú entrar per aquesta porta, i acollir

personalment, en la llibertat de la fe i amb l'acció dels sacraments, l'amor de Déu que Ell vol vessar en els nostres cors.

«Ens ha parlat en el Fill»

No es pot imaginar que la Paraula no digui res. El diumenge passat, en la Transfiguració del Senyor, la veu del cel mostrava Jesús i manava d'escoltar-lo. Cert, la Paraula es va fer carn per parlar amb el Pare des de la humanitat, i per parlar als homes des del si mateix del Pare. És, d'una banda, la pregària de Jesús quan entra al món—diu la carta als Hebreus 10:5-10—assumint les paraules d'ofrena del salm 39, passa per les llargues estones de pregària de la seva vida, i culmina en l'ofrena de la creu: «Pare, confio el meu alè a les vostres mans.» D'altra banda, és l'explicació als homes de la intimitat trinitària, des de les misterioses paraules al temple de Jerusalem, als dotze anys, fins a les explicacions de comiat, al cenacle.

petites homilies

Traieu això d'aquí!

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Ho oblidem massa sovint, això. El cristià ha de ser signe de la presència salvadora enmig del món. Un desafiament a la força dels poderosos. Dels poderosos de totes menes. El que creuen que la salvació ha de venir per la força del poder. El poder de les armes. El poder del diner. El poder de la ciència i de la tècnica. El poder de la religió dels signes prodigiosos. El poder sempre del més fort. El deixeble de Jesús és sempre un escàndol i un absurd. Perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes. Tot això, però, no ens ho acabem de creure. És la nostra desgràcia. Pretenem apuntalar l'obra de Déu amb els nostres vans poders. Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies. Absurd. No ho diuen pas els enemics de Jesús. Ho diem els seus deixebles. Hem perdut el bo i millor del nostre caràcter: ser ferment del canvi. De conversió.

Per salvar el món, nosaltres no hauríem pas escollit la creu. Déu, sí. I és en la creu on posa de manifest la transformació de la humanitat. Despullats de tot i de tothom. Pendents únicament de l'amor del Pare. Llavors encertem el

«L'expulsió dels mercaders del temple», obra de Giotto.

camí de la veritable alliberació. Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. Ell és l'únic que allibera. Ningú més. Ni res més. No tinguis altres déus fora de mi.

I tots tenim els nostres déus falsos. Les nostres seguretats. Més o menys amagats. Però els tenim. I hi confiem. Totxament. Però, tot i que no asseguren res, ens en fiem. No sabem caminar sense la seva companyia. La nuesa del Déu únic ens fa por. Però és únicament des d'aquesta nuesa—nuesa de la creu—que podrem arribar a la resurrecció. La casa de Déu ha de ser neta de tota força estranya. Traieu això d'aquí. És la consigna de Quaresma. Que la casa de Déu brilli en tota la seva simplicitat. Apuntalada únicament en Déu. El temple de Déu som nosaltres. Cadascú de nosaltres. Tots, en comunió. L'Església que s'aguanta i s'alimenta sola amb la força de Déu. Els determinis del Senyor... són més desitjables que l'or a mans plenes. Quan ens decidirem a fer fora del temple de Déu les ridícules parades dels déus poderosos? Què vol dir per a nosaltres ser cristià? Molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots. El cristià és el qui té confiança en Jesús. El net de cor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

MARÇ

26. Diumenge

III de Quaresma. Morat. Lectures: Èxode 20:1-17 / Salm 18 / 1 Corintis 1:22-25 / Joan 2:13-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Brauli, bisbe de Saragossa; Càstul i Teodosi, mrs.; Ludger, b. mr. Santa Màxima, mr.

Festa Major: a Puigpelat.

27. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: 2 Reis 5:1-15a / Salm 41 / Lluç 4:24-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rupert, b.; Filet, sen. mr.; Alexandre, sold. mr.; Anfiloqui, cap. mr.; Joan, ermità. Santa Lúcia, mr.

28. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: 3:25.34-43 / Salm 24 / Mateu 18:21-25

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guntran, rei; Malcus, Castor, Doroteu i Rogat, mrs.

29. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Deuteronomi 4:1.5-9 / Salm 147 / Mateu 5:17-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril, diaca, mr.; Eustasi, ab.; Armogast, comte, mr.; Màscula, actor, mr. Segon, mr.

30. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 7:23-28 / Salm 94 / Lluç 11:14-23

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Clímac, ab.; Quirí, trib. mr.; Clini, cfr.; Règul i Pastor, bs.

31. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Osees 14:2-10 / Salm 80 / Marc 12:28b-34. URGELL: Aniversari òbit bisbe Ramon Iglesias. Morat.

ALTRES CELEBRACIONS: Abstinència de carn. Sants, Amós, profet.; Benjamí, diaca, mr. Santa Balbina, vg. Beat Amadeu, duc de Savoia.

ABRIL

1. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Osees 6:1-6 / Salm 50 / Lluç 18:9-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Venanci, b. mr.; Hug i Cels, bs. Santa Teodora, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge III de
Quaresma

Cicle B

Lectura primera

Ex 20:1-17

La llei, Déu la donà a Moisès

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

[No et facis cap escultura ni cap imatge de res del que hi ha dalt del cel, a baix a la terra o a les aigües que neixen de sota la terra. No adoris imatges ni els donis culte, perquè jo, el Senyor, el teu Déu, sóc el Déu gelós: castigo les culpes dels pares en els fills fins a la tercera i la quarta generació, dels qui no m'estimen, però sóc bonadós fins a milers de generacions, dels qui m'estimen i guarden els meus manaments.

Quan juris,] no prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

[Durant sis dies treballa i ocupa't en les feines que calgui, però el dia setè és dia de repòs, dedicat al Senyor, el teu Déu. No us ocupeu de cap treball, ni tu, ni els teus fills, ni les teves filles, ni els teus criats, ni les teves criades, ni els teus animals ni els forasters que resideixin a les teves poblacions, perquè el Senyor en sis dies va fer el cel, la terra i el mar, i tot el que es mou en aquests llocs, però el dia setè va reposar. Per això el Senyor beneí el dissabte i en va fer un dia sagrat.]

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

Salm responsorial

18:8, 9, 10, 11 (R.: Jo 6:68b)

És perfecta la llei del Senyor,

i l'ànima hi descansa;

és ferm el que el Senyor disposa,
dóna seny als ignorants.

R. Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.

Els preceptes del Senyor són planers,

omplen el cor de goig;

els manaments del Senyor són transparents,
il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa,

es manté per sempre;

els determinis del Senyor són ben presos,
tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi,

més que l'or a mans plenes;
són més dolços que la mel
regalimant de la bresca. R.

Lectura segona

1C 1:22-25

Proclameu un Messies crucificat,
que és escàndol per als homes.
Però aquells que Déu ha cridat
veuen en ell la saviessa de Déu.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

Vers abans de l'evangelí

Jo 3:16

Déu estima tant el món que ha donat el seu
Fill únic; tots els qui creuen en ell tenen vida
eterna.

Evangelí

Jo 2:13-25

Destruïu aquest santuari
i jo el reconstruiré en tres dies

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors dels coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «¿Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, ¿i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

Tarragona

diòcesis

XII Fòrum diocesà de Joves

■ Amb l'objectiu d'intensificar la participació dels laics en l'Església i en el món, i la seva formació

TARRAGONA.— El dissabte 11 de març va tenir lloc el XII Fòrum diocesà de Joves al Seminari de Tarragona. El tema a tractar aquest any estava directament relacionat amb l'apartat cinquè dels objectius pastorals diocesans per al trienni 1999-2001: «Intensificar la participació individual i associada dels laics en l'Església i en el món, i la seva formació.»

El Fòrum el va dirigir Jaume Galobart, de la Delegació diocesana de Joventut de Barcelona, que va exposar amb claredat i encert el tema. Ell mateix havia preparat el treball previ que la Delegació diocesana de Joventut va fer arribar a totes les parròquies i els grups del bisbat, que consistia en una revisió de vida sobre l'evangelització.

Aquesta revisió de vida convidava a reflexionar, molt humilment, sobre la tasca d'escampar l'Evangeli en el nostre entorn, les possibles dificultats, els testimonis rebuts per part d'altres cristians i els compromisos a prendre.

Arribat el dia del Fòrum, van trobar-se puntualment a les quatre de la tarda (al claustre de la capella de Sant Pau, al Seminari) una bona colla de joves representants dels grups que hi ha al bisbat i, feta l'acollida corresponent, van anar entrant a l'aula on va tenir lloc la xerrada de Jaume Galobart i el posterior torn d'intervencions dels assistents.

L'exposició de Galobart va ser molt directa, sense gaires abstraccions i gens superficial. Es va notar que parlava des de la vida, des de l'experiència, des de les

Un bon nombre de joves van assistir al Fòrum.

dificultats patides i els goigs compartits. Per començar va deixar ben clar que l'objectiu al qual estem cridats és acollir els joves que tenim amb les seves virtuts i els seus defectes, per procurar-los una maduresa humana i cristiana des de l'Església i en l'Església. En cap moment no es van defugir les dificultats que poden aparèixer (l'entorn, la baixa valoració del fet religiós, el risc de fer grups personalistes en lloc de grups d'Església...), a les quals van apuntar possibles camins de maduració sense cap pretensió de donar fórmules màgiques, no cercant idees noves sinó actituds noves, procurant que el grup d'amics esdevingui cada vegada més comunitat eclesial, sent conscients de la pertinença a l'Església diocesana, apuntant la possibilitat d'un Moviment diocesà de Joves que donés suport i confiança als joves per a qui, per la raó que sigui, signifiqui una dificultat el fet de créixer com a cristià i com a persona (cosa que és el primer pas per esdevenir mis-

satger de la Bona Nova a tots els racons del món).

El torn d'intervencions dels assistents va seguir molt en aquesta línia. Es va remarcar la importància de l'acompanyament per donar seguretat i poder-nos obrir, el fet que tots els grups treballin per un projecte comú, l'acolliment personal dels allunyats, el perill de cremar els joves quan se'ls exigeix més del que poden donar, la importància del testimoniatge sense oblidar que som febles i que no depèn només de nosaltres, i la constatació de la dificultat de viure el dia a dia en clau cristiana.

Acabada la posada en comú es va celebrar l'eucaristia d'una manera molt propera i senzilla. Va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach (que va estar tota la tarda amb els participants escoltant les intervencions i aportant el seu parer quan ho va creure escaient), i concelebrada pels mossens assistents.

Joan Àguila

Tres peregrinacions amb motiu del Jubileu

TARRAGONA.— L'arxidiòcesi tarragonina promou tres peregrinacions amb motiu de l'any jubilar 2000 que combinen l'anada a Terra Santa i a Roma, en organització conjunta amb l'Associació Bíblica de Catalunya.

La primera de les peregrinacions serà la que es dirigirà cap a Roma el dia 11 de maig, estada que es perllongarà fins al dia 20 del mateix mes. Tot i això, l'arribada a la ciutat eterna no serà fins al dia 15, ja que s'aprofitarà l'avinentsa per visitar diferents ciutats italianes. Durant l'estada a Roma es faran diversos recorreguts pels llocs històrics de la ciutat i s'assistirà a l'audiència del Sant Pare. La peregrinació serà presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i assistirà a la representació d'*El misteri de la Selva* que es farà el 15 de maig a Roma.

Pel que fa a la segona peregrinació, viatjarà cap a Terra Santa, amb sortida de Tarragona el 31 de juliol i tornada el 10 d'agost. Aquesta peregrinació, que estarà encapçalada per Mn. Joan Magí, president del Secretariat de Pastoral Bíblica, farà un recorregut pels llocs sants de Betlem, de Jerusalem, de Tiberíades i de Natzaret, entre d'altres.

Quant a la tercera peregrinació, també a Israel, tindrà lloc del 29 de setembre al 6 d'octubre i serà presidida pel prelat tarragoní. L'itinerari a seguir serà similar a l'anterior. (J.B.)

Nova església a Roda de Berà

RODA DE BERÀ.— S'han iniciat recentment les obres de construcció del quart temple per al servei religiós de Roda de Berà. Es confia que la nova església, dedicada a l'advocació de sant Josep, pugui ser beneïda i inaugurada la tardor d'aquest mateix any.

L'església s'erigeix a la part alta de la zona coneguda com a Eixample Residencial, on predominen habitatges de segona residència o bé d'ocupació en època vacacional. La construcció del temple es deu a la generositat d'un ciutadà de Roda de Berà, Josep Mercadé Parera, de profundes arrels religioses i que ha dedicat la seva vida professional al camp de la docència a Barcelona.

En el seu moment, Josep Mercadé va cedir a l'arquebisbat de Tarragona 1.800 metres quadrats de superfície, just l'enclavament on es construeix la nova església, que podrà acollir més de 200 feligresos en una única nau, de forma rectangular i que tindrà la corresponent sagristia i torre-campanar. El cost de les obres, a càrrec de l'empresa Consbarà, de la mateixa localitat, ascendeix a uns trenta milions de pessetes, que seran aportats per l'impulsor del projecte. (J.B.)

Trobada arxiprestal de confirmands a Reus

REUS.— «Un concert diferent.» Aquesta és la definició que va donar un dels joves assistents al recital que va fer Mn. Xavier Morlans l'11 de març passat al Col·legi de la Presentació de Reus. Van assistir-hi molts joves que es preparen per rebre el sagrament de la Confirmació a l'arxiprestat de Reus.

Mn. Xavier Morlans va voler recrear un ambient de recolliment en què els joves se sentissin convidats a interioritzar el missatge de les seves cançons. Els joves, mentre anaven arribant, anaven seient entre vergonyosos i riallers i, molt lentament, van anar entrant en la dinàmica de pregària i de catequesi que va caracteritzar l'actuació.

Tot plegat van ser dues hores en què hi va haver temps per a tot: per remarcar la força pacificadora de dues mans nues, per reproduir el clam de protesta contingut en els rostres dels infants dels països en guerra, per expressar la dificultat d'estimar aquells que ens han ferit, els que hem ferit nosaltres i per

cantar el goig de descobrir-nos estimats per Aquell que mai no ha deixat de fer-ho. Van prendre una importància especial les cançons que es van adreçar als confirmands; cançons que manifestaven la joia de sentir-nos fills estimats del Pare, el goig de rebre el seu esperit i l'entusiasme per escampar arreu la nostra esperança, amb la complicitat d'Aquell que va morir per nosaltres (com ens recorda aquella creu de fusta que trobem a la butxaca barrejada entre les monedes o les claus).

La veritat és que els joves, en sortir del recital, no estaven esverats o esgotats de tant cridar i saltar com passa en els concerts on ells poden assistir normalment, però se'ls endevinava un cert interrogant que seria bo que els portés a anar madurant com a persona i cristià. Només per això, ja val la pena que els nostres joves assisteixin alguna vegada a «un concert diferent». (J.A.)

Barcelona

L'universalisme de Gaudí

■ El vistiplau de la Santa Seu al procés acosta l'arquitecte cap a la seva beatificació

BARCELONA.— Només dos mesos i mig després que el cardenal arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, sol·licités formalment, el 22 de desembre passat, l'obertura de la causa de beatificació de l'arquitecte Antoni Gaudí (1852-1926) se'n rebia l'auto-

rització de la Santa Seu. La voluntat del Sant Pare que també hi hagi sants seglars i l'universalisme de l'arquitecte de la Sagrada Família han estat els dos arguments que el cardenal Carles ha esgrimit per justificar tanta promptitud.

Mons. Ricard M. Carles, acompanyat del vicepostulador de la causa de beatificació de Gaudí, Mn. Lluís Bonet, i del secretari general i canceller de la Cúria de Govern, el P. Enric Puig, va repassar en roda de premsa el 10 de març les diverses fases per què ha de passar el procés de beatificació i va valorar en primera persona els mèrits que al seu parer reuneix la figura de Gaudí.

«En un article que vaig escriure l'agost del 1998», va explicar el cardenal Carles, «deia que una biografia de Gaudí hauria de començar amb la seva mort, perquè vivia tan senzillament i tan austerament que, en morir atropellat per un tramvia, ningú no el va reconèixer». Respecte de la seva espiritualitat, va afirmar el cardenal «que quan quedem corpesos per la grandiositat de les seves obres no podem pensar només que estava mogut per un sentiment estètic, sinó que traspuen una espiritualitat molt fonda perquè tot el projecte en conjunt és com una transparència d'una fe cristiana viscuda profundament».

La marxa del procés espera ara la constitució del tribunal que ha de corroborar la fama de santedat d'Antoni Gaudí (format per un jutge delegat, un promotor de justícia o advocat del diable i dos notaris) i la sessió d'obertura oficial del procés diocesà, en què el vicepostulador sol·licita la introducció de la causa i l'arquebisbe demana i accepta dels membres del tribunal el jurament de complir fidelment amb el seu càrrec i de guardar secret. Però ja hi ha feina feta. Un cop tots els bisbes de la Tarraconense van donar el vistiplau al procés de beatificació, es va procedir al nomenament de les comissions teològica i històrica, així com d'un tribunal provisional *ad casum* que ha anat prenent declaració a cinc persones que van conèixer Antoni Gaudí i que, per la

Foto: Samuel Guiterrez

El P. Puig, Mons. Ricard M. Carles i Mn. Bonet, d'esquerra a dreta.

seva edat, es temia la pèrdua del seu testimoni directe. Els teòlegs ja han donat el seu dictamen sobre els escrits i les reflexions de caràcter espiritual del servent de Déu però els historiadors continuen treballant en la documentació, que és molt abundant.

D'altra banda, l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí, impulsora de la causa i encapçalada per l'arquitecte José Manuel Almuzara, continua tenint cura de la publicació de les estampes per a la devoció privada, editades en vuit llengües (català, castellà, anglès, alemany, francès, italià, portuguès i japonès), així com dels butlletins (el primer dels quals es va difondre el 1992) que recullen el testimoni dels qui van conèixer Gaudí, notícies de tot el que es va fent i correspondència dels qui manifesten gràcies rebudes, així com peticions a l'Associació i comentaris sobre la personalitat de l'arquitecte.

Pel que fa als requisits que la Santa Seu exigeix per a la beatificació, Mons.

Ricard M. Carles en va apuntar un: s'ha de demostrar que al servent de Déu Gaudí no se li ha tributat culte, de manera que en aquest període no se'n poden posar imatges ni tot allò que és propi de qui ha estat declarat sant per la Santa Seu. I el cardenal va recordar que, tot i que no és necessari per a la beatificació comprovar que hi ha hagut un miracle per intercessió del servent de Déu, «sí que és cert», va reconèixer, «que l'existència d'un miracle accelera el procés i facilita molts tràmits».

Un cop acomplertes totes aquestes actuacions —que almenys duren un any— es demana a l'arquebisbe la clausura del procés i, si es considera pertinent, es passa a la sessió de clausura del procés diocesà. Es reuneix en triple exemplar tota la documentació, s'autentifica, es guarda l'original a la Cúria Diocesana i se n'envien dues còpies a la Congregació per a les Causes dels Sants, que prossegueix el procés. (C.C.)

Rosa Deulofeu, nomenada presidenta dels Amics de Joan Roig i Diggle

BARCELONA.— La Junta Directiva d'Amics de Joan Roig i Diggle, reunida el 2 de març passat, va acordar per unanimitat nomenar com a presidenta Rosa Deulofeu, delegada diocesana de Pastoral de Joventut, perquè, d'aquesta manera, pugui promoure el coneixement del màrtir Roig i Diggle (1917-1936) entre la joventut de l'arquebisbat de Barcelona. En aquest sentit, ha explicat Rosa Deulofeu que assumeix la responsabilitat de donar a conèixer un testimoni «a partir del qual mai no et quedes igual i que és, fins i tot, una aportació per als que es plantegen seguir un camí de fe o per als que ni tan sols s'ho han plantejat». Per a la delegada de Joventut, el testimoni del jove del Masnou assassinat durant la persecució religiosa destaca per «una fe molt forta, una estimació per l'eucaristia que impacta moltíssim, per la seva sensibilitat en tot l'àmbit del treball i per una valentia que només s'entén des de la fe». (C.M.)

La Mare de Déu del Vinyet, patrona de l'arxiprestat del Garraf

SITGES.— La Mare de Déu del Vinyet ha estat declarada patrona de l'arxiprestat del Garraf amb motiu de la celebració del Jubileu de l'any 2000. L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, va donar així el vistiplau a la proposta feta pels rectors de la comarca que va ser aprovada el mes passat pel Consell Arxiprestal del Garraf.

Aquesta iniciativa simbòlica vol reforçar el paper de Maria en aquest any jubilar en què l'Església celebra els 2.000 anys del naixement de Jesucrist. El santuari del Vinyet es pren com a referència per als pobles de la comarca del Garraf, de la mateixa manera que Montserrat per a Catalunya o la Mercè per a Barcelona.

En aquest any del Jubileu, les parròquies de la comarca han marcat tres moments concrets de peregrinació a santuaris marians d'especial significació. Així, la primera trobada serà el 26 de març, a les cinc de la tarda, al santuari de la Mare de Déu del Vinyet; el 14 de maig hi haurà una sortida a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, i el 17 de setembre la convocatòria serà a Montserrat, coincidint amb el romiatge. (Mn. Jaume Berdoy)

Quarta edició del Matxembrat

BARCELONA.— Els dies 25 i 26 de març mig miler de joves i adolescents celebraran la quarta edició del Matxembrat a Torrelles de Llobregat. En aquesta trobada anual els joves provinents dels diferents centres d'esplai federats del Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés treballen diferents dinàmiques que els faciliten la creació d'una identitat pròpia en el context social actual. El lema «La Festa ets tu!» vol posar de manifest que el protagonisme dels joves és, precisament, el que han volgut treballar els monitors des dels esplais dins la campanya *Imagin... acció*. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

«A Barcelona he palpat més que mai l'acció de la Providència divina»

10è aniversari de Mons. Ricard Maria Carles com a arquebisbe de Barcelona

És un home de Déu, una persona enamorada de Crist. El contagia amb una mirada pregona i una serenitat en el rostre que recorda les icones orientals. El seu secret no és altre que la total confiança en Déu Nostre Senyor. Mons. Carles ens ho desvetlla amb senzillesa, amb humilitat, però amb la clara consciència de saber-

se privilegiat en la història de la salvació. Després de 10 anys al capdavant de la diòcesi de Barcelona, és hora de fer balanç. Han estat uns anys molt intensos, en els quals ha tingut moments de tots colors. De totes maneres, s'hi troba bé, se'l veu amb força ànim i disposat a continuar la seva tasca evangelitzadora tot el temps que el Senyor trobi oportú.

—Com es troba després de 10 anys al capdavant de la diòcesi de Barcelona?

—Em trobo amb forces, gràcies a Déu, perquè Déu ajuda i el treball és il·lusionador. El Senyor em dona força psicològica i física, continuo fent muntanyisme sempre que puc i continuo també dedicant tot el temps que puc a l'estudi i a la lectura. Si bé, d'una banda, Barcelona és una diòcesi gran i té complicacions, i pot ser estressant, de l'altra, pel fet de ser gran i tenir moltes possibilitats, també resulta molt engrescador. Jo crec que t'estimula la creativitat i la planificació de futur, perquè realment les possibilitats són inesgotables.

—S'ha sentit estimat al llarg d'aquest temps?

—M'he trobat molt animat des del començament. Jo recordaré sempre que després de prendre possessió al matí a la catedral, vam pensar que la primera concelebració meva amb el clergat i l'assistència del poble seria a Santa Maria del Mar, on hi cap molta més gent. Per a mi, veure centenars de capellans omplint tota la basílica, em va animar moltíssim perquè vaig veure que estaven al meu costat, que m'estimaven i que era un bon inici. Va ser per a mi impressionant. A més, es va produir una circumstància molt especial que em va emocionar una mica. Estàvem a Santa Maria del Mar, a Barcelona, i a València, on jo vaig néixer, tots els Carles, el meu pare inclòs, es batejaven a Santa Maria del Mar del Grau de València. Així que trobar-me jo concelebrant amb tanta gent, tantíssims fidels a Santa Maria del Mar de Barcelona, era com recordar les meves arrels familiars de València, però que des de llavors seguirien amb amor aquí, a Barcelona, perquè Déu ho havia volgut.

—És aquest potser el gran record d'aquests 10 anys, l'instant que guarda al seu cor?

—Aquest és un record d'inici, perquè després ve una allau de coses positives, de coses constructives, de gent bona, de gent col·laboradora, d'heroismes, de projecció de nous treballs... Allò va ser un

bon començament, l'obertura d'un munt d'anys de treball fets molt a gust, fets amb molta il·lusió i que ara veig que va donant fruits.

—De totes maneres, segur que no va ser fàcil deixar una diòcesi com la de Tortosa, on vostè era i continua sent tan estimat.

—En general, els capellans si no arremem allà on estem, no podem donar fruit, però en arrelar, deixar el lloc sempre dol una mica. De fet, quan un surt cap al Seminari, ja saps que no tens casa pròpia, sinó que aniràs on el bisbe et mani. Jo no pensava, no obstant, que ja no seria el bisbe sinó el Sant Pare qui em manaria directament a mi. I llavors, Déu

plica, moltes alegries, i ha viscut moltes coses positives, però segur que tampoc li hauran faltat les seves creus. D'entre la gent que es diu d'Església, alguns no han deixat d'acusar-lo de conservadorisme i d'excessiva ortodòxia, com s'ho pren, això?

—M'ho prenc amb molta calma, perquè els estereotips i les classificacions no són mai certes. La vida d'una persona no es pot tancar en un adjectiu. La persona és massa plural en si mateixa i té massa matisos. A mi aquestes coses no m'afecten massa. A més, aquest conservadorisme que em critiquen no deixa de ser altra cosa que fidelitat a Roma, i certament, si no hi hagués aquesta unió amb Roma, l'Església catòlica no existiria. La unió amb Roma són paraules de Jesús, i hi ha coses que són perennes. La roca de Pere és invent de Jesús, no és nostre, llavors estar unit a la roca sobre la qual s'unifica l'Església i no sobre altres és la base. Un cristià compromès i coherent vol servir l'Església, no una ideologia, ni un mossèn, ni un teòleg, sinó l'Església tal com ella és. A qui mirarà, llavors?, a Pere, que ara és Joan Pau II.

—Joan Pau II, a més, ha tingut amb vostè grans detalls, no és cert?

—Sempre he rebut el suport del Sant Pare, des de bon començament, perquè he de reconèixer que venir aquí imposa. Jo vaig donar raons que em semblaven que eren adients perquè vingués algú altre, i vaig veure que el Sant Pare volia que fos jo. Jo li agraïxo moltíssim que pocs dies abans de venir a Barcelona ell em convidés a sopar tots dos sols. Va ser un sopar molt profund, que recordaré sempre. Ell sabia coses i em demanava informes, vam estar parlant amb molta senzillesa i allò em va ajudar molt.

Durant aquests anys, a més, amb motiu del meu 25è aniversari com a bisbe, em va escriure una carta molt cordial en la qual deia que aprovava tot el que jo estava fent a Barcelona. Que el Sant Pare es comprometia així, tampoc no és habitual.

—Quina és la lliçó més important

BIOGRAFIA

Ricard Maria Carles i Gordó va néixer a València ara fa 73 anys. El 29 de juny del 1951, festivitat de Sant Pere i Sant Pau, va ser ordenat sacerdot a la seva ciutat natal, i va obtenir poc després la llicenciatura en Dret canònic per la Universitat Pontifícia de Salamanca.

Va desenvolupar durant 18 anys diversos càrrecs a la diòcesi de València, especialment en l'àmbit juvenil i familiar, fins que a l'agost del 1969 va ser nomenat bisbe de Tortosa. Allà va convocar i realitzar l'únic sínode postconciliar celebrat a les diòcesis catalanes, fruit del qual s'elaboraren les «Constitucions sinodals».

El 23 de març del 1990, festivitat del barceloní Sant Josep Oriol, Joan Pau II el va nomenar arquebisbe de Barcelona i quatre dies després, el 27 de març, va fer l'entrada i va prendre possessió de la diòcesi. Mons. Carles ha continuat des de llavors a Barcelona un estil pastoral inspirat en la renovació espiritual i en el compromís dels catòlics amb els problemes de la societat actual.

Al llarg d'aquests 10 anys, ha elaborat, amb la participació dels consells presbiteral i pastoral, un Pla pastoral diocesà. La diòcesi ha estat dividida en quatre demarcacions episcopals, cadascuna de les quals ha estat confiada a un bisbe auxiliar.

El 26 de novembre del 1994 el Sant Pare el va nomenar cardenal, i com a tal, ha estat nomenat membre de la Congregació per a l'Educació Catòlica, de la Pontifícia Comissió Justícia i Pau, i del Consell de cardenals per a l'Estudi dels problemes organitzatius i d'Economia de la Santa Seu.

Molt recentment, al març del 1999, va ser elegit vicepresident de la Conferència Episcopal Espanyola en l'assemblea plenària.

Ricard Maria Carles va ser ordenat a València ara fa 48 anys.

ajuda, hi poses il·lusió, sempre tens el record i l'afecte, però has de posar el cor allà on t'estàs, perquè és on el Senyor t'està estimant i tu estimes el Senyor. M'ha posat aquí per fer un servei a aquest poble concret i si no hi poso el cor no puc fer res, i jo crec que sí que l'he posat.

—En aquests 10 anys com a bisbe de Barcelona, ha tingut, com vostè ex-

Mons. Carles conserva un molt bon record de la seva estada a Tortosa.

Mons. Carles va prendre possessió de la diòcesi de Barcelona el 27 de març del 1990.

apresa en aquests 10 anys?

—Penso que una de les coses clares és que jo sempre he estat providencialista, i no ja sols per fe sinó per experiència. Un sap que Déu ajuda, que Jesús diu «Jo seré amb vosaltres fins a la fi dels temps», això ho sabem per fe, però després ve l'experiència, quan això ho palpes durant molts dies, durant molts anys, al llarg de la vida. Això ha adquirit un to molt especial a Barcelona, on donada la magnitud de la diòcesi, es palpa més que mai l'ajuda del Senyor, l'acció de la Providència. Aquell «sense mi no podeu fer res» de Jesús s'entén perfectament quan

ta vida que és irrepertible, què fas?, fins on arribes?, què pots fer? O ho poses a mans de Déu o no series capaç de tirar endavant. El secret és saber de qui s'ha refiat un, allò de Pau, «dono gràcies a Déu perquè s'ha refiat per encomanar-me aquest ministeri» i a la carta següent, a Timoteu, «i jo sé també de qui m'he refiat».

—Suposo que per aconseguir aquesta refiança mútua la pregària ha de ser important.

—La pregària diària hi té molt a veure. A més de l'Eucaristia i de la litúrgia de les hores, la pregària personal diària

és per a mi fonamental, perquè és on miro amb ulls de fe la diòcesi i remiro tantes vegades més l'Evangeli cada dia per veure què m'està dient la gent en aquell moment.

La pregària personal és quelcom irrenunciable per a un cristià, i per a un pastor molt més. No parlem d'un ideal, sinó d'una persona, si no la coneixes o intentes conèixer-la millor, i si no l'estimes o enyores poder estimar-la més, no pots parlar d'aquesta persona als altres amb un mínim de convenciment. Fe vol dir conèixer Jesucrist, no vol dir qüestió d'idees o de convenciments tots sols, fe

vol dir haver-te trobat amb el Senyor, haver-lo descobert, haver-te enamorat d'ell, refiar-te'n i fer camí juntament amb ell. I això és entusiasmador i això és camí de tota la vida, és una de les coses que en un cristià fa que s'eviti la rutina o el desencís, perquè el Senyor camina amb nosaltres, no anem darrere d'una idea, sinó que anem al costat d'una persona.

—Deu estar vostè, llavors, molt d'acord amb la necessitat que assenyala Malraux d'un cristianisme del segle XXI molt més místic i transcendent?

—Estic veient que el jovent de les

«El cristianisme és l'única religió en què l'accés a Déu és Déu mateix»

estàs enmig de més de quatre milions de fidels, i quan les dimensions són tan grans i les situacions actuals van en contra del corrent evangèlic. Si no és per ell, no podem fer res.

—Poder celebrar el 10è aniversari submergits en ple any jubilar ja és tot un regal, però si pogués escollir-ne un altre, quin desitjaria?

—Sincerament, el que voldria com a regal del Senyor seria una eclosió de la capacitat d'evangelització de la nostra Església vers aquests que encara estan lluny de la fe o que la viuen molt tèbiament, i un major grau de santedat i exigència per part de tots els fidels, començant per mi mateix.

—Parlant de vostè mateix, quin és el secret per mantenir aquesta eterna serenitat que el seu rostre no deixa de traspuar?

—Aquesta és una cosa que em treballa el Senyor, em refio d'ell, sé que ell em suporta com sóc, que em desitja millor, i això em dona aquesta serenitat fins i tot en moments molt difícils. Són molts milions de persones que no tindran més ocasions de trobar-se amb Déu que aques-

El 24 de novembre del 1994 Mons. Carles va ser nomenat cardenal pel Sant Pare.

«Fe vol dir haver-te trobat amb el Senyor, haver-lo descobert, haver-te enamorat d'ell, refiar-te'n i fer camí juntament amb ell»

últimíssimes generacions, els que estan lluny de Déu, cada vegada estan més perduts, toquen més fons, i en canvi, els que s'acosten més a l'Església, al Senyor, cerquen més netament el contacte amb Déu, el coneixement del Crist. I això és el que apuntava Malraux, i ja hi ha signes molt clars d'aquest misticisme, de tornar a la religió a partir de la unió amb Déu. Reneix el que està a la fondària de l'Esperit cristià i, com m'agrada repetir en aquest any de la Trinitat, la nostra és l'única religió en què l'accés a Déu és Déu mateix, el Verb encarnat que és Déu. Quan un coneix això i s'ho creu, té més necessitat encara del Senyor, perquè veu que el que li posen al davant és el Crist, no és un llibre, ni una missatger, és Déu mateix qui ve a cercar-nos.

—Aquest convenciment tan viu en tota la seva persona es fa especialment explícit en els seus textos i en les cartes dominicals que cada diumenge dirigeix

La muntanya ha estat, des de sempre, la seva gran passió.

als fidels. Imprimeix un estil amè, senzill, però alhora molt directe i experiencial. D'on treu tantes anècdotes, tantes vivències?

—Jo he anat pel món procurant observar, procurant endinsar-me en la realitat dels altres, mirant amb interès i afecte la vida dels altres i procurant tenir sensibilitat per agafar les coses que podrien ser una paraula de Déu. Això fa que tingui un munt de records de tota la meua vida d'estudiant, de família, de muntanyenc, de bisbe, que procuro a vegades transmetre com a inici o vehiculació d'una idea que em sembla interessant. L'altra cosa que té de bo això d'escriure és que el desig que he tingut sempre d'estudiar, de continuar acumulant experiències intel·lectuals, en haver d'escriure un article cada setmana em força a seguir llegint, a haver de renovar la biblioteca, a estar al dia en molts temes. Per això no par-teixo només de l'experiència personal, sinó també del pensament de tanta gent que continua rumiant les coses importants.

—En tot aquest cúmul de vivències que col·lecciona, la seva experiència muntanyenca s'hi troba molt present. De quina manera l'enriqueix aquest contacte amb la natura?

—M'enriqueix des de molts angles.

Des del més útil, que no és potser el més important, de l'exercici físic, de l'equilibri psicològic, de descobrir perspectives que no havies descobert, de colors, de línies, de pics, de blaus, de tot, però alhora veure també que això és una obra de Déu. Jo penso que el Senyor està content que jo estigui mirant una obra que és seva i que jo la reconegui i agraeixi com a tal. Això és també el que he intentat fer veure als nois i noies quan he fet excursions amb ells, la possibilitat de trobar-te amb Déu a les muntanyes. A les ciutats veus l'obra de Déu en les persones, però en la natura veus l'obra de Déu transparent, és l'obra de Déu tal com Déu l'ha feta, i la trobes en tota la seva netedat i la seva originalitat.

Ricard Maria Carles, un home que traspua serenitat i pau.

Encara avui, Mons. Carles dedica una setmana a l'estiu a fer muntanyisme.

—De què no es pot oblidar l'Església de Barcelona en aquest tercer mil·lenni que ja comença?

—No ens podem oblidar de totes les coses que jo vaig dir quan vaig arribar a Barcelona, és a dir, hem de ratificar, enfortir i aclarir la identitat catòlica de les persones, d'institucions i de la diòcesi.

La identitat ha de ser clara. I després hem d'enfortir la comunió, els lligams entre persones, institucions, serveis, parròquies, etc. per a l'evangelització. Hem de ser el que hem de ser, estar units i irradiar-ho arreu.

—Quin futur li augura a la regió eclesiàstica catalana?

—És ja una realitat «de fet», només es tracta de donar-hi ordenament jurídic en una conferència episcopal. Es configurarà una regió pastoral com hi ha a Itàlia o França, amb l'avantatge d'estar reconeguda legalment. Serà una província eclesiàstica, que és Tarragona, amb les sis diòcesis que en depenen, i Barcelona, però sense tocar la condició excepcional d'aquesta darrera, la qual continuarà sent una diòcesi dependent directament de Roma. Jo suposo que no trigarà gaire, estem movent-nos, però de fet fa 30 anys que funcionem com a tal. Tenim comunicacions socials unides, la pastoral de joventut, la pastoral universitària, seminaris, Càritas..., tot està ja coordinat. Només posarem un marc per reconèixer tot això com una regió.

—Fa poc ha estat nomenat un nou nunci del Vaticà a Espanya, Mons. Monteiro, què en sap d'ell?

—No l'he vist mai, el conec pel que m'han informat i he sabut aquí i a Roma, on he estat aquest dies. És un home molt experimentat, d'un país veí, i això ajudarà a comprendre'ns. Ha passat per experiències molt fortes, té una visió molt àmplia de situacions, va estar a El Salvador quan es va produir l'assassinat dels jesuïtes, i darrerament a Sud-àfrica. És un home molt vàlid i anirà bé.

Samuel Gutiérrez

Un verset de la Bíblia: L'inici de la carta als Efesis, «escollits en Crist abans de la creació del món perquè fóssim sants i irrepreensibles als seus ulls».

Una església: A Barcelona, la catedral, i a València, la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats.

Una imatge de la Mare de Déu: la Moreneta i la Mare de Déu dels Desemparats.

Un sant: Sant Pau, Sant Joan de la Creu i Santa Teresa.

Un papa: Joan Pau II.

Un lloc per pregar: el desert de les Palmes.

La missa més emotiva: encara l'he de viure.

Una muntanya: Maladeta i Aneto.

L'últim llibre que ha llegit: un d'Edith Stein i una història de les Matemàtiques.

Un desig pasqual: que ens adonem que cada dia estem fent la futura resurrecció.

Vic

Consolidada l'estructura de l'església de la Pietat

■ El perill d'esfondrament va forçar el tancament del temple el 1997

VIC.—L'església de la Pietat de Vic, construïda en diferents etapes des de la primitiva església romànica de Sant Sadurní, és objecte d'una rehabilitació que ha de permetre mantenir les seves funcions religioses. Les obres de la primera fase, acabades recentment, han costat 13,6 milions de pessetes, que han finançat el bisbat de Vic i els fidels amb les seves aportacions.

La decisió d'intervenir en l'església de la Pietat es va veure forçada l'estiu de l'any 1997 quan un fragment d'obra més gran que un puny, que va caure al mig de la nau mentre s'estava dient missa, va alertar del perill d'esfondrament que amenaçava l'edifici.

L'església de la Pietat va ser tancada al públic per perill d'esfondrament, decisió que es va acompanyar amb uns informes de l'arquitecte Miquel Àngel Ordeig datats al setembre del 1997. Ordeig ha afirmat que «posteriorment s'ha pogut comprovar que la situació era més greu del que s'havia suposat en aquell moment, fins al punt de ser a prop del col·lapse total».

El principal problema detectat va ser la mala estabilitat de la part de l'entrada de l'església, provocada pel desplaçament dels murs laterals cap al costat i de la façana, que tendia a inclinar-se cap a l'exterior. Això va provocar que un dels arcs que aguanta la volta, de seixanta centímetres de gruix, hagués baixat uns vint centímetres.

L'operació de consolidació estructural va comptar amb un dels millors especialistes que hi ha actualment. Es tracta de l'italià Enrico Pasta que, entre d'altres llocs, ha fet intervencions a la Capella Sixtina. Segons va explicar el responsable de l'empresa que ha fet les obres, Rehabilit SL, Ramon Mestre, «aquesta és la primera vegada que es fa una operació d'aquestes característiques a l'Estat espanyol».

Primer es va retornar als murs laterals el seu efecte de sosteniment de la volta. Això es va fer mitjançant un atirantament a base de perforació de broca diamantada i injecció d'aire. Als forats s'hi van introduir tirants d'acer corrugat que es van tensar amb unes platines. Amb això es van estabilitzar els murs i es va interrompre el procés de deformació de l'arc.

Una vegada atirantats els murs es va col·locar un estructura d'apuntament a l'interior de l'església i es va procedir a retornar la volta al seu estat inicial, «com aquell que té un os trencat i el torna a posar a lloc». Aquesta és una operació molt difícil, que requereix un gran domini de la tècnica i que comporta perill

Església de la Pietat. Es pot veure el deteriorament de la façana.

d'esfondrament, però que finalment es va portar a terme amb èxit. Paral·lelament es va nejetar la banda de sobre de la volta per tal de poder-hi tornar a injectar morter i contribuir a la seva consolidació.

Enrico Pasta, de l'empresa Sicem, fa vint anys que treballa en aquest tipus d'estructures i d'intervencions, cosa que li ha donat la possibilitat d'adquirir una notable experiència. Abans de la seva estada a Vic, Pasta va realitzar un treball a l'església italiana Pietra Santa, en la construcció de la qual presumiblement

va treballar Miquel Àngel.

El tècnic italià ha fet intervencions molt particulars en estructures on el problema específic són la volta i els tirants. El 1994 en una ciutat piemontesa va escurçar tres metres una església, de manera que va desplaçar la façana tres metres enrere sense desmuntar-la. Per fer-ho, el responsable de Sicem va utilitzar la mateixa tècnica, única al món, que ha

aplicat en la rehabilitació de la Pietat. Aquesta tècnica li permet fer perforacions amb un sistema de recuperació d'aigua i, per tant, sense desprendre'n.

Present i futur

Les obres de la primera fase del projecte de consolidació estructural han anul·lat el perill d'esfondrament. De tots els atirantaments realitzats a aquesta església de Vic només se'n veuen dos, mentre que els altres queden ocults a l'interior de la paret.

Més endavant està previst intervenir en la reconstrucció del campanar i en la façana, que s'està deteriorant a marxes forçades. Pel que fa al campanar cal fer notar que està sense teulada des de meitat del segle passat, quan es va desmuntar per poder-hi instal·lar una estació de telègraf, i en relació amb la façana, el fet que estigui feta amb pedra de Folgueroles és un problema difícil de resoldre, ja que aquest tipus de pedra es deteriora de forma irreversible amb el pas dels temps.

Pel que fa a l'interior de l'església la intenció és redistribuir l'espai de manera que les funcions religioses se celebrin a la capella dels Sants Màrtirs i la nau central quedi com a espai polivalent per fer-hi concerts, exposicions o altres activitats.

L'Església de la Pietat de Vic és, com moltes altres, feta en una barreja d'estils segons les parts que es van anar construint al llarg de la història. La dedicació a la Mare de Déu de la Pietat va esdevenir-se el segle xv, en una construcció d'estil gòtic que va durar del 1427 al 1467. Aquesta construcció va enderrocar una bona part de la construcció anterior, romànica i dedicada a sant Sadurní.

Al segle xvii es va construir l'actual façana barroca, al mateix temps que es va donar forma a l'actual distribució de l'espai en una nau central amb capelles laterals i la sagristia. D'aquesta època també data una rehabilitació del campanar.

Un incendi ocorregut el 1734 va ser l'ocasió per construir, en un cap de l'església, la capella dedicada als Sants Màrtirs, en forma de cúpula.

Fàtima Alemany

Tres confessions cristianes al voltant de la Bíblia

IGUALADA.— Amb el lema «La Bíblia avui» es va desenvolupar per segon any consecutiu la Segona Trobada de Confessions Cristianes d'Igualada, organitzada per l'Església cristiana adventista del Setè Dia conjuntament amb les esglésies catòlica i evangèlica. L'objectiu de la trobada, que va tenir lloc del 10 al 12 de març al Museu Comarcal d'Igualada, «era aportar experiències i testimonis personals de com la Bíblia pot donar un sentit a la nostra vida en un esperit d'amistat i de germanor», ha explicat Jaume Escrivé, coordinador de la trobada i membre de l'Església adventista.

El més destacat de la trobada van ser les tres conferències programades: *Serveix la Bíblia a l'any 2000? Reflexions d'un pedagog*, a càrrec de l'adventista Joan Llorca; *Els valors que aporten les Escriptures a la societat actual*, pel sacerdot

claretà Antoni M. Vilarrubias, i *La capacitat de transformació de la Bíblia sobre les persones*, a càrrec de Gerard Mingorance, del Centre Cristià Evangèlic. Així mateix, també es va poder visitar l'exposició d'una trentena d'edicions de la Bíblia, des de versions més antigues —gregues i hebrees— fins a més contemporànies —la Bíblia en còmic—, i es va poder gaudir d'actuacions musicals a càrrec, entre d'altres, de la Coral Schola Cantorum i de la Coral Adventista d'Igualada.

Amb vistes a l'any vinent, l'organització preveu superar els 210 participants, revisar el tema dels horaris i, com que la participació dels joves en l'edició actual ha estat més aviat escassa (només un 20%), motivar-los a participar-hi mitjançant un monogràfic o un apartat especial de les jornades que els estigui dedicat. (C.M.)

Tortosa

Suggeriments per a la Quaresma

TORTOSA.— La Vicaria General ha tramès a cada parròquia el text del missatge del Papa per celebrar intensament la Quaresma i la Pasqua d'aquest any de gràcia. El precedeixen uns suggeriments amb objectius i accions parroquials que assumeixen, naturalment, la butlla *Incarnationis mysterium* i les programacions pastorals del Comitè diocesà del Jubileu.

Hi ha, però, tres subratllats. El primer ha merescut una atenció especial: episcopal i bíblica. Ens referim a la *Lectio divina*. Durant sis sessions, el mateix bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i el coordinador diocesà de l'Educació de la Fe, Mn. Josep L. Arín, han explicat de forma teòrica i pràctica com s'acull la Paraula de Déu. Dues sessions nocturnes en cadascuna de les tres zones pastorals de la diòcesi han concentrat prop de 200 fidels qualificats. De bon començament es va crear un clima pietós, no acadèmic.

Van explicar els dos mestres espirituals les quatre parts de l'ara coneguda pels laics com a *Lectio divina*. Són aquestes: què diu el text?, vint minuts de lectura personal, silenci i posada en comú en un grup d'unes sis persones; què em diu a mi el text?, silenci i posada en comú; què li dic jo a Déu?, silenci i compartir la pregària de lloança, de penediment, de petició de gràcies, i finalment per passar a l'acció personal i comunitària es recomanen uns cinc minuts de silenci i així concretar pistes i actituds. Es tanca l'acte amb el cant d'un salm.

A Tortosa el text base serà el tercer evangeli de Lluc. La novetat rau en el fet que s'aparquen els

devocionaris i els llibres de meditacions clàssics i es vol beure en la font de la Paraula de Déu, pura i nua. El bisbe Salinas va insistir que s'ha de seguir un procés lent i se'n farà un seguiment amb nous ajuts i orientacions.

El segon suggeriment de la Vicaria apunta a crear o renovar grups parroquials amb l'objectiu d'estudiar la temàtica de l'any jubilar, preparar accions i celebracions. El tercer suggeriment està en la línia de creixement social: del 2000 ha de quedar un signe, un hàbit de servei que ens comprometi a servir els més necessitats. Es dibuixen ja les adopcions de projectes de Càritas interparroquial a Tortosa ciutat i un centre multiusos a San Pedro Sula a Hondures.

Els arxiprestats amb devocions populars molt arrelades recorren a la patrona del santuari marià o a una imatge del Sant Crist local. Així a Tortosa, l'última setmana de març, el reliquiari de la santa Cinta visitarà cadascuna de les set parròquies de la ciutat, que a la vegada li tornaran la visita el diumenge 2 d'abril com a dia de la peregrinació jubilar a la catedral.

J. Blanc i Bahima

URGELL

Identifiquen a Sitges el Pantocràtor de Tredòs

VIELLA.— L'historiador Melquíades Calzado ha trobat el Pantocràtor que pertany a les pintures murals de Tredòs al Museu Maricel de Sitges. El conjunt de les pintures romàniques de Tredòs, des del 1951, és al The Cloisters Museum de Nova York.

Els historiadors tenen interès a localitzar totes les figures de les pintures murals de l'absis de Cap d'Aran amb la finalitat de reproduir-ne còpies al lloc original. Els directors del The Cloisters Museum de Nova York, del Maricel de Sitges i del Museu Nacional d'Art de Catalunya estan disposats a col·laborar amb les institucions araneses perquè les pintures puguin ser identificades i copiades al temple de Tredòs.

El Pantocràtor completa el conjunt exposat al The Cloisters, amb la Mare de Déu, els àngels Gabriel i Miquel, i els tres Reis. El Pantocràtor estava pintat a la volta del presbiteri i la Mare de Déu ocupava la part central de l'absis.

Les pintures murals de Tredòs són atribuïdes al mestre de Pedret. L'obra podria datar-se entre la segona meitat del segle XI i principis del XII. Les pintures de Tredòs presenten les característiques pròpies del mestre de Pedret, guarden algunes formes del bizantinisme, amb influències clàssiques, i introdueixen elements personals.

Al mestre se li va donar la denominació Pedret per l'obra pictòrica de Sant Quirze i se li atribueixen també les obres de Sant Pere del Burgal, de Santa Maria d'Àneu i devia haver influït sobre el mestre d'Estañon i les obres d'Orcau i Cardós. Josep Gudiol subratlla la seriositat i la humanitat del mestre de Pedret i tothom admira la profunda religiositat que l'artista transpira en la seva obra. A Sant Pere del Burgal han fet una còpia de les pintures originals de l'absis, una obra semblant podria fer-se realitat a l'absis de Tredòs. Sense cap mena de dubte pedres i pintures es retrobaran en un encontre feliç. (A.M.)

2.000 ANOS de la Historia de la IGLESIA

UNA OPORTUNIDAD ÚNICA PARA QUIEN, CON MOTIVO DEL AÑO 2000 O POR EL NATURAL INTERÉS POR LA PROPIA HISTORIA, DESEE CONOCER CON MAYOR PROFUNDIDAD ALGUNO DE LOS PERÍODOS DEL CRISTIANISMO. SU ESTILO Y CLARIDAD LOS HACE ACCESIBLE A TODOS LOS PÚBLICOS.

HISTORIA DE LA IGLESIA II. LA IGLESIA EN LA ÉPOCA MODERNA

FRANCISCO MARTÍN

Pelcano
Palabra

2.400 ptas.

FRANCISCO MARTÍN HERNÁNDEZ

Comenzando por el Renacimiento y siguiendo por el tumultuoso mundo de la reforma protestante y la respuesta católica, el autor va desgranando paso a paso todos los sucesos de unos siglos que han marcado para siempre a la Iglesia y al mundo

VICENTE CÁRCEL ORTÍ

Con el conocimiento y visión global que le dan sus 30 años de residencia en Roma, Cárcel Ortí ofrece un relato completo de la apasionante historia de la Iglesia en estos últimos 200 años que alcanza hasta los sucesos más recientes del Pontificado de Juan Pablo II

HISTORIA DE LA IGLESIA III. LA IGLESIA EN LA ÉPOCA CONTEMPORÁNEA

VICENTE CÁRCEL

Pelcano
Palabra

3.800 ptas.

HISTORIA DE LA IGLESIA

I. LA IGLESIA ANTIGUA Y MEDIEVAL

JOSÉ ORLANDIS

Pelcano

JOSÉ ORLANDIS

Una obra clásica e imprescindible en la que se expone con brillantez el desarrollo y evolución de la Iglesia, desde el germen de Pentecostés, pasando por la conversión del Imperio Romano y de los pueblos bárbaros, hasta la plenitud de la Cristiandad Medieval

2.800 ptas.

Pedidos a su librería habitual o a Ediciones Palabra, S.A.

Pº. de la Castellana, 210. 28046 MADRID. 913 50 77 39 y 913 50 77 20 - Fax: 913 59 02 30 e-mail: comercial@edicionespalabra.es http://www.edicionespalabra.es

Lleida

Homenatge a les religioses de Lestonnac

■ La catedral aplega la missa pels 250 anys del col·legi a Lleida

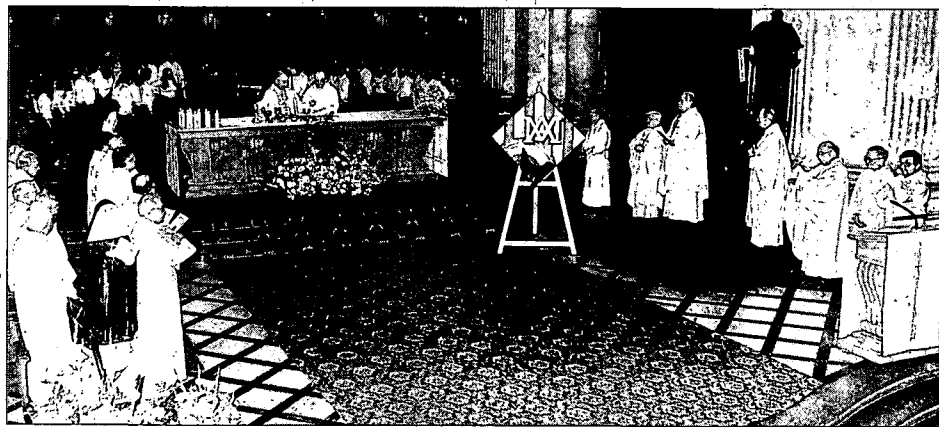
LLEIDA.— La catedral de Lleida es va omplir el 9 de març d'alumnes i exalumnes, de pares i professors, i d'autoritats de la ciutat per iniciar, amb una solemne concelebració eucarística, els actes commemoratius del 250è aniversari del col·legi Lestonnac-l'Ensenyança.

Els primers bancs del temple eren ocupats per 28 religioses de la Companyia de Maria, vingudes de les diverses cases i col·legis que l'esmentada congregació té a Catalunya: Calella, Cardedeu, l'Hospitalet de Llobregat, Mollet, Sant Cugat, Tarragona i Solsona. Encapçalava la mare general de Roma, Margarita Pedraz, i la provincial de Catalunya, Maribel Clemente. Algunes de les religioses presents havien format part de la comunitat de Lleida, com la darrera directora del centre, la mare Núria Casas, que va obrir la celebració amb unes paraules de salutació.

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va concelebrar l'eucaristia amb una vintena de sacerdots lleidatans vinculats a la vida i la història del centre, va fer referència al 9 de març de l'any 1750, quan cinc religioses de la Companyia de Maria, fundades per santa Joana de Lestonnac i provinents de la Seu

d'Urgell, van arribar a Lleida cridades pel bisbe Galindo per fundar-hi un col·legi. «Les religioses, seguint les petjades de la seva fundadora, volien oferir a les nenes de Lleida, fins llavors pràcticament marginades del món de la instrucció, una formació integral que abraçés les dimensions humanes i cristianes de la persona», va recordar el bisbe.

Mons. Francesc Xavier Ciuraneta també es va referir al segell que les religioses de Lestonnac han deixat a Lleida: «El seu col·legi va ajudar a fer una ciutat més humana i solidària, amb una educació que cerca incorporar un conjunt de valors que avui apareixen molt desdibuixats i que són els que inspiren la visió cristiana de la persona i de la vida i que tenen la seva font en l'Evangeli de Jesucrist: la veritat, entesa com a fidelitat; la llibertat, com a capacitat de fer el bé; l'amistat, la generositat, la gratuïtat. Haver assimilat aquests va-

L'escut del col·legi i la imatge de santa Joana de Lestonnac van presidir l'altar de la catedral.

lors ha ajudat, sens dubte, molts lleidatans a donar un sentit cristià i profundament humà a les seves vides.»

Finalment el bisbe va demanar a l'actual comunitat educativa coherència i unitat de vida a imitació de santa Joana de Lestonnac: «Donar Crist i donar-nos també nosaltres.»

L'eucaristia va concloure amb l'himne de santa Joana de Lestonnac a càrrec de la coral del col·legi, que havia cantat la missa. La celebració i l'acte posterior, celebrat als claustres de l'antic convent

del Roser, va esdevenir a la vegada tot un homenatge a les religioses de Lestonnac, que van deixar Lleida l'any 1989 quan el col·legi es va convertir en cooperativa de pares. Amb tot, continua avui amb el mateix projecte educatiu cristià que el va caracteritzar. «L'Ensenyança és ara un centre laic, però continua amb l'ideari de la nostra fundadora», va assenyalar la mare general, alhora que va afirmar que la congregació està estretament unida i orgullosa amb el Lestonnac de Lleida.

Jordi Curcó

MALLORCA

Posada en marxa dels Consells Consultius

PALMA.— En aquests primers mesos de l'any 2000, una vegada clausurat el Sínode diocesà de Mallorca en el curs anterior, el bisbe Teodor Úbeda ha accelerat el procés per renovar i posar en marxa els Consells Consultius: el Consell del Presbiteri del Consell de Laics, en la designació de la Comissió Permanent dels preveres i dels laics, així com també del nou president del Consell de Laics, càrrec que ha recaigut en Àngel Vázquez Alonso.

El Consell del Presbiteri està integrat per 48 preveres i entre els membres de la Comissió Permanent hi ha Mn. Teodor Suau, Mn. Joan Bauzá, Mn. Rafel Mas, Mn. Rafel Umbert i Mn. Marià Gastalver. També s'han elegit els preveres encarregats de

gestionar el Fons Comú de Retribució dels Preveres, òrgan que ajudarà a equilibrar el sou que reben els preveres diocesans. El grup està format per Mn. César Murillo, Mn. Felip Díez i Mn. Lluç Riera. Els preveres també han estudiat el Projecte de Pla diocesà de pastoral que s'anirà configurant al llarg dels pròxims mesos.

En referència al Consell de Laics, òrgan de nova creació de resultes del Sínode clausurat l'any anterior, van ser elegits per a la permanent: Aina Alemany Ferrà, Catalina Mir Salvà, Joana Karmany Jaume, Miquela Garau López i Adela Bennàsser Carratalà. Els principals objectius del Consell de Laics són assessorar el bisbe i la resta de consells diocesans, constituir un

fòrum per tractar qüestions eclesials, especialment les que fan referència al laicat i a la societat mallorquina, i amb una atenció preferent per als temes d'ètica, de justícia, de pau i de solidaritat; a més de contribuir a l'evangelització en els diferents àmbits socioculturals, i avaluar de manera periòdica les conclusions adoptades pel Sínode.

La festa central per commemorar el tercer centenari del Seminari diocesà de Mallorca es va celebrar el mes de febrer passat i va tenir lloc a la capella del Seminari Nou. El bisbe Teodor Úbeda va presidir una celebració eucarística emotiva i plena de records, alhora que encoratjadora per caminar cap al futur. Mons. Úbeda,

després d'una homilia de fort contingut doctrinal, va acabar amb un bell somni ple d'il·lusions i d'esperança en el futur augment de les vocacions.

Entre la nombrosa assistència de preveres i de seminaristes, cal destacar la presència de molts antics alumnes no preveres que en el transcurs de la festa van manifestar el seu desig de mantenir nous encontres. El rector del Seminari Major, Joan Bauzá, va tenir paraules d'agraïment per a tots els presents, especialment per als que han estat professors, directors espirituals, formadors o antics rectors de la casa, i va recordar «el que és realment fantàstic del Senyor, les infinites petjades que ell ha deixat durant 2.000 anys, al llarg dels 300 anys de Seminari, i les que avui continua deixant marcadures en el cor dels seminaristes actuals». (G.F.M.)

UNA VEU EXULTANT

"UN CANTORAL INDISPENSABLE" EN EL TERCER MILLENNI

ARA TAMBÉ AMB ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

Cantoral litúrgic amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER PER A FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA, VAIXELLA, ETC.

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455

Barcelona

Joves catalans, amb el Papa a Jerusalem

■ Nois i noies que no dubten a arriscar estudis i seguretats per peregrinar a Terra Santa

BARCELONA.— «Aneu i digueu als meus germans que se'n vagin a la Galilea, i allà em veuran.» Seguint les paraules de Jesús a les dones, prop de cinc-cents joves catalans, juntament amb milers d'altres provinents dels cinc continents, es troben a Israel amb el papa Joan Pau II, pelegrins de pau i missatgers d'esperança en aquest nou mil·lenni.

El dia 22 de març van sortir de l'aeroport del Prat dos vols plens a vessar de joves que, sortejant dificultats de tota mena, des d'econòmiques fins a acadèmiques, se'n anaven de pelegrinatge a Terra Santa, a trobar-se amb el Papa a la muntanya de les benaurances. És una prova més que la paraula de Déu té poder de convocatòria i que els nostres nois i noies estan assedegats de l'aigua viva.

Quan tanta gent de Barcelona estava preparant-se per celebrar la rua de Carnestoltes, la comunitat parroquial de Santa Joaquina de Vedruna, una petita parròquia del arxiprestat de Sarrià-Sant Gervasi, es congregava a la catedral per celebrar el Jubileu amb el seu bisbe. Però aquest acte no va ser, per a molts dels seus membres, la cloenda sinó el tret de sortida de la celebració. Va ser signe de comunió amb el conjunt de l'Església de l'arxiprestat i la diòcesi, i prec confiat al Senyor que acabi l'obra que ha començat. Perquè allí on sempre es diu que el jovent està desorientat i perdut, cal dir que també hi ha joves que estan descobrint l'Orient i no dubten a arriscar estudis i seguretats per anar vers aquest Orient, al bressol del cristianisme, a les nostres arrels, a confessar que és possible ser jove i viure la fe en aquesta generació.

Tot i que la peregrinació estrictament es fa del 22 al 30 de març, la preparació es va iniciar ja fa prop d'un any, abans de l'estiu del 1999, quan el Sant Pare va expressar la seva voluntat de celebrar la festa de l'Anunciació a Natzaret, a la basílica de la Mare de Déu. Ràpidament, la joventut de la parròquia de Santa Joaquina es va posar en marxa i els que ja havien assistit a altres peregrinacions (Czestoco-

wa, Denver, Loreto i París) van assumir l'organització del viatge. No era, però, tan senzill com les altres vegades. Ni les dates ni la distància no ho feien fàcil. Després de tot el treball d'aquests mesos i superats els obstacles burocràtics i econòmics, Jacinto Sánchez, un dels responsables, destaca com aquesta mobilització dels joves ha repercutit en tota la parròquia: «D'una manera o altra, tothom hi ha col·laborat i les diverses iniciatives han estat ben acollides des de la comunitat parroquial. Els joves, i els no tan joves, no han deixat mai de sorprendre'ns amb la seva il·lusió i les seves propostes imaginatives per recaptar fons. En un cert sentit, és tota la parròquia qui fa aquest pelegrinatge.»

Les ganes i la imaginació han permès superar tots els entrebancs. Els joves han tret diners gairebé de sota les pedres: han venut fruits secs, cintes de vídeo i cassets, rodets fotogràfics, litografies; han estampat samarretes i gorres amb eslògans del Jubileu; han organitzant concerts... Paral·lelament, han hagut de parlar amb els

professors de l'institut o de la universitat, o amb els superiors de la feina, i demanar-los els permisos per poder faltar durant una setmana sencera. Han hagut de donar testimoni i raó de la seva esperança, i han hagut d'arriscar-se, en la certesa que qui no s'arrisca per l'Evangeli no pot experimentar la providència de Déu.

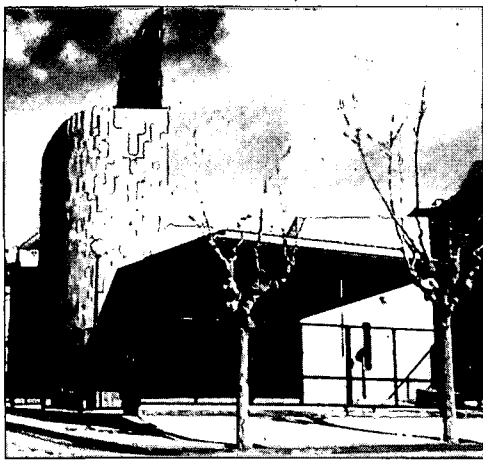
Pablo Vela, de 18 anys i estudiant del primer curs d'Informàtica, confessa que, malgrat les dates, «tot han estat facilitats, els professors no s'hi han oposat i jo he anat avançant els treballs perquè aquesta setmana d'absència no es noti gaire». Altres, com Laia Iranzo, amb la selectivitat a tocar, han hagut de combatre amb propis i estranys, i amb les pors personals, fins que han decidit que valia la pena d'arriscar-s'hi. O Aurora i Xavier, poc més d'un any que es van casar i que, demanant permisos a la feina, pagant substituïts i descomptant-s'ho de les vacances, esperaven aquesta peregrinació amb la certesa que Déu, que els va cridar a viure l'aventura del matrimoni, segellarà aquesta promesa també en aquest viatge. Tots, com els pelegrins que demanen un got d'aigua en el camí per poder arribar a la meta i experimenten la precarietat, el goig de rebre i, de vegades, el rebuig, així han avançat en aquest itinerari vers el Jubileu. Ha començat el viatge, però el pelegrinatge ja fa temps que es va

iniciar.

Els 215 nois i noies de la parròquia de Santa Joaquina, tot i ser-ne el grup més nombrós, no seran els únics de la diòcesi que hi aniran. Poden semblar, fins i tot, un nombre insignificant en una ciutat com Barcelona, però, com el gra de mostassa, amb l'ajut del Senyor poden ser un arbre frondós. Són un pessic dels cinquanta mil joves d'arreu del món que s'hi trobaran, també aquesta xifra un pessic potser insignificant, però que és el futur i l'esperança de l'Església del nou mil·lenni.

I, així, quan encara ressonen en els cors les paraules proclamades el Dimecres de Cendra, «convertiu-vos i creieu en la Bona Nova», consola saber que no estem sols. Quan les esglésies s'estan quedant buides i només s'hi veuen cabells blancs, aquest any jubilar porta el goig (*jubilaeus*) de contemplar aquesta *mercabà*, aquest carro de foc, de joventut i d'alegria, que fa «el bon combat de la fe». I recuperen força les exhortacions de sant Pau, «ara és el temps favorable, ara és el dia de salvació», que inviten tothom a no defallir i viure renovadament la fe en aquesta Quaresma que comença, pregant també perquè aquesta peregrinació doni els fruits que l'Església necessita.

Núria Alberdi

Goig pel nou temple de Santa Eulàlia de les Roquetes

SANT PERE DE RIBES.— Els fidels de Santa Eulàlia del barri de les Roquetes de Sant Pere de Ribes exulten amb el nou temple, inaugurat el mes de febrer passat per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles. Les obres, que van començar el 1998 i que tothom ha viscut amb molta il·lusió, han donat com a resultat un temple amb capacitat per a 300 persones assegudes i que, com ha comentat el rector, Mn. Rafael Maroto, «cada diumenge s'omple». L'anterior local, ubicat en un primer pis i amb l'accés limitat per les escales, no estava condicionat per celebrar-hi casaments o funerals.

Amb el nou temple la parròquia de Santa Eulàlia, que es va erigir ara fa 25 anys, s'ha sumat d'aquesta manera a l'expansió d'aquest barri obrer de 12.000 habitants que és a cinc quilòmetres de Sant Pere de Ribes. (C.M.)

BALCLI'S
SALA DE SUBHASTES

DES DE 1979

**COMPRAVENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

932 175 607
932 377 663

Viajes Magister

TERRA

SANTA

Dates: del 7 al 14 d'agost i del 15 al 22 de setembre del 2000.

Llocs que es visitaran:

Tel-Aviv, Galilea, Canà, Benaürances, Cafarnaüm, Tabgha, Riu Jordà, Jericó, Mar Morta, Jerusalem, Muntanya de les Oliveres, etc.

Eucaristies a:

Natzaret, Llac Tiberiades, Muntanya del Tabor, Betlem, Cenacle i Sant Sepulcre.

Inscripcions: Viatges Magister, Roger de Llúria, 67 - 69, 4- B
08009 Barcelona. Tel. 934 879 423 - Fax 934 879 590
e-mail: viajesmagister@worldonline.es

Vida Creixent

El consiliari diu...

El camí de la Quaresma 2000

Permeteu-me fer-vos unes petites reflexions als de Vida Creixent, que serveixin per viure aquest any jubilar amb ganes de donar fruits de vida cristiana en la vida de cada dia. Voldria que fossin un ajut per viure la Quaresma, plena de l'Esperit. Preneu la bona voluntat i llegiu amb atenció aquestes lletres.

Els homes i les dones d'avui tenim fam de moltes coses: fam de bellesa i d'harmonia; fam de justícia i de tendresa i de recerca de valors; fam d'amistat i d'amor. En una paraula, tenim fam de Déu, de la seva paraula, de la seva presència, del seu amor. Tenim fam de joia, d'alegria i de felicitat.

Fixem-nos en aquests vuit camins de felicitat.

- **Feliços els pobres en l'esperit.** El Senyor ens diu que la felicitat no està en el tenir i retenir, sinó en el donar i compartir. Qui es preocupa per acaparar i consumir, s'omple de preocupacions i insatisfaccions profundes. En canvi el qui prefereix la solidaritat més que el creixement dels comptes corrents, sentirà la felicitat del propi alliberament.
- **Feliços els compassius.** Aquesta és la benaurança dels humils i mansuets. Dels qui no són prepotents, ni poderosos. Els qui no volen la competitivitat. El

qui és humil, el qui cerca servir, el qui sap acompanyar, el qui és pacient i espera, el qui és tolerant i comprensiu, el qui vol més la comunitat que el manar, gaudirà d'una pau meravellosa i tindrà una gran felicitat.

- **Feliços els qui ploren.** Posem el sofriment lluny. Que sigui el plaer i la diversió de cada dia; cal sofrir amb pau; compartir el dolor dels altres; plorar el pecat del món. Cal portar el consol a tots els qui s'ho passen malament.
- **Feliços els qui tenen fam i set de justícia.** No diem aquells que volen el poder o tenen capricis de vanitats, més aviat parlem dels qui lluiten per «un cel nou i una terra nova on hi ha la justícia». Són els qui tenen ganes de ser sants i justos i aquests seran feliços.
- **Feliços els compassius.** No hem de ser durs i sords amb els qui passen necessitats. Els compassius són els qui es multipliquen en ajudar i donen tendresa. Saben donar el seu temps per viure amb els altres.
- **Feliços els nets de cor.** No volem els camins complicats i obscurs. No volem ni hipocresia, ni falsedat. El net de cor és el qui viu en la veritat; el qui té ideals bells; el qui és fidel al seu compromís; el qui sap

demanar perdó. D'aquesta manera trobarà Déu.

- **Feliços els qui treballen per la pau.** Els constructors de la pau, els no violents actius, els qui creuen en la força del diàleg, els qui es fixen més en el que uneix, que no pas en el que separa, els qui parlen amb el llenguatge de l'amor, tots aquests seran fills de Déu i tindran sempre la joia que se sent quan apareix l'arc de sant Martí.
- **Feliços els perseguits pel fet de ser justos.** Entendre aquesta benaurança demana una il·luminació de dalt. Els perseguidors tindran sempre les mans brutes i els covards sempre tastaran l'amargor de la traïció. En canvi seran feliços els qui reben cops per ser bons i per lluitar a favor de la justícia.

Tots aquests són els qui aconsegueixen «la perfecta alegria» de la qual parlava sant Francesc d'Assís, l'alegria d'aquell que, essent ignorant, no l'acullen en el convent i el maltracten.

Aquesta perfecta alegria, fruit de l'Esperit, és realment una alegria pasqual, que no s'acabarà mai.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari interdiocesà de Catalunya, les Illes i Andorra

La gran setmana de la gent gran a Montserrat

Després de Pasqua, del 8 al 12 de maig tindrà lloc a Montserrat la Setmana Jubilar de la gent gran. I entre la gent gran, comptem nosaltres, els de Vida Creixent, escampats arreu de la nostra terra, acollits a cada un dels nostres bisbats.

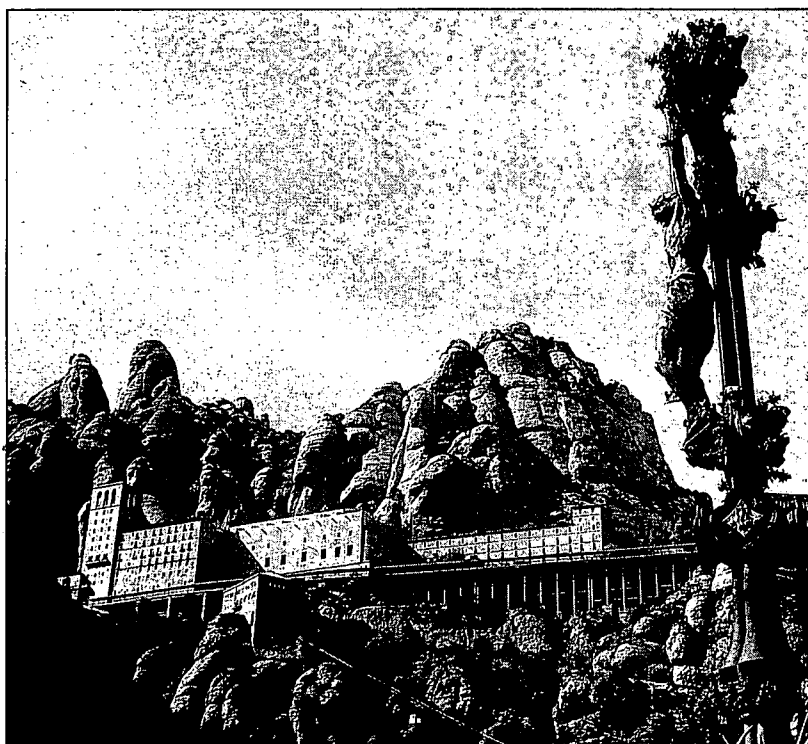
I des de cada bisbat peregrinarem al nostre Sinai, Montserrat, per implorar de la Verge Maria la seva intercessió perquè ens ajudi a obtenir el do de la indulgència en aquest any de gràcia. Pregarem per les intencions del Sant Pare, i respirarem a ple pulmó l'aire d'alegria espiritual que tots necessitem.

Ens presidiran i exhortaran els nostres bisbes, que tant de prop segueixen el moviment de Vida Creixent, que s'interessen constantment per les nostres activitats i, per què no dir-ho, esperen molt de nosaltres. Esperen que sabrem aplicar el nostre lema d'Espiritualitat, Amistat i Apostolat, des del nostre viure particular, i col·lectivament. Des de les reunions de grup, fins l'aplec de tots al voltant de la taula eucarística. I després, en l'àpat comú on podem comunicar-nos les angoixes i alegries, escoltant-nos els uns als altres, projectar activitats, comentar èxits, lamentar errors que no s'han de repetir, en una paraula, avançar pel camí emprès, donant sempre la mà a tots aquells que quan es creuen amb nosaltres senten el desig d'acompanyar-nos, de ser un de més a la colla, només perquè ens han vist en els ulls i en el somriure una llusor de pau que ells també desitgen abastar.

Encara disposem de temps per organitzar la gran trobada a Montserrat. Però cal que hi posem tot el nostre entusiasme, que no regategem cap esforç. Cal que d'aquesta gran setmana en sortim rejuvenits d'esperit i disposats a aplicar la nostra activitat a la tercera part del nostre lema, l'apostolat, que potser tenim una mica adormit.

Oriol Camps

De la Comissió diocesana de Barcelona

NOTÍCIES DE LA SEU D'URGELL

Merescut homenatge

El dia 8 de març passat, Dia de la Dona treballadora, a la Seu d'Urgell es va retre homenatge a la senyora Teresa Fité i Barris, mestra d'escola, jubilada l'any 1991.

Va exercir en diversos pobles del Pirineu, a Organyà, Boixola, Vilamitjana de Castellbò i a la vila d'Arfa, a cinc quilòmetres de la Seu, on resideix.

A Arfa, durant trenta-dos anys seguits, fins a la seva jubilació, va impartir les seves ensenyances als alumnes, nens i nenes, d'un parell de generacions, lliurada en cos i ànima a la seva vocació d'ensenyant.

Tan bon punt es va jubilar, s'integrà al moviment de Vida Creixent, a la Seu d'Urgell. Actualment és membre de la comissió diocesana, animadora d'un grup, i actua com a voluntària en un parell d'entitats beneficoassistencials de la ciutat.

Felicitem cordialment Teresa Fité per aquest reconeixement ciutadà d'una tasca ben feta. (V.C.)

Trobades Jubilar de VIDA CREIXENT a MONTSERRAT

Dia 8 de maig

Bisbats de Lleida i Tortosa

Presidirà Mons. Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida

Informació:

Lleida: tel. 973 260 562 (R. Roig)
Tortosa: tel. 977 441 382 (T. Marro)

===

Dia 9 de maig

Bisbats de Tarragona, Vic i Solsona

Presidirà Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona

Informació:

Tarragona: tel. 977 220 533 (Riera)
Vic: tel. 938 513 526 (M. Font)
Solsona: tel. 973 480 211

===

Dia 10 de maig

Bisbats de Girona, Urgell i Andorra

Presidirà Mons. Jaume Camprodon, bisbe de Girona

Informació:

Girona: tel. 972 239 500 (A. Moré)
Urgell: tel. 973 352 913 (C. Dalmau)
Andorra: tel. 07 376 844 557 (F. Badia)

===

Dia 11 de maig

Arquebisbat de Barcelona - Ciutat

Presidirà Mons. Joan Enric Vives, bisbe auxiliar de Barcelona

Informació:

Vida Creixent, tel. 934 122 120

===

Dia 12 de maig

Arquebisbat de Barcelona - Comarques

Presidirà Mons. Ricard M. Carles, Cardenal-arquebisbe de Barcelona.

Informació:

Vida Creixent, tel. 934 122 120 - Fax. 934 125 612

Mallorca: 971 268 828 (P. Garau)
Menorca: 971 381 952 (P. Gorria)

Posar fi als prejudicis sobre l'epilèpsia

■ L'Associació Catalana de Malalts Epilèptics proporciona informació sobre una malaltia que genera por i rebuig

Segons la Declaració Europea sobre l'Epilèpsia, que es va publicar el 25 d'octubre del 1998, aquest trastorn cerebral que pateixen uns 40 milions de persones de tot el món, encara és força desconegut i això genera por i secretisme al voltant de la malaltia. Es calcula que un 40% de les persones que la pateixen

puguin estar tractades incorrectament.

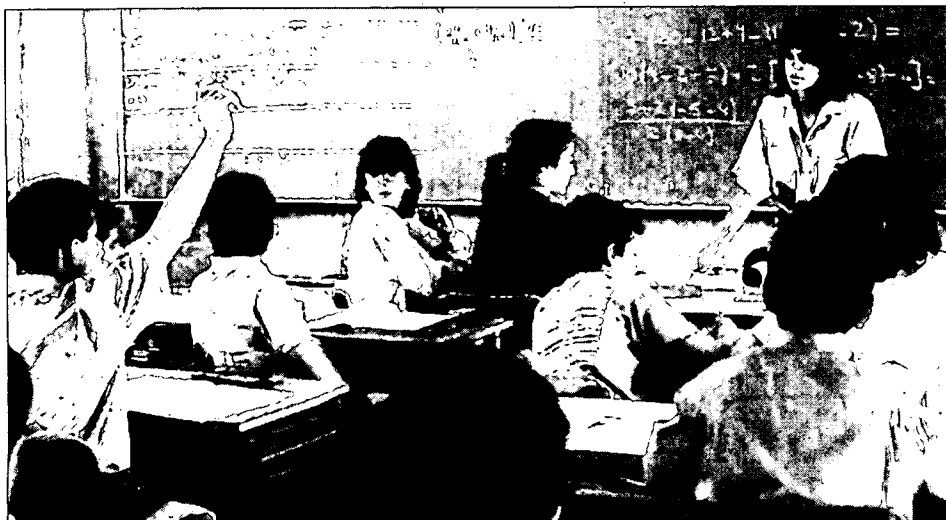
La Fundació Catalana de Malalts Epilèptics va néixer l'1 de desembre del 1994 amb la intenció d'aportar tota la informació possible als afectats, als professionals i a la societat en general, per superar la desconfiança que genera aquest greu trastorn.

El patiment de l'infant en néixer, problemes de metabolisme, una malaltia infecciosa, una cicatriu al cap provocada per un accident, són algunes de les causes que poden derivar en epilèpsia, el trastorn cerebral greu més freqüent en tots els països, i segurament la més universal de les malalties, que pot aparèixer a totes les edats, especialment a la infantesa i la tercera edat.

La part del cervell danyada els provoca atacs que poden ser absències que duren segons i deixen la persona atordida sense saber què es el que li ha passat, fins a fortes convulsions amb moviments de les extremitats, palpitations, i una respiració molt forta que emulsiona la saliva amb l'oxigen, i provoca que treguin una mena d'espuma per la boca. «Els atacs epilèptics acostumen a ser molt desagradables, i la gent que els pateix i els seus familiars els mantenen en secret perquè els fa vergonya que ho puguin saber les amistats o a la feina», explica Roser Rovira, presidenta de l'Associació Catalana de Malalts Epilèptics.

La filla de Roser Rovira pateix epilèpsia des dels 14 anys, una malaltia que no té curació i requereix medicació tota la vida. «Com a mare he patit molt perquè veus com la teva filla ho passa malament. Amb fàrmacs un 70 o 80 % dels afectats pot fer vida normal, però tot i això acostumen a tenir menys memòria i els costa de concentrar-se, normalment no van sols per si tenen un atac...», explica Rovira.

Aquesta dona coratjosa va patir en la seva filla algunes errades del metge com la supressió de la medicació perquè li semblava que estava millor. «Cal advertir que no es pot interrompre mai bruscament el tractament perquè segur que tindran

L'epilèpsia pot afectar en el rendiment escolar.

una forta crisi que els pot provocar una lesió irreversible al cervell. També se pot experimentar que es pot prendre com a màxim dos fàrmacs perquè un còctel de fàrmacs pot ser molt contraproduent», adverteix Rovira.

Per evitar a altres famílies els problemes que ha hagut de passar la seva filla, i el sentiment d'estar escassament informada, Roser Rovira va crear una associació perquè ajudi els afectats, i estar en contacte amb els neuròlegs especialitzats en epilèpsia per saber quins són els millors tractaments i els últims avenços pel que fa a aquest trastorn cerebral.

Un altre objectiu de l'associació és que l'Administració Pública es faci càrrec d'algunes atencions que els malalts necessiten, ja que es calcula que uns 1.200 dels 50.000 catalans que pateixen epilèpsia no responen a la medicació. Roser Rovira opina que encara hi ha molt desconeixement de l'epilèpsia per part de la població, ja que normalment les curtes

absències que tenen —es queden atordits durant uns segons— acostumen a passar inadvertides, però poden tenir greus conseqüències en els estudis o la feina. «Hem proposat als neuròlegs crear una associació de metges que informin la societat civil sobre l'epilèpsia, amb conferències rotatives a diverses facultats com Psicologia o Magisteri, professions que poden haver de tractar en algun moment amb aquests malalts», explica Rovira.

Dieta adequada

Encara que els estudis de l'OMS (Organització Mundial de la Salut), i del Banc Mundial han demostrat que l'epilèpsia és una càrrega important des del punt de vista econòmic, molt pocs països europeus tenen un pla nacional contra l'epilèpsia.

Segons la Declaració Europea sobre l'Epilèpsia, aquesta malaltia té greus conseqüències físiques, psicològiques i soci-

als: molts nens no són escolaritzats de forma adequada; hi ha un gran nombre d'aturats —més que en altres discapacitats— per la ignorància dels empresaris; s'acostuma a ocultar la malaltia, i això contribueix al aïllament social i a la baixa autoestima i fins i tot pot provocar una depressió; molts epilèptics no tenen els coneixements correctes sobre el que els passa, sobretot hi ha ignorància pel que fa a l'embaràs i la maternitat; l'epilèpsia no diagnosticada empitjora la qualitat de vida de la gent gran; els afectats tenen greus problemes per moure's amb independència. Per tots aquests motius, la Campanya Mundial contra l'Epilèpsia de l'Organització Mundial de la Salut vol fomentar que els governants i els ministeris de sanitat abordin les necessitats dels pacients, entre les quals s'inclouen la conscienciació, l'educació, el diagnòstic, el tractament, els serveis i la prevenció.

Roser Rovira ha llegit llibres, ha assistit a conferències i s'ha assabentat a l'estranger de les últimes millores pel que fa al tractament d'aquest trastorn, i per això està convençuda que encara hi ha molts professionals que tracten els epilèptics sense coneixements especialitzats sobre la malaltia. Ara la seva filla provarà una dieta alimentària, la dieta cetògena, que es diu així perquè incrementa la producció de cetona, que segons alguns hospitals dels Estats Units pot fins i tot aturar la malaltia. El pacient ha de prendre una alimentació rica en hidrats de carboni, proteïnes i greixos que fan que augmenti la cetona en l'orina.

El cervell encara és un gran misteri per a la ciència mèdica. El cervell està en constant evolució, per això encara que l'epilèpsia sigui una malaltia crònica, la mateixa medicació no val per a tota la vida. Per això, l'Associació Catalana de Malalts Epilèptics opina que és tan important fomentar la investigació i no perdre l'esperança: hi ha persones que poden passar quinze anys tan bé que sembla que s'hagin curat del tot, encara que no poden deixar mai de prendre els fàrmacs que els han prescrit.

Glòria Carrizosa Servitje

**ASSOCIACIÓ
CATALANA DE
MALALTS EPILEPTICS**
C/ MARQUÈS DE MULHACÉN,
4, 9E, 2A
08034 BARCELONA
TEL. 932 036 749

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

L'estatut legal de la dona divideix el Marroc

La globalització arriba a tot el món, s'infiltra per totes bandes, inclòs en les societats més tancades i més tradicionals, i fa penetrar en el cos social uns elements de modernitat que obliguen els poders públics a posar-se al dia. És el cas del Marroc, que viu un fort enfrontament entre els sectors que intenten obrir el país i els que lluiten per mantenir les coses tal com estan, fent servir la bandera de la religió tal com ells l'entenen i la interpreten.

El 12 de març passat els dos Marrocs van sortir al carrer a demostrar la seva força popular. D'una banda, els islamistes integristes van reunir un mínim de 600.000 persones a Casablanca i, de l'altra, els defensors dels drets de les dones van concentrar entre 200.000 i 300.000 manifestants a Rabat. Dos mons oposats, enfrontats, amb motiu del debat existent al voltant d'un pla governamental sobre l'evolució de la condició de les dones. Presentat al març del 1999 pel govern de coalició del socialista Abderrahman Yussufi, el Pla d'Acció per a la Integració de les Dones al Desenvolupament aborda quatre capítols: educació (el 60% de les dones marroquines són analfabetes), econòmic, social i drets civils. Aquest últim apartat preveu, entre d'altres coses, la supressió del repudi i la seva substitució pel divorci judicial, elevar l'edat legal del matrimoni dels quinze als divuit anys i dividir els béns entre els esposos divorciats.

El rei decidirà com a «Comanador dels creients»

Aquest projecte ha crispat i mobilitzat els sectors integristes que han iniciat una vertadera guerra política per evitar que esdevingui realitat. Al capdavant dels islamistes integristes se situa l'associació Justícia i Espiritualitat, liderada per Abdessalam Yassin, que fa deu anys que està retint al seu domicili pel seu enfrontament amb la monarquia alauita. Dirigeix una xarxa de set-centes associ-

El 60% de les dones marroquines són analfabetes.

acions caritatives i el mes de gener passat va demanar al rei Mohammed VI que restituís al poble la fortuna que va fer el seu pare, el rei Hassan II. La seva influència és molt gran a les universitats i als barris populars. De moment, amb la seva empena els integristes han assolit que el govern passés el tema al rei, el qual haurà de decidir com a Comanador dels creients. Perquè algunes de les mesures del pla s'oposen al codi de l'estatut personal marroquí, que s'inspira directament de la xària o llei islàmica.

Hi ha un altre Marroc, el que representen els partits governamentals i una xarxa creixent d'organitzacions feministes, que lluiten pels drets de les dones. Són milers a ser expulsades de casa seva, repudiades i que es queden sense ni cinc cèntims per sobreviure. Només cal que l'home expressi la seva voluntat davant de dos testimonis per repudiar l'esposa i si aquesta no viu al domicili conjugal (perquè l'han feta fora) no té dret ni als quatre mesos de pensió previstos per la llei. En canvi, les dones que volen divorciar-se han de demostrar amb testimonis directes que han estat maltractades. Així, doncs, el Codi personal representa per a les dirigents feministes el principal mecanisme d'exclusió social de la dona.

L'ofensiva integrista ha portat l'altre Marroc a unir forces i unes dues-centes organitzacions no governamentals estan coordinades per la defensa dels drets humans. A més de les feministes, els reformistes o modernistes i els que lluiten pels drets de les persones hi ha els sindicalistes i els moviments i partits d'esquerres.

Els integristes disposen d'un cert nombre de mesquites per fer arribar el seu

missatge al poble musulmà. Un dels dirigents fonamentalistes, Ahmed Raïssuni, president de l'associació Unificació i Reforma, afirma que «la nostra oposició és no solament religiosa, sinó també cultural i identitària; el pla (del govern) tradueix la visió occidental de les coses, no procedeix pas de la nostra identitat». És un discurs populista que arriba a molta gent, basat en el tradicionalisme i amb la xenofòbia (rebuig de les cultures que no són la pròpia).

La temptació totalitària

La pujada de tensió que comporta aquest enfrontament fa témer que no es

produeixi un escenari a l'algeriana, és a dir, un enfrontament entre modernistes i islamistes que porti els primers a prescindir de la democràcia per fer front a la puixança dels segons. Aquesta temptació sembla que existeix avui dia entre un seguit de dirigents d'esquerres que després de molts anys de lluita contra la monarquia ara s'hi han reconciliat i estan en el govern però es troben que han perdut el suport de gran part del poble. Una vegada més cal recordar que entre els drets humans figuren el dret a expressar-se lliurement (democràcia) i a la no-discriminació per raó del sexe (drets de les dones a la igualtat). I quan parlem de drets humans ens referim als de tots els éssers humans, siguin del país o de la religió que siguin.

Sis temes controvertits

- 1.- El pas dels quinze als divuit anys de l'edat per poder casar-se les dones, d'acord amb la Convenció sobre els Drets de l'Infant que el Marroc va ratificar al juny del 1993.
- 2.- El dret, per a les noies majors que ho desitgin, d'efectuar el seu contracte de matrimoni sense la intervenció d'un tutor matrimonial.
- 3.- La supressió del repudi i la introducció del divorci judicial, és a dir, a petició d'un dels dos cònjuges o per petició conjunta.
- 4.- La divisió dels béns conjugals després del divorci. El jutge haurà de donar a la dona la meitat dels béns adquirits durant la unió i als quals ella ha contribuït amb el seu treball, sigui domèstic o assalariat.
- 5.- La supressió de la poligàmia excepte si hi ha consentiment exprés de la primera esposa.
- 6.- El nou matrimoni de la mare, després de la separació, no serà causa de perdre el dret de tutela.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

...amb un dibuix

DONCS EM FAN LLÀSTIMA AQUESTS DESGRACIATS D'HOMES OCCIDENTALS QUE NO TENEN DONES PER MAMAR...

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(edició setmanal)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA
(edició mensual)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(edició anual)

Informe-vos al telèfon: 934 905 988
c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

societat

«El 35% dels nens espanyols té un televisor a la seva habitació»

■ Entrevista a Carlos Moya, director de SOS Família

Quantes hores passem davant del televisor cada dia? I quantes al cap de la setmana? Vivim en l'era de la imatge i la televisió ha irromput a totes les llars. Però, són els continguts que ens proporciona l'anomenada «caixa tonta» adequats per a la formació dels televidents, especialment els més joves? Qui és més poca-solta: la caixa o el que la mira? Tenim un munt de preguntes a les quals fa molt temps que un grup de gent intenta donar-hi resposta.

SOS Família és una associació cívica i sense ànim de lucre. Va sorgir fa nou anys davant de la inquietud que sentien pares de família pels atacs que patia la unitat familiar i la joventut. La televisió és un dels instruments que més fàcilment s'introdueix a les llars i és per aquest motiu que SOS Família va optar per especialitzar-se a denunciar els continguts violents i immorals i la falta de qualitat dels programes.

Amb la intenció de mostrar nous camins, aquesta associació acaba d'editar el vídeo *Pautes per veure correctament la TV*, en el qual exposa la influència de la televisió en el rendiment escolar i en la família. Carlos Moya és periodista i especialista en màrqueting directe. Ell és el director de SOS Família i ha estat uns dies a Catalunya per promoure aquest vídeo en diverses escoles i entitats. Amb ell hem dialogat d'un tema que en més o menys mesura ens afecta a tots.

—**És dolenta la televisió?**

—La televisió en si no és dolenta. Nosaltres analitzem els continguts televisius, i avui dia la major part dels continguts televisius, sobretot de les cadenes generalistes, entenem que tenen efectes dolents en la joventut i en el telespectador perquè tenen un excés d'imatges violentes i de contingut immoral.

—**Alguns qualifiquen la televisió d'«el tercer pare».**

—Totalment d'acord, però no perquè jo hi estigui d'acord, sinó perquè és un terme que ha estat estudiat per pedagogs i psiquiatres i ells han estat els que han encunyat amb aquest terme la televisió com a «tercer pare».

—**El Papa l'ha arribat a qualificar de «mainadera electrònica».**

—Exactament, la «mainadera electrònica» perquè la televisió està ocupant moltes vegades el temps que els pares haurien d'ocupar en la formació dels seus fills.

—**Però si intentem parlar d'aquest tema d'una manera científica, quins podríem dir que són els efectes de passar llargues estones de forma regular davant el televisor?**

—Són molt amplis, són enormes. Si ens cenyim per exemple al l' àmbit escolar

s'han estudiat força aquestes conseqüències. D'una banda, hi ha les conseqüències directes i de l'altra, les indirectes. La nostra tesi principal —que està avalada per estudis de pediatres i pedagogs— és que la televisió irromp en el desenvolupament cognitiu de l'infant. L'infant necessita una sèrie d'etapes pedagògiques per anar formant tant la seva part afectiva, com la psicològica, intel·lectual i moral. Són els pares i l'escola els que saben com han d'anar desenvolupant a poc a poc aquesta educació.

Actualment no hi ha una televisió pròpiament infantil, dirigida a un públic i amb una franja infantil. La televisió es dirigeix, amb un contingut generalista, a un públic indiscriminat. Aleshores la majoria dels programes que els nens veuen són programes per a adults, i això fa que s'interrompi el seu desenvolupament d'infantesa i que ells s'estiguin anticipant a coses que no tenen condicions per assimilar.

PER UNA PROGRAMACIÓ DE MÉS QUALITAT

—**Fa uns quants anys va néixer l'expressió «programes-escombraria». Creu que en els darrers anys els continguts a la televisió han millorat?**

—Crec que n'hi continuen havent... em fa l'efecte que en els últims dos o tres anys no hi ha hagut programes tan escandalosos com anys enrere. Però la decadència cultural i moral pel que fa a continguts violents i immorals s'ha diluït per un costat però s'ha generalitzat per un altre. No són tan intensos els programes-escombraria però com a regla general la major part de les cadenes generalistes es copien les unes de les altres.

—**Qui controla actualment els continguts televisius?**

—A SOS Família volíem que es fes a escala nacional el que es va fer aquí a Catalunya: un Consell de Mitjans Audiovisuals. La nostra proposta és que existeixi un organisme independent dels partits

polítics i del govern amb capacitat sancionadora, i en què nosaltres, com altres organitzacions de consumidors, hi estiguem presents. Actualment s'ha optat per la via que siguin les cadenes les que elles mateixes s'autoregulin. I a nosaltres ens sembla insuficient. Si cada cadena vol tenir un «defensor del telespectador» ens sembla molt bé. A ells podrem dirigir les nostres propostes. Si ells volen tenir un codi ètic d'autoregulació, també ens sembla fantàstic, però tot això ens sembla insuficient.

—**Creu que en el món de la televisió s'ha de complir la premissa del «mercat lliure»: o sigui, si t'agrada ho veus,**

Carlos Moya, director de SOS Família.

i si no, apaga el televisor?

—Nosaltres estem a favor del mercat lliure. El que creiem és que no hi ha mercat lliure. No hi ha una autèntica oferta perquè si ens fixem en la majoria dels continguts televisius els programes són una clonació els uns dels altres. Nosaltres som els primers que diem que hi hagi un autèntic mercat lliure i que hi hagi condicions perquè hi hagi creativitat, i que els professionals que realment vulguin ser creatius puguin fer les seves pel·lícules, els seus concursos, els seus dibuixos animats o els seus programes infantils. Però sabem que avui dia a les grans cadenes hi ha professionals que estan molt mediatitzats pel que vol imprimir la direcció de les seves cadenes.

—**Com pot actuar un televident descontent del que veu en un determinat programa o canal televisiu? Com pot mostrar el seu desacord?**

—Hi ha diverses maneres. En primer lloc, si un programa no li agrada doncs evidentment que canviï de canal. Aques-

ta és la legítima defensa d'un espectador que està sent agredit per un programa que no li agrada. Però això no és suficient. L'espectador té dret que hi hagi una oferta de qualitat. Per aquesta raó nosaltres l'ajudem, i servim com a canal de protesta per intentar a través d'una sèrie de campanyes de pressió que els programes elevin el nivell cultural, el nivell moral i que no hi hagi escenes de violència ni escenes immorals.

Tots els productes actualment passen un control de qualitat. La televisió és el producte que més es consumeix. El que nosaltres proposem és que hi hagi un control de qualitat depurat en aquests programes. El consumidor té el dret a manifestar el seu desacord o manifestar la seva opinió favorable en relació amb determinats programes.

ENSENYAR A VEURE CRÍTICAMENT LA TELEVISIÓ

—**Parlar de qualitat és un tema subjectiu.**

—És un tema subjectiu perquè és molt difícil dir fins a quin punt un programa és immoral i fins a quin punt un programa és violent. Nosaltres el que volem precisament és que es regulin unes directrius bàsiques que en part estan definides per la directiva europea, que bàsicament es concreten en escenes de sexe gratuït i escenes de violència gratuïta. SOS Família entén que una pel·lícula de

guerra no és violenta, però pot tenir escenes de violència. Si hi ha una recreació en la sang, en la morbositat, en determinades escenes, en definitiva, si hi ha un recreació. Però una escena de guerra no entenem que sigui violenta.

—**Quines solucions proposa SOS Família?**

—Una de les coses que nosaltres proposem i que està recollida en el vídeo que hem editat sobre com ensenyar a veure críticament la televisió és que l'espectador sigui conscient que té uns drets. Que no sigui un telespectador passiu. En el moment que hi ha un programa o hi ha alguna cosa amb què no està d'acord, que agafi l'hàbit d'escriure a la direcció del canal, bé per a protestar pel programa o en el cas que estigui d'acord i sigui un programa interessant, aleshores per elogiar-lo. Passar d'aquesta passivitat al fet que aconseguim donar uns mitjans al telespectador perquè exposi la seva veu davant la direcció de les cadenes.

Continua a la pàg. 30

—La violència s'ha convertit en un espectacle.

—Crec que sí.

—I què me'n diu del xip antiviolència que s'utilitza als Estats Units? És una solució?

—Crec que són solucions parcials que mentre no arribem a trobar la solució de fons poden servir. Sé que hi ha determinades formes de bloquejar el televisor. Em sembla que seria eficaç que els pares, que són els que tenen la responsabilitat en l'educació dels seus fills, poguessin controlar el que veuen els nens a través de determinats mecanismes que bloquegen el televisor, o bé en determinats horaris o bé per a determinats programes. He vist notícies que diuen que en alguns països ho han iniciat, en canvi ens estranya molt que no hagi arribat encara a l'Estat espanyol.

LA FAMÍLIA I ELS CONTINGUTS TELEVISIUS

—De quina manera la família pot millorar els continguts de la televisió? Quin paper hi té?

—Fonamental, i en el vídeo donem deu consells pràctics de com cal veure la televisió. Un dels consells que donem és que la televisió s'ha de veure en família, no perquè estiguem tots junts sense parlar, sinó per comentar el que estem veient. Ens sembla que amb això el telespectador serà molt més interactiu i al mateix temps l'opinió dels adults ajudarà els més petits a formar un judici sobre el que estan veient.

La televisió es considerada per a molts com la «mainadera electrònica».

—En canvi cada vegada hi ha més televisors a cada llar, i és freqüent que els nens en tinguin una a la seva habitació.

—El 35% dels nens espanyols tenen una televisió a la seva habitació. Això vol dir que la major part d'aquests nens veuen programes sense el control dels seus pares.

—Està d'acord amb aquesta frase: «La televisió no fa pensar sinó sentir»?

—Sí. Un mal programa televisiu pot tenir una influència en la part sensitiva i pot fins i tot arribar a perjudicar la part racional, fins i tot la part volitiva. Hi ha

tècniques d'imatge que estan estudiades perfectament a través d'una sèrie de plans o seqüències ràpides per excitar determinades parts sensibles del cos i fer que la part racional i la part cognitiva quedin perjudicades. I la part volitiva queda debilitada. D'això hi ha estudis.

—Estem parlant d'un problema del nostre país?

—Parlem d'un problema generalitzat. El que passa és que en altres països com els Estats Units, el telespectador té una mica més de capacitat crítica.

Rogeli Vázquez

10 d'abril: un dia sense televisió

Per segon any consecutiu, la Federació Ibèrica d'Associacions de Telespectadors i Radiooients, integrada per quinze associacions espanyoles de diferents comunitats autònomes i una de portuguesa, ha establert per al proper 10 d'abril la celebració de la campanya «Un dia 10 sense TV». Es convoca tots els telespectadors a secundar aquesta iniciativa que respon als punts següents:

- Reivindicar davant de les televisions públiques i privades un respecte als drets dels telespectadors.
- Recordar a les cadenes que el dret a la llibertat d'expressió té el seu límit en el respecte als drets constitucionals i, especialment, al dret a l'honor, a la intimitat, a la pròpia imatge i a la protecció de la infància i la joventut.
- Reclamar a les televisions que respectin l'horari del menor.
- Exigir el compliment de totes les disposicions vigents a l'Estat espanyol i de les normatives de la Unió Europea.
- Requerir l'observança del que està legislant pel que fa a l'anunci anticipat de la programació.
- Demanar a les cadenes que posin fi a l'excessiu bombardeig publicitari en les interrupcions dels programes i que compleixin els límits de temps.
- Demanar a les cadenes que tinguin cura del llenguatge.
- Convidar tots els telespectadors a secundar aquest dia sense televisió per tal d'exigir el respecte als seus drets i reclamar qualitat en la programació. (C.C.)

LA PASSIÓ DE CERVERA, avui

En els nous temps, als inicis del segle XXI, podem fer-nos aquesta pregunta:

És encara vigent, és encara interessant, és encara atractiu assistir a una representació de la Passió?

El nostre món, tal volta, liberalitzat de tants temes i de tantes coses que fins fa poc eren de summa importància, pot fer-nos pensar que, en els nostres dies, no té cap valor, cap atractiu una d'aquestes representacions que potser anys enrere eren per a molts motiu de mobilització.

A aquesta pregunta voldríem respondre.

Podríem fer-ho aportant el testimoni dels que en els darrers anys han estat espectadors. Estic segur que tots afirmarien que sí, que ha valgut la pena fer-se present a Cervera en un dia de representació. Assistir al missatge de pau, d'amor i d'humanitat que des de les taules de l'escenari del Gran Teatre de la Passió s'espargeix.

PER QUÈ?

Perquè la Passió de Cervera és quelcom més que un espectacle. És espectacle, però espectacle amb missatge, amb rerefons. No és una obra teatral més o menys ben representada. És vivència. És esforç. És il·lusió. És la manifestació d'un poble que des de fa més de cinc segles, en arribar el temps quaresmal, es converteix en pàgina històrica, en rememoració de fets viscuts fa més de dinou segles.

I això és d'interès del públic, dels espectadors. És encara capaç de moure una «munió de gent», com ho fou centúries passades?

Doncs, sí. I aquest és el gran mèrit de LA PASSIÓ DE CERVERA. Haver sabut portar a l'home d'avui aquell

missatge que omple el cor de pau, d'esperança i de satisfacció.

I A QUI POT ANAR DIRIGIT AQUEST MISSATGE?

En primer lloc, com en un Nadal permanent, a tots els homes de bona voluntat. A tots els que estimen l'art, la bellesa, la veritat. Cervera, ha sabut muntar un gran espectacle. Sense regatejar esforços. Des de la recent construcció d'un gran Coliseu, dotat de tots els avenços, a fi que espectadors i actors es converteixin en un mateix cos, comunió entre actors i espectadors com s'ha afirmat en una frase afortunada.

A aquells que admiren tota manifestació artística. A aquests la representació cerverina els omplirà, ja que cada quadre, cada situació escènica, es converteix en obra d'art, en pinzellada d'artista sobre una gran tela on poder donar vida als colors.

A aquells que cerquen sortir de casa per anar «a fer un

tomb», és a dir a passar unes hores plaents, o a fer un xic de turisme, és també la representació de la Passió de Cervera, atractiu per conèixer les tradicions d'un poble, per tants conceptes històric i monumental. És també la Passió un monument més, important entre els importants, que dins el clos de les muralles conserva la ciutat, en la qual «fer un tomb» en sortir de la representació es converteix en un nou plaer.

I, sobretot, per a tots aquells que d'una manera o una altra se senten cristians, amants de les doctrines, de la figura, del missatge de Crist, la representació de la Passió és una continua meditació, un continu recordar passatges bíblics, és trobar-se enmig dels apòstols aprenent el Parenostre, és acompanyar Jesús en la seva entrada a Jerusalem, és fer-se present al Cenacle, és seguir-lo per l'Hort de Getsemaní o en la Via Dolorosa, és ser testimoni

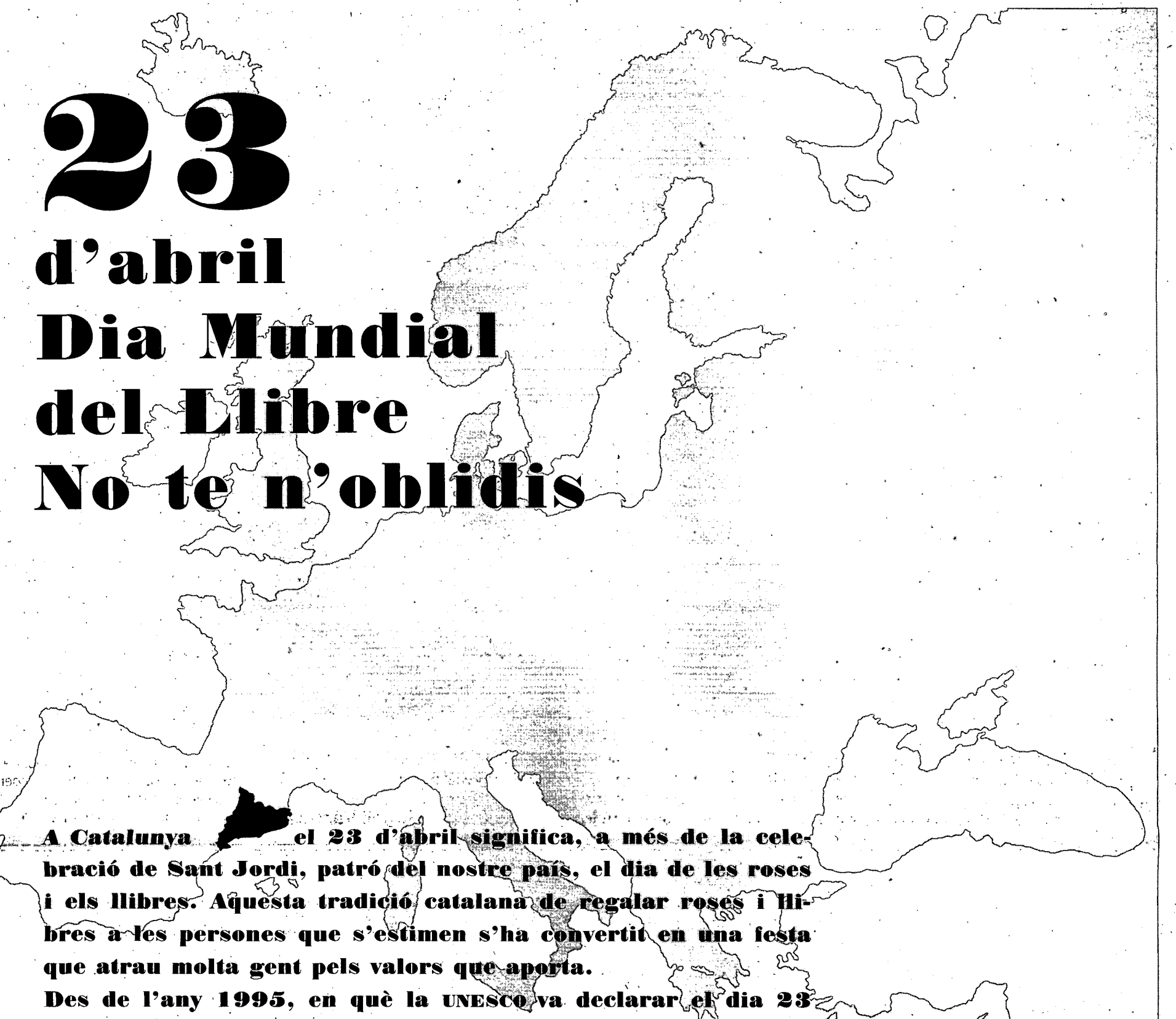
del procés religiós i civil; i, és, sobretot, ser testimoni de la Resurrecció. És a dir, per unes hores, haver-se convertit en aquells que segueixen els camins de la Judea, amb l'esperança d'un missatge capaç de renovar el món.

Avui també és vigent aquest missatge. El celebrem al Nadal. El recordem en la Setmana Santa. Ens alegra la Pasqua.

Tot això, i molt més, molt difícil de reflectir en unes ratlles, escrites amb presses, però amb la satisfacció de qui des de l'escenari, sota la seva vestimenta de fariseu, demanant i cridant la condemna, ajuda que Cervera sigui coneguda arreu com la ciutat de la Passió, fent que uns i altres, creients i agnòstics, s'apleguin en aquesta manifestació artística amb més de cinc-cents anys d'antiguitat.

Voldria que aquestes ratlles fossin una invitació a presenciar una de les nostres representacions passionals.

Joan Salat i Tarrats

23

d'abril

Dia Mundial

del Llibre

No te n'oblidis

A Catalunya el 23 d'abril significa, a més de la celebració de Sant Jordi, patró del nostre país, el dia de les roses i els llibres. Aquesta tradició catalana de regalar roses i llibres a les persones que s'estimen s'ha convertit en una festa que atrau molta gent pels valors que aporta.

Des de l'any 1995, en què la UNESCO va declarar el dia 23 d'abril Dia Mundial del Llibre i dels Drets d'Autor, diversos països ja han adoptat aquesta vella tradició catalana com una festivitat més dins del seu calendari. Els catalans ens sentim orgullosos que aquesta festa s'hagi estès arreu i s'hagi convertit en una expressió dels valors de l'amistat, de la convivència i de la cultura.

Enguany ha començat la seva activitat la Fundació Dia Mundial del Llibre de Catalunya, iniciativa del Govern de la Generalitat i del sector professional del llibre de Catalunya. Un organisme que vetlla per fomentar l'hàbit de la lectura i alhora promoure arreu la celebració del Dia Mundial del Llibre i dels Drets d'Autor.

e mail: KDPR0028@correu.gencat.es

23
IV

Fundació Dia Mundial del Llibre
Catalunya

societat

Deute extern: l'altra jornada electoral

El 12 de març, a la sortida dels col·legis electorals, es van instal·lar unes altres urnes que demanaven el vot ciutadà per condonar el deute extern dels països més empobrits. Aquesta consulta solidària no tenia valor jurídic, però sí moral. El jesuïta Pep Mària i Serrano explica les seves vivències com a membre d'una mesa a Barcelona.

7.00. Sona el despertador. Cauen de sobte sobre la meua ment mil preguntes metafísiques: què fas llevant-te un diumenge a aquesta hora? Qui t'ha manat apuntar-te com a voluntari a la Consulta Social per a l'Abolició del Deute Extern? Què passaria si no et llevessis?...

7.45. Sense haver respost a cap de les preguntes, acabo d'esmorzar i poso algunes coses a la motxilla: una novel·la, la cantimplora i unes galetes. Surto cap a la plaça dels Ocells (tocant al Paral·lel), on hem d'instal·lar la mesa 32 de la consulta.

8.00. Plaça dels Ocells. Em trobo amb l'Anna, mare de família i col·laboradora d'Arrels, un centre d'acollida dels sense sostre del barri del Raval. Tots dos hem anat a les reunions preparatòries dedica-

des als voluntaris de la consulta.

8.15. Demanem un cafè al bar de la plaça. Comencem a discutir sobre on posarem la mesa i sobre si vindrà la policia a treure'ns, perquè la consulta és «una mica il·legal».

8.30. Arriba en Xavi amb la furgoneta de la parròquia de Sant Pere Claver, plena de taules, cadires, cartells i material electoral. Ens deixa un kit electoral sencer, ens dona les darreres instruccions i se'n va. L'Anna marxa a penjar cartells pels voltants, mentre jo em quedo a desplegar el kit.

9.00. Obertura solemne de l'urna. Inici oficial de la consulta per a la condonació de deute extern.

9.15. Quan ja han votat uns quants

ciutadans, ens adonem que les tres preguntes estan formulades de manera una mica complicada. L'Anna i jo les traduïm de la forma següent: està d'acord que l'Estat espanyol perdoni els deutes que els països pobres tenen amb ell? Està d'acord que els diners perdonats es dediquin al desenvolupament de la gent d'aquests països i no a comprar armament o a engreixar les butxaques dels governants? Està d'acord que els tribunals investiguin els qui s'embutxaquen els diners que haurien d'anar a parar als pobres? Ara la gent va posant la creueta més ràpidament (la gran majoria a les caselles del «sí»).

9.30. Dues noies de 16 i 17 anys, degudament motivades per l'Anna (que reparteix fulls informatius i aborda la gent sense vergonya), s'assabenten que poden votar a la nostra consulta. Cara de felicitat immensa.

9.33. Després de la deguda traducció de les preguntes, les dues noies es converteixen en les primeres votants juvenils de la mesa 32.

9.45. Una senyora molt espavilada ve a votar. No li hem d'explicar gairebé res. Al contrari, ella ens explica que parla sovint amb gent que viu al carrer a prop de casa seva i els envia als Serveis Socials. L'Anna li parla d'Arrels i acaba fixant-la com a voluntària de la institució.

10.00. Dos immigrants marroquins llegeixen a la mesa 32 el text àrab de les tres preguntes i es decideixen a votar. Un té permís de residència i l'altre no.

10.03. Els dos amics marroquins es converteixen en els primers votants immigrants de la mesa 32.

10.30. Uns amics de l'Anna vénen a votar. Ens conviden, per torns, a un cafè al bar de la plaça.

10.45. Em dic que sóc un ingenu per haver-me emportat una novel·la per llegir: no tenim ni un minut lliure. Per la plaça circula molta gent i jo ja he perdut la vergonya. L'Anna i jo abordem tothom qui passa. Algú ens contesta amb poca educació o ens diu que primer cal arreglar els problemes dels pobres d'aquí. D'altres s'aturen, escolten, reflexionen i voten.

11.00. S'acosta una dona molt gran vestida de negre. Quan s'acosta, l'Anna m'informa que demana almoïna al barri i em demana que li preguntis on viu (és una client potencial d'Arrels!). Convenço la bona dona que pot votar, li explico les tres preguntes i li apunto les dades. Ella signa amb una creu i, després de votar, em diu que té molt clar que cal ajudar la gent dels països pobres.

11.15. Abordo dues noies per si volen votar. Els dic que si tenen 16 anys poden votar. Amb cara de tristesa immensa, em diuen que tenen 14 i 15 anys. Una altra vegada serà.

11.30. Un matrimoni de la tercera edat es decideix a votar. El marit marca les tres creuetes de la seva papereta, i les tres de la papereta de la seva esposa. Escriu el seu nom, el seu número de DNI i signa. Escriu també el nom de la seva dona, el número de DNI de la seva dona... i signa per la seva dona! Sort que finalment és ella la qui introdueix les paperetes a l'urna.

12.30. Moltes persones s'aturen a votar. Alguns ens diuen: «El capellà de Sant Domènec ens ha animat a venir a votar, també a aquesta consulta.» I d'altres: «El rector de Santa Madrona ens ha dit que ell no sap on són les taules, però que les busquem, perquè val la pena de votar.»

13.00. Un matrimoni jove amb una filla petita inicien els tràmits de la votació. Deixen un tortell damunt la mesa, mentre omplen la papereta. Jo, que m'he entestat a fer que els nens posin la papereta dels seus pares a l'urna (la veritat és que els fa molta il·lusió), moc l'urna i els aixafó sense voler el tortell. Els demano excuses.

13.30. Una filla de l'Anna arriba a la mesa. Ve de portar un entrepà al seu pare i al seu germà, que són en una altra mesa del barri. Ens ofereix un entrepà a nosaltres. Ja queda menys per al final.

14.30. Uns quants vots més tard, l'Anna i jo comencem a estar impacients. Arribaran a l'hora «el setè de cavalleria», és a dir, els tres voluntaris que presidiran la mesa 32 a la tarda?

14.35. Arriben la Paqui i l'Àlvia, mare i filla, que han de substituir-nos.

14.38. Arriba el tercer voluntari, l'Àlex, en bicicleta i amb una mà sangonosa. Ha tingut una topada amb un cotxe venint cap aquí. Li rentem la ferida i se l'embenam com pot. No ha estat res.

15.00. Després del solemne traspàs de papers entre els voluntaris del torn de matí i els de la tarda, l'Anna i jo ens acomiadem d'ells recomanant-los que deixin ben alt l'estendard de la mesa 32. Dos petons, Anna, a reveure.

15.30. Arribo a casa a dinar. Els companys em pregunten com ha anat. Estan veient notícies de les eleccions generals (les de debò!). Encara em falta anar a votar i «guardar el repòs del diumenge»; si no, demà les mil preguntes m'assetjaran amb una força irresistible quan soni el despertador...

Mentre dino, penso que la Consulta Social per a l'Abolició del Deute Extern m'ha permès descobrir la feinada i la il·lusió de centenars d'organitzadors que han treballat intensament per la justícia i per la solidaritat Nord-Sud. Agraeixo a Déu haver pogut compartir durant una estona les alegries i les penes d'alguns exemplars d'aquesta estranya i entranyable espècie animal anomenada raça humana.

Pep Mària i Serrano, S.J.

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 11.180 ptes./any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐

Amb un únic pagament d'11.180 ptes. per any

☐

Amb dos pagaments semestral de 5.590 ptes.

☐

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐

Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

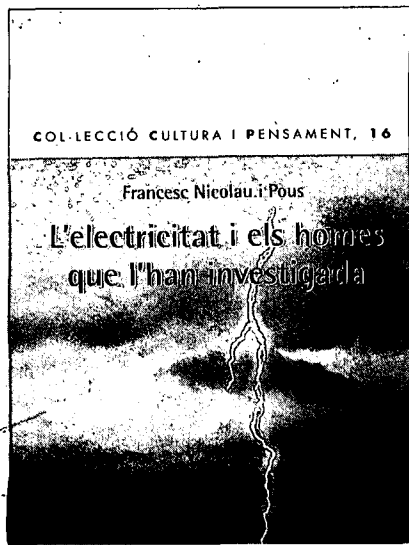
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions)
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

Llibres

Estudis sobre l'electricitat

El present llibre recopila els articles que setmanalment Mn. Francesc Nicolau i Pous ha publicat a la secció «Ciència» de *Catalunya Cristiana* sota l'epígraf «L'electricitat i els homes que l'han investigada». Amb el seu estil característic senzill i captivador, l'autor exposa la vida i el treball d'aquells investigadors que al llarg dels segles més han destacat en l'estudi de l'electricitat. El lector s'adonarà que «molt científics eminents van aportar un testimoni clar religiós i cristià, un exponent manifest i tantes vegades repetit de la compatibilitat entre ciència i religió», afirma al pròleg Josep M. Codina Vidal, director de l'Observatori Fabra. Es tracta en definitiva, d'un volum de caràcter històric i instructiu. (C.C.)

Francesc Nicolau i Pous, *L'electricitat i els homes que l'han investigada*. Editorial Claret, Col·lecció Cultura i Pensament, Barcelona 2000, 204 pàg.

20 històries
vives de la
Bíblia. Centre
de Pastoral
Litúrgica,
Col·lecció
Celebrar,
Sèrie Festa,
Barcelona
2000, 48 pàg.

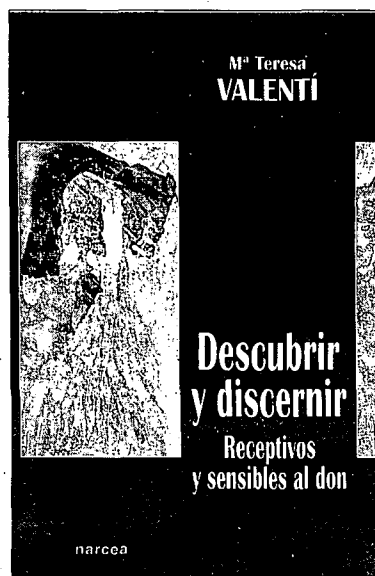
Històries de l'Antic Testament

«Obre aquest llibre... Hi trobaràs històries d'homes i dones del temps anterior a la vinguda de Jesús al món. Són les històries de la primera part de la Bíblia, la que va escriure el poble d'Israel, l'Antic Testament.» Així comença aquest volum, dirigit fonamentalment al públic juvenil amb l'objectiu que coneguin unes «històries que ens fan descobrir l'obra de Déu en el món, i ens condueixen cap a Jesús, cap al seu Evangeli, cap a la seva vida». En total, són vint-i-dos capítols, que comencen amb la creació del primer home i de la primera dona, Adam i Eva, i acaben amb una breu cronologia de l'Antic Testament. Noè, Abraham, Moisès, David, Salomó o Elies són altres grans personatges bíblics que apareixen en aquest llibre. (C.C.)

L'amor de Déu, un do únic

M. Teresa Valentí Batlle, missionera de Crist Jesús, psicòloga i mestra espiritual, és una gran coneixedora dels autoenganys en què ens enredem, de les debilitats que ens afligeixen i de les ferides que ens paralitzen, encara que també coneix les possibilitats i tasques que fan que el nostre cor s'ordini més cap a Déu. En aquesta època en què l'afectivitat adquireix un valor important i decisiu que no sempre sabem integrar en les nostres vides, aquest llibre vol ser una ajuda per centrar-nos en la persona de Jesucrist, fent-nos més receptius i sensibles als seus dons. «El veritable sentit d'aquestes pàgines està en la invitació de l'autora a llançar-nos al desafiament d'una escolta madura i en pelegrinatge permanent de Déu en la nostra vida», subratlla Fernando Polanco Sánchez, s.j. en la presentació. (C.C.)

M. Teresa Valentí. *Descubrir y discernir. Receptivos y sensibles al don*. Editorial Narcea, Madrid 2000, 141 pàg.

Usted puede oír mucho mejor

¿Está usted empezando a notar que...

- ...le cuesta seguir algunas conversaciones?
- ...necesita subir el volumen de la televisión?
- ...le tienen que repetir las cosas a menudo?

Si le pasa alguna de estas cosas, es posible que usted necesite una ayuda auditiva.

Nosotros podemos ayudarle

TOTALMENTE GRATIS

En GAES, empresa nº 1 en soluciones auditivas, le regalamos la Guía de la Audición. En ella encontrará información sobre los diferentes problemas auditivos y su tratamiento y sobre las ayudas de última generación: aparatos de un tamaño prácticamente invisible capaces de ofrecer una audición natural.

Además, sólo durante los próximos 15 días, un regalo exclusivo.
¡No lo deje escapar!

GAES

CENTROS AUDITIVOS

Solicite su Guía de la Audición cuanto antes: sólo tiene que enviar el siguiente cupón con todos sus datos a GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

cupón reserva de regalo

☐ **Sí, deseo recibir totalmente gratis la Guía de la Audición de GAES y un regalo sorpresa.** Para ello envío este cupón de reserva con mis datos.

GAES, S.A. Av. Diagonal, 474, 08006 BARCELONA

NOMBRE Y APELLIDOS:

DIRECCIÓN:

..... PISO: PUERTA:

POBLACIÓN:

C.P.: PROVINCIA:

TELÉFONO:

FECHA DE NACIMIENTO:/...../.....

☐ También me gustaría que me realizaran una revisión auditiva totalmente gratis.

La información que nos facilita quedará recogida en nuestro fichero. Usted tiene derecho a acceder a esta información y rectificarla o cancelarla, de ser en ónea. Si desea que sus datos permanezcan en nuestros archivos, pero no desea recibir informaciones comerciales de otras empresas, háganoslo saber. (Ley orgánica 5/1992)

CC0300

El llibre de la setmana

Tragèdia domèstica dolorosa

És molt dolorós viure una tragèdia familiar quan, de sobte, es descobreixen fets inesperats, i s'evoquen moments de violència insospitats, els protagonistes dels quals són persones que estimem.

Isabel-Clara Simó ha estat implacable a l'hora de construir una narració en què no es perdona res, encara que visquem en el pla del record. Però desvetllar fets realment dramàtics, que, fins i tot, comporten la mort, no és una cosa que puguem suportar fàcilment.

Els fets que es recullen en la novel·la de l'escriptora d'Alcoi, sempre hàbil i incisiva, malauradament no són gaire originals. Ja no sorprenen ningú que llegeixi la premsa, i hagi d'enfrontar-se cada dia amb gasetil·les, cada vegada més breus per habituals, en les quals s'hi narren successos, repetits a totes les geografies.

T'imagines la vida sense ell? ens dona una versió diferent, almenys en el seu final. No importa desvetllar-lo, perquè s'insinua des del començament, i ens ho diu clarament la propaganda de la contraportada. No és gens habitual que els drames

domèstics com els d'aquesta novel·la, posin fi a la vida del marit insuportable, fanfarró, violent, tirà, borratxo i menyspreable. Malauradament, gairebé sempre és la dona la que paga els plats trencats... En aquest matís, Isabel-Clara Simó vol reivindicar tantes esposes ultratjades, tot i que el mètode sigui tan discutible. Sort que és en la ficció, i no encoratja a imitar-ho. Però podria ser un manual d'instruccions, tot i que massa complicat d'aplicar...

L'anàlisi del descobriment progressiu del procés destructor de la parella dels seus progenitors, deixa perplex el fill. Alterna les reflexions personals amb la lectura del diari matern, i embranca la seva vida real, amb l'augment de l'horror d'un final que s'anuncia. Potser l'originalitat està en el mètode que fa servir la mare per desempa-

llegar-se del pare...

Com que es tracta d'una novel·la de l'anomenada «sèrie negra», res no és estrany. I perquè resulti diferent, cal arbitrar un sistema d'assassinat complex, que fa suposar unes situacions esgarrioses que el «masclisme» de la societat no sap calibrar justament, o una psicologia malaltissa i obsessiva per aconseguir la seva finalitat. La denúncia de l'autora és evident...

No seria una narració estranya a la realitat perquè és la crònica d'un fet qual·sevol, però resulta una història depriment, sense gaires matisos, perquè molt aviat sospitem quin serà el final. El més complex és el muntatge per arribar a provocar el desastre final.

Si aquesta novel·la només fos una denúncia del drama de les violències domèstiques, i de les seves conseqüències per als cònjuges i els fills, podríem acceptar els plantejaments de la primera part. *T'imagines la vida sense ell?* és una novel·la trista, desesperançada. La vida no és de color de rosa, sobretot quan sorgeixen situacions

ISABEL-CLARA SIMÓ

T'imagines la vida sense ell?

COLUMNA

com les que han de suportar aquests dos protagonistes. I, està clar, per als lectors que els agraden els drames està ben plantejada, tot i la simplicitat del fil narratiu. Llàstima que en la vida hi hagi de tot, i llàstima també que no intentem posar-hi remei. I, en aquest cas, a més, és una llàstima que l'única cosa que s'intenti sigui trobar la manera, per alambinada que sigui, d'aconseguir una finalitat macabra sense caure a mans de la justícia...

La situació d'indefensió de la dona —ben denunciada aquí— no justifica arribar a aquests extrems. Em pregunto si alguna vegada s'escriurà alguna cosa que ensenyi a recórrer al que és el secret de la convivència matrimonial, i que no acabi amb la fugida, com a *Casa de nines* d'Ib-sen, o amb l'assassinat, com a l'obra d'Isabel-Clara Simó.

Cristóbal Sàrrias

Sant Felip Neri

La figura, l'esperit i l'obra del fundador de l'Oratori

208 pàgines.
PVP: 1.500 ptes.

Felip Neri és un sant ben especial. La seva llibertat d'esperit i el seu sentit de l'humor són trets ben palesos al llarg de la seva vida; per exemple, el papa Climent VII se li acostà per dir-li: "Pare Felip, us fem cardenal", i Felip li respongué ben decidit: "Ho acceptaré, Santedat, però amb la condició que em feu la mercè de permetre'm que us avisi quan em vagi bé de rebre el nomenament". (Evidentment mai no fou nomenat cardenal...). Un sant així descomentà molta gent. Però un sant així feu gran amistat amb els joves, i en tenim un testimoni excepcional, J. W. Goethe, que escriu: "Al seu entorn es congreguen joves que volen imitar-lo en els bons costums i en la pietat; practiquen amb diligència la misericòrdia envers els pobres i els malalts; molts d'aquests deixebles són estudiants que no dubten a escurçar les pròpies despeses per a dedicar a finalitats benèfiques l'ajuda que reben de llurs famílies; donen i es donen generosament" (J. W. Goethe: *Viatge a Itàlia*).

Aquest llibre, escrit pels felipons catalans de l'Oratori d'Albacete, fa digne honor —tant per l'estil com pel contingut— a la figura singular de sant Felip Neri.

Distribució: Editorial Claret. Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830
<http://www.claret.es> • A/e: editorial@claret.es

La sardana i la dansa

El primer aplec

Més d'una vegada he expressat el meu criteri que la garantia de continuïtat de la sardana com a manifestació popular radica en els aplecs, en aquestes manifestacions d'esbargiment, entre sardana i sardana, que generalment ocupen tota la jornada.

Que abans de la Guerra Civil espanyola, una parella que festejava, pogués quedar conformada en un encontre el diumenge a la tarda, o potser també al matí, per anar a ballar sardanes, ja és història.

Avui, en una societat descaradament entregada a viure amb la màxima intensitat i el mínim esforç, ballar només sis sardanes cada setmana, per a un sardanista acèrrim, és molt poca cosa.

L'aplec, generalment, és una conjunció de dansa i natura, que ara últimament s'amplia cada vegada més amb altres activitats complementàries, com jocs per als infants o activitats diverses de cultura popular. I l'aplec és precisament avui una de les manifestacions sardanístiques més prodigades. Quan escric aquest article tinc sobre la taula la relació d'aplec diríem oficials, que es faran en el 2000. En comptabilitzo en total 170, sense comptar-hi els anomenats aplecs d'ermita, ni els de la Catalunya Nord.

Així, amb aquest enfocament, és bo festejar l'anunci d'un nou aplec, el que va celebrar Vilassar de Dalt el dia 19 de març

amb quatre cobles. Un aplec que apunta per ser important, si el jutgem per celebrar-lo amb quatre cobles. Val a dir, però, que valorar un aplec pel nombre de cobles és molt relatiu. Si la definició d'«aplec» és la «munió de persones o coses aplegades», no són les cobles qui li donaran importància, sinó les persones. Hem estat en aplecs d'una sola cobla, amb una assistència massiva, incontrolable.

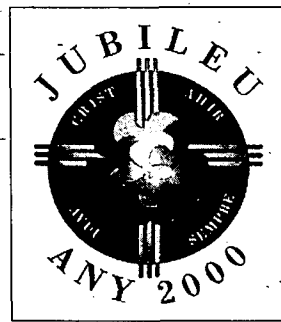
No obstant això, cal dir que aquest aspecte de l'assistència encara no s'enfoca com caldria. Un aplec del Sud no ha de comptar amb l'assistència dels del Nord, o de l'Est o de l'Oest. Que hi siguin està bé, però no premeditant la seva assistència. Un aplec de sardanes hauria de tenir un plantejament idèntic al d'una festa major. L'ha de viure el poble, en companyia d'aquells que els vulguin acompanyar, però si quan arribes a l'estació (a vegades deixes el cotxe), i no veus enlloc cap rètol que anunciï l'aplec i no ho saben ni a la cantina, no pots creure que aquell aplec entén quina hauria de ser la seva finalitat.

Vull aclarir que el retret no vol apuntar ningú, però pensem que d'aplec organitzats de cara a la població pròpia, se'n podrien inaugurar encara moltes dotzenes.

Josep Ventura

El Gran Jubileu del 2000 (15)

Com obtenir la indulgència jubilar

La indulgència és un dels elements constitutius del Jubileu. En ella es manifesta la plenitud de la misericòrdia del Pare, que surt a l'encontre de tothom amb el seu amor. Les disposicions per obtenir la indulgència jubilar són:

- La confessió sacramental que porti a una veritable conversió del cor i a perdonar-nos els uns als altres.
- La participació a l'eucaristia com a trobada amb Crist.
- La peregrinació ens recorda que tota la vida cristiana és una peregrinació a la casa del Pare.
- L'oració, participant en un lloc de peregrinació en una celebració litúrgica meditació espiritual, exercici de la pietat o resant amb les pregàries de sempre (Prenostre, Avemaria, Glòria, Credo, etc.).
- L'acció caritativa visitant persones malaltes, empresonades, ancianes i soles, minusvàlids, etc., fent una peregrinació cap a Crist present en elles; sostenint amb una significativa aportació obres de caràcter social, especialment a favor dels nens abandonats, joves amb dificultats, ancians necessitats, estrangers, etc. Sobretot aquelles que assenyali l'Església diocesana com a caritat jubilar. Tot això fet amb un esperit penitencial, sacrifici personal i austeritat de vida.

Es podrà aconseguir la indulgència jubilar:

- A Roma, fent una peregrinació en una de les basíliques patriarcal: la basílica de Sant Pere al Vaticà, l'arxibasilica del Santíssim Salvador del Laterà, la basílica de Santa Maria la Major o la de Sant Pau Extramurs, a la via Ostiense, i participant-hi amb devoció a la missa o en una altra celebració litúrgica com laudes, vespres, o en un exercici de pietat; també visitant en grup o individualment, una de les quatre basíliques patriarcal i restant-hi un cert temps en adoració eucarística o en meditació espiritual acabant amb el Prenostre; amb la professió de fe i amb la invocació a la Mare de Déu. En aquesta ocasió especial del gran Jubileu s'afegeixen a les quatre basíliques patriarcal els següents llocs i amb les mateixes condicions: la basílica de la Santa Creu de Jerusalem, la basílica de Sant Llorenç, al costat del cementiri de Verano, el santuari de la Mare de Déu de l'Amor Diví i les catacumbes cristianes.

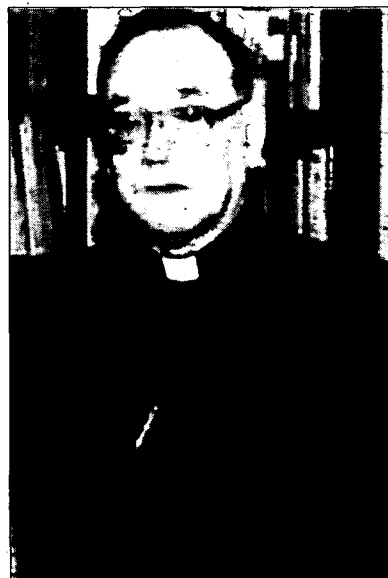
- A Terra Santa, observant les mateixes condicions i visitant la basílica del Sant Sepulcre a Jerusalem, la basílica de la Nativitat a Betlem o la basílica de l'Anunciació a Natzeret.

- A les altres circumscripcions eclesiàstiques, fent una peregrinació a l'església catedral o a altres esglésies i llocs designats pel bisbe i assistint amb devoció en una celebració litúrgica o en un altre tipus d'exercici, com els indicats anteriorment per a la ciutat de Roma; també visitant, en grup o individualment, l'església catedral en un santuari designat pel bisbe, restant-hi un cert temps en meditació espiritual, acabant amb el Prenostre, amb la professió de fe i amb la invocació a la Mare de Déu. (C.C.)

Consells de Mons. Fernando Sebastián

L'arquebisbe de Pamplona i Tudela, Mons. Fernando Sebastián Aguilar, proposa deu consells per celebrar bé el Jubileu:

- **No presumeixis de «cristià adult»:** Sigues humil. Reconeix que tots necessitem perdó i misericòrdia. L'any 2000 del naixement de Crist és una bona oportunitat per renovar les nostres actituds cristianes.
 - **Agraïx a Déu el seu pla de salvació:** Vivim del seu amor. Les coses podrien haver estat d'una altra manera. Sense Crist, sense el Calvari, sense la Resurrecció, sense l'Església, sense l'Esperit Sant, tot seria molt pitjor.
 - **Valora i agraïx el fet de ser cristià:** Alegra't de ser fill de Déu i ciutadà del cel. Renova la teva fe, recita a poc a poc el Credo, resa el Prenostre.
 - **Pren-te seriosament la missa del diumenge:** Prepara la teva ànima abans d'anar a l'Església. Dóna gràcies a Déu per la creació, per l'esperança de la vida eterna, per la vocació per la justícia i la fraternitat. Entra en Jesucrist, viu amb Ell i com Ell.
 - **Reconeix els teus pecats:** Ningú no és bo del tot, atén la crida de Déu que ens ofereix el perdó, la renovació interior, l'alegria de la salvació.
- Vés a l'església, confessa els teus pecats al sacerdot i rep el goig del perdó de part de

Mons. Fernando Sebastián.

Crist i del Déu Salvador.

- **Invoca la Mare de Déu:** Perquè t'ajudi a creure en Jesucrist amb amor, amb fidelitat, amb fortalesa, amb coherència. Ella és mare i model dels deixebles de l'Església sencera. Jesús la va preparar perquè fos la mare espiritual de tots els seus germans. Recorre a ella amb confiança de fill.

- **Viu més sobriament:** Conformat amb el que tens. Frena les ambicions i els capricis, pensa en els que tenen molt menys que tu, ajuda'ls amb el teu

temps i amb els teus diners, amb el teu amor.

- **Parla de Jesucrist als teus amics, als teus veïns:** Parla'ls de la bondat del Déu, de l'esperança de la salvació, de la possibilitat i l'alegria de ser cada dia una mica millor estimant Déu i fent el bé. Sigues un apòstol.
- **Compleix les teves obligacions de cada dia amb amor:** Amb alegria, amb el goig d'ajudar a viure als altres i d'anar construint un món de fraternitat i d'esperança en el nom de Jesús.
- **Estima el teu món:** Defensa i protegeix la vida. Posa't a favor dels necessitats, dels pobres, dels nens, dels ancians, dels malalts, dels immigrants, de tots els que necessitin la nostra ajuda. Dóna gràcies a Déu per haver-te cridat a col·laborar amb Ell en la construcció d'un món de germans fins que ens cridi.

LA COMISSIÓ DIOCESANA PER AL JUBILEU DEL 2000 es complau a convidar-vos

a la presentació del poema *Tercer Mil·lenni* de Mn. Manuel Tort amb un pròleg de David Jou i un epíleg de Josep M. Rovira Bellosó, que tindrà lloc al Saló de Sant Jordi del Seminari Diocesà el dimarts 4 d'abril, a les 6 de la tarda.

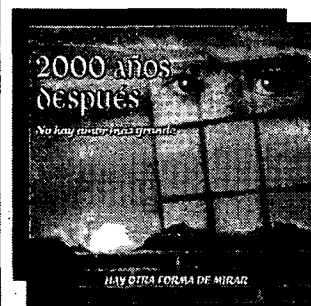
Edita: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Ens trobem davant d'un bell poema que respon al que cal esperar del títol: un examen crític de la realitat actual i de la naturalesa humana; i una crida a l'Amor, aquest Amor que en el cristianisme recorre totes les dimensions de l'individu, de la societat, de l'Univers, un amor alhora contemplatiu i actiu, especulatiu i compromès. Acció i compromís que donen a molts fragments d'aquest poema un gran vigor i que en manifesten la intensitat de la il·lusió.

(Del pròleg de David Jou)

M'enlluerna la vitalitat, la passió i el foc ardent que brollen incontenibles del cor generós del poeta. Però em fa pensar més encara la rara lucidesa —poètica certament, però no pas exempta de volada teològica— en virtut de la qual Tort fa tota una altra cosa que un poema xaró dedicat al nou mil·lenni. S'enfronta amb generositat humana —amb alçada ètica i religiosa ancorada en el Déu viu— amb una època nova i inèdita, el tercer mil·lenni, la qual la nostra generació, que ha tastat el dolor, la mort i també les esperances del segle xx, té si més no el goig de besllumar.

(De l'epíleg de Josep M. Rovira Bellosó)

musical 2000 años después no hay amor más grande

Personajes de nuestra sociedad, cuentan una historia que no se circunscribe a los límites del tiempo ni del espacio.

Una historia que sucedió hace 2000 años, actualizada en 19 temas musicales, que adoptan el lenguaje y las inquietudes de este fin de siglo.

Ritmo, espíritu joven, letras pegadizas y sensibilidad... un musical que descubre otra forma de mirar la vida.

Interpretado por David Saylor, Miryan Fultz (intérpretes de padre nuestro II) e Ileana Hernández.

promovido por Salesianos España

producido y editado por José Morato y Óscar Gómez (productores del éxito 'a mis niños de 30 años')

letras de Joan Faner y Francisco Álamo

Editorial CCS

Calle Alcalá, 166 - 28028 Madrid

Tel 91 725 20 00 - Fax 91 726 25 70

www.editorialccs.com

Precio: CD - 2.695 ptas. Casete - 1.895 ptas.

Pueden encontrarlo en grandes tiendas de discos, en su librería habitual, o contactando directamente con Editorial CCS.

L'Any Internacional de les Matemàtiques

L'any actual, segons es va decidir a Rio de Janeiro el 1992, ha estat declarat Any Internacional de les Matemàtiques. I com que les matemàtiques en elles mateixes, ja ho sabem, no són mai notícia sensacional per als periodistes, se'n parla poc. Segurament que molts dels nostres lectors encara no ho sabien. Però també hem de dir que és una actualitat científica, és clar. I ara que parlem de les matemàtiques en la sèrie d'articles que publiquem en aquesta mateixa pàgina, encara ho havíem de fer saber amb més raó.

Ara bé, precisament enguany el lloc triat per la Unió Matemàtica Internacional (IMU) per a la seva reunió anual ha estat Madrid, i això també ens afecta de molt a prop. Se celebrarà del 15 al 19 de maig. I serà la primera vegada que es fa a Espanya. La IMU té 62 països associats i s'organitza en cinc grups, segons la importància que es doni a la matemàtica a cada país. El grup núm. 5 és el més alt. Ara Espanya pertany al grup 3, i els matemàtics espanyols voldrien passar almenys al 4, si no es pot al 5. Podran adduir que l'aportació

Isaac Newton (1642-1727).

espanyola al camp de les matemàtiques ha crescut en pocs anys. D'un 0,3% el 1981, va passar al 3,66 el 1998.

Com que no volen deixar passar aquesta oportunitat de manifestar-se, han començat a organitzar coses. Ja s'ha constituït el Comitè Espanyol de l'Any Mundial de les Matemàtiques (CEAMM 2000) i molts comitès locals. Els objectius són tres: fomentar l'ús de les matemàtiques com a clau per al desenvolupament del tercer món, proposar els grans reptes que té la matemàtica del segle XXI canviar (en allò que es pugui) la imatge social de les matemàtiques. Durant el mes de febrer al Senat s'ha posat a la vista del públic l'exposició titulada *Las medidas y las matemáticas. La implantación del Sistema Métrico Decimal en España*. A Barcelona tindrem del 10 al 14 de juliol el Tercer Congrés Europeu de Matemàtiques, organitzat per la Societat Catalana de Matemàtiques. I es faran encara molts altres actes a l'Estat espanyol. Desitgem als organitzadors que l'èxit els acompanyi i assoleixin el que s'han proposat.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

16 La matemàtica a la Xina

L'estudi de la cultura xinesa ha adquirit avui dia un notable interès perquè s'ha vist que cal posar l'inici del seu desenvolupament abans que el de les civilitzacions occidentals, i amb particularitats importants. Sembla que ja era florent quan els sumeris tot just encetaïen a escriure en les seves tauletes d'argila. Cal dir, però, que potser s'ha exagerat massa, com, per exemple, interpretant que ja feien observacions astronòmiques cap al segle XV aC. Les referències que dels temps més antics ens han arribat no són del tot fiables i també difícilment datables. Les informacions segures de debò no arriben pas gaire més enllà del 2000 aC. Pel que fa a les matemàtiques el que podem dir és que el tractat més antic que se'n conserva, l'anomenat *Txou Pei San Txing*, mentre alguns autors el col·loquen pels volts del 1200 aC, n'hi ha d'altres que diuen, potser amb més raó, que és del 300 aC, o encara un xic més recent.

Característiques de la matemàtica xinesa antiga

No es pot negar que els xinesos elaboraren una cultura matemàtica d'un valor notable. Però no de primer ordre. I que ho feren amb independència total de les elucubracions dels sumeris, dels caldeus en general, dels egipcis i també dels grecs. Hi trobem tanmateix algunes semblances. El *Txou Pei San Txing* és un diàleg entre un príncep i el seu ministre sobre la mesura del temps. El ministre explica que l'art dels nombres deriva del cercle (que és al cel) i del quadrat (que és a la terra). La geometria que hi exposa es veu que va sorgir de l'agrimensura (com la d'Egipte!). Hi ha una referència al teorema de Pitàgores tractat algebràicament.

No gaire posterior a l'anterior, potser

pels volts del 250 aC, es va escriure un tractat molt més extens i complet conegut entre nosaltres per *Nou capítols sobre l'art matemàtic* (en xinès *Txui Txang Suan Xu*). És un llibre que, curiosament, té un estil semblant al de les tauletes babilòniques i al papir Ahmes d'Egipte. Es limita a donar solucions a 246 problemes molt variats, d'agrimensura, enginyeria, càlcul, impostos, resolució d'equacions i propietats dels triangles rectangles. També barreja resultats exactes amb aproximats. Però té algunes originalitats com el disseny de quadrats màgics com ara aquests:

4	9	2	7	1	7	3
3	5	7	5	9	1	3
8	1	6	1	5	1	1

que tenen la particularitat que la suma dels nombres de cada fila, columna o diagonal és la mateixa; en el primer (construït amb els nou primers nombres) és 15, i en el segon (dels nou nombres primers imparells) és 27.

Potser aquest interès pels quadrats màgics va fer que també s'arribés a trobar la resolució de sistemes lineals d'equacions fent transformacions a la matriu dels coeficients que ja són com les que es fan en l'aplicació de l'anomenat mètode de Gauss per resoldre aquesta mena de sistemes.

Per escriure els nombres feien servir el sistema decimal i prou. Ni rastre del sexagesimal dels babilonis. Les xifres dels nombres eren a base de ratlletes verticals i horitzontals. Una novetat important és que no tenien cap dificultat per fer servir els nombres negatius, cosa que mai no se'ls ocorregué ni a caldeus ni a grecs. Aquell tractat dels *Nou Capítols* es veu que va ser per als xinesos el que van representar els *Elements* d'Euclides per als grecs. Se n'escriueren molts comentaris que mostren un progrés gradual en el tractament de les

matemàtiques a Xina. Per exemple, es veu en el càlcul del valor de π . Cada vegada s'hi troben noves aproximacions: 3,1547, $\sqrt{10}$, 92/29, 142/45... Al segle III de la nostra era Liu Hui ja obté 3,14159, considerant un polígon regular inscrit a la circumferència de 3072 costats, i Tsu Qung Teih (450-501) el valor 355/113 o sigui 3,1415929... (el valor real és 3,14159265...). Per immortalitzar aquest matemàtic xinès s'ha donat el seu nom a un accident de la Lluna.

Matemàtics xinesos de l'edat mitjana

En arribar l'època de la dinastia Sung (960-1279) hi ha a la Xina un increment notable de desenvolupament científic. Es generalitza l'ús de la brúixola per als navegants i s'introdueix la pólvora en els assumptes bèl·lics. Tot això, i altres coses, abans que a occident. I també l'àlgebra dels xinesos arriba a un nivell força alt. Ens han arribat els noms i part de les obres de quatre matemàtics xinesos d'aquest temps: Qin Jiu Xao, Yany Hui, Zhu Xi Jie i Li Yeh (o Li Jih). Només coneixem la vida d'aquest últim, i encara fragmentàriament.

De Li Yeh se'ns diu que el Gran Khan Khubai li va oferir un lloc en el govern del país però que ell va refusar educadament al·legant motius de salut, només va accedir a fer de professor de l'Acadèmia Han-Lin. La seva obra *Mirall marí de les mesures del cercle* (1248) conté la resolució de 170 problemes referents a circumferències inscrites i circumscrites a triangles rectangles, i a les relacions entre costats i radis. El mètode porta sempre a resolucions d'equacions que de vegades són fins i tot de 4r grau. I el nostre home les resol! Com ho fa? Aplicant el que més tard anomenarem «Mètode de Horner» (de William George Horner (1786-1837), matemàtic anglès), és a dir trobant un primer valor aproximat n de la incògnita x i substituint x per $y+n$ en l'equació en resulta una altra, en la qual es troba un altre valor aproximat m d' y i se substitueix y per $z+m$, i així de mica en

mica es va arribant al valor de la primera incògnita per aproximacions successives. Encara ens ha arribat una altra obra de Li Yeh: *Nous passos de càlcul* (1259) en la qual redueix molts altres problemes geomètrics a equacions algebriques.

L'obra de Zhu Xi Jie *Mirall preciós dels quatre elements* (1303) comença posant el que ell anomena «Diagrama del vell mètode per a trobar potències octaves i inferior» i que no és altra cosa que el que més tard s'anomenarà «Triangle de Tartaglia» o «de Pascal» (per Niccolò Fontana (1550-1557), de sobrenom Tartaglia, que el va redescobrir, o per Blaise Pascal (1623-1662), que n'estudià moltes propietats), o sigui el conjunt de coeficients del polinomi que resulta d'eleva a una potència $a+b$ a una potència. L'1 és el coeficient de la potència 0, 1 1 són els de la 1a potència, 1 2 1 de la 2a, 1 3 3 1 de la 3a, 1 4 6 4 1, de la 4a, i així successivament, de manera que els coeficients del desenvolupament de $(a+b)^n$ són els que es trobaran a la fila n -sima, si es posen aquests nombres en files una sota l'altra. El nombre 1 ocupa els extrems de totes les files i els altres nombres s'obtenen sumant els dos de la fila anterior que té damunt d'ell. Però, curiosament, Zhu Xi Jie d'aquest triangle, que ell ha escrit fins a la vuitena potència, en fa més ús per trobar arrels que no pas per obtenir potències. I és que també fa servir, com Li Yeh, el mètode de Horner per resoldre equacions de grau superior, i cada cop que substitueix una incògnita x per una altra $y+n$ ha d'aplicar la fórmula de la potència d'un binomi. Cal fer notar que respecte del «Diagrama» o «Triangle» ens diu que és un vell mètode. No n'és ell el descobridor. Quina deu ser, doncs, l'antiguitat del «Triangle de Tartaglia»?

En l'obra de Zhu Xi Jie encara hi trobem més coses que a occident es descobriren més endavant. Per exemple, fórmules de sumes de sèries finites, entre les quals hi ha la de la suma dels quadrats dels n primers nombres naturals: $1^2+2^2+3^2+4^2+\dots+n^2=n(n+1)(n+2)/6$. No podem negar que la matemàtica xinesa va arribar força enllà.

Des de les 02.15 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
- 21.15-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
- 23.00-00.00 *Planisferi* (anàlisi de l'actualitat del món). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Albert Murillo.
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba*, presentat i dirigit per Carme Catà i Jaume Rocosa. *Dietari de Música i Músics*, presentat i dirigit per Joan Ubeda.

Dimarts

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *Cum Laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *Planeta Blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Marta Cailà.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *Mar de claror* (espai de catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *Bojos per la Ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni París.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *De Pares a Fills* (temes al voltant de la família). Presentat per Montserrat Esteve.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 08.00-09.00 *El Primer Cafè*
- 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
- 21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou.
- 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
- 23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
- 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 21.00-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol.
- 22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
- 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
- 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
- 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música jazz). Presentat per Gemma Abellan.
- 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
- 18.45-20.00 *Eucaristia*
- 21.00-21.30 *La Pròrroga* (resum esportiu). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
- 21.30-22.00 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
- 22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Ubeda i Roger Padollers.
- 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (bíblia i teologia).
- 00.00-00.10 *Moments a mitjanit* (programa de reflexió). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
- 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat per Miquel-Albert Soler i David Ciscar.
- 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat i dirigit per Joan Casas.
- 01.00-02.00 *Passió pel cant* (programa musical). Presentat i dirigit per Toni Roig.
- 02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al pare Francesc Gamissans, amb motiu de la presentació del seu llibre *De tot cor* i com a preparació de la jornada dedicada als Llocs Sants; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

07.00-07.05 *Un bon motiu per viure*
12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
9.15, 13.30, 17.30, 19.30 *Temps*
9.30, 12.30, 16.30 *Agenda*
10.30, 14.30, 18.30 *Recomanació turística*

Dilluns

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Conversant amb el bisbe Joan (R)*

Dimarts

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *Església d'Urgell*
23.00-23.30 *Generacions vives*
23.30-00.00 *On anem?*

Dijous

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

09.00-09.15 *Informatiu matí*
14.00-14.30 *Informatiu migdia*
20.00-20.30 *Informatiu vespre*
20.30-21.00 *El Tresor de la Història*

Dissabte

01.00-02.00 *Senda Sonora*
10.00-10.30 *On anem? (R)*
12.30-13.00 *Conversant amb el bisbe Joan*
13.30-14.00 *In Corpore Sano*
20.30-21.00 *Estels sobre el Principat (R)*

Diumenge

08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli (R)*
18.00-18.30 *El Tresor de la Història (R)*
21.30-22.00 *Anirem tots cap al Cel*

Diumenge 26

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
«Casarse ¿para qué?» Les relacions de parella es mouen en un terreny confús, però la felicitat en el matrimoni no és fruit de la casualitat. (Comunitat evangèlica.)
- 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 20).
«Vidas color esperanza.» Els índexs de pobresa que pateix el Perú repercuteixen en tots els àmbits de la vida. Un exemple és l'emigració: un milió de peruans viuen entre els Estats Units i Europa.
- 10.00 *Últimas preguntas*: «Maestro, enséñanos a orar.» La pregària és tan necessària per a la vida quotidiana com l'aliment per a la vida del cos.
- 10.25 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós.
- 10.30 *Santa Misa*: amb la participació del cor parroquial de Santa Agnès de Malanyanes de la Roca del Vallès (Vallès Oriental), sota la direcció de Pellegrí Bernal. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Vallès i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 27

17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 25

- 09.30 *Signes dels Temps*
«L'encontre de Taizé del Nadal del 2000 serà a Barcelona.»
Entrevista al germà Pere de Taizé: Explicació dels primers detalls de l'organització per preparar aquesta trobada.
- Altres temes:
—20 anys de la mort d'Oscar Romero.
—Presentació d'un curtmetratge sobre els infants del carrer a Barcelona. Entrevista al seu director, Jordi Roigé.
—Espai de cinema per Jordi Cabanes amb motiu dels Oscar.
—Anàlisi de l'actualitat amb Jaume Reixach.
—Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín.

(Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a les 00.00 h de la nit (després del programa *Gol a Gol*), pel Canal 33.

Divendres 24

20.30 *Creure avui*: Projecte Betània i Activitats Joves Cristians.
Presenta: Marta Loire. Coordina: Albert Dresaire.
El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.
Cada tercer dijous de mes
23.00 *Aquí, tots*: Magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església.

Cada divendres

22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Internet

• **QUARESMA.**—A www.multimedios.org/cuaresma trobareu una guia per a la pregària, viacrucis i litúrgies; una selecció d'imatges, cançons, documents relacionats amb la Quaresma i comentaris de l'evangeli dominical. És una iniciativa de l'associació cultural catòlica Vida i Espiritualitat.

Barcelona

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 23 de març, a les 19.30, recital del Trio de Guàrdies Barcelona Nova Fusió, amb Eugenio Muriel, Carlos Delgado i Juan Manuel Pintor. Interpretaran peces de Chobanian, Serocky, Hindemith, Browe, Piazzolla, Muriel, Bizet, Albéniz i Falla. Lloc: c/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— El 23 de març, a les 20.00, celebra el 13 aniversari del Telèfon de l'Esperança de Barcelona. Montserrat Ferraro, psicòloga, màster en Sofrologia Caycediana i degana del Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya, oferirà la conferència *L'apli-*

cació de la sofrologia en l'educació emocional. Més informació: tel. 932 020 260.

• **CATEQUESI DE JOVES I ADULTS.**— El 23 de març, de 21.30 a 23.00, a càrrec de M. Claustre Soler (doctora en Teologia i professora d'Antic Testament a la Facultat de Teologia de Catalunya), sobre *Moisès, el camí de l'alliberament*. Parròquia de Sant Ildefons, c/ Madrazo, 92 - Barcelona.

• **ANIVERSARI DE LA IMMOLACIÓ DEL DR. RAMON BALCELLS I MASSÓ.**— El 25 de març, a les 19.00, se celebrarà una eucaristia en memòria de la vida i mort martirial del Dr. Ramon Balcells i Massó, sacerdot i fundador del Patronat Social Escolar d'Obreres. C/ Provença, 389 - Barcelona, tel. 934 578 848.

• **GERMANDATS I CONFRARIES.**— El 25 de març, a les 10.00, trobada de germandats; a les 10.30, laudes. Salutació del president del Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona, Albert Sañahuja; intervencions dels diferents representants de les germandats; a les 14.00, dinar de germanor; a les 17.00, ponència de l'historiador Joan Rosàs, membre de la Congregació dels Servents de Maria de Badalona, sobre *Los dolores de la Virgen*; a les 18.00, inauguració de la 3a mostra confrare; a les 19.00, viacrucis amb la relíquia del Sant Lignum Crucis de la Germandat de Sant Marc Evangelista, de la catedral; el 26 de març,

a les 10.30, missa i benedicció de la nova imatge a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera; a les 14.00, dinar de germanor; a les 18.00, benedicció de la imatge de Jesús ressuscitat de la germandat dels 15+1 de l'Hospitalet, a la parròquia de Santa Eulàlia. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona.

• **ENCONTRE CATÒLIC PER A PROMESOS.**— Els dies 25 i 26 de març, a la casa d'exercicis de Sarrià de Barcelona, cap de setmana de preparació al matrimoni, per a parelles que desitgen preparar-se per a la seva vida en comú. Es lliurarà certificat d'assistència equivalent al dels curssets prematrimonials. Més informació: tel. 933 508 925 i 933 526 030.

• **CENTRE CULTURAL DE MARATA.**— El 26 de març, a les 10.00, concert del Trio Stadler amb el programa *Mozart i els seus competidors*. Lloc: parròquia de Santa Coloma de Marata - Les Franqueses del Vallès.

• **ATENEU BARCELONÈS.**— El 26 de març, a les 19.30, homenatge al mestre Joan Pich Santasusana amb Silvia Bemúdez (violoncel), Natalia Parés (violoncel) i Maite Mer (soprano). C/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 188 634.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 27 de març, a les 19.30, taula rodona sobre «L'Església demana perdó», amb Ignasi Boada, Pere Lluís Font, Antoni

Matabosch i Josep M. Rovira Belloso. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **MONTSERRAT.**— El 27 de març tindrà lloc una jornada sacerdotal a la basílica de Montserrat, on es trobaran els sacerdots de Catalunya convocats pels bisbats per celebrar l'any jubilar. L'eucaristia estarà presidida pels bisbes de tot Catalunya. Més informació: tel. 938 777 701.

• **DIMARTS CULTURAL.**— El 28 de març, a les 18.00, Neus Edo parlarà sobre *Treballar pels drets humans a Veneçuela*. Lloc: Centre Mercader, passatge Mercader, 13 - Barcelona, tel. 932 151 599.

• **TROBADES DE FORMACIÓ.**— El 28 de març, a les 19.00, el P. Josep M. Blanquet, s.f., reflexionarà sobre *Què vol dir l'Eucaristia?* Lloc: església de la Sagrada Família, c/ Entença, 301 - Barcelona.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Organitza una xerrada el 28 de març, a les 19.00, sobre *Guerra, tempestes de ferro. La guerra en l'obra de Hannah Arendt* amb Verena Stolcke, catedràtica d'Antropologia Social de la UAB. Més informació: tel. 933 176 177.

• **CÀRITAS.**— L'Escola de Formació del Voluntariat Càritas diocesana de Barcelona organitza el 28 de març, a les 19.00, la conferència *Globalització: pros y contras*. Més informació: tel. 933 026 622.

• **AULA D'ECOLOGIA.**— El 28 de març,

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

Grup Nostra Sra.
del Sagrat Cor
Barcelona

TROBADA PER A JOVES
DIA 30 DE MARÇ DE 21 A 23 H.
EUCARISTIA
|
CANTS DE LLOANÇA

JESUCRIST T'ESPERA!

Lloc: Santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor
c/ Rosselló, 175
(entre Muntaner i Aribau)
Informació: José Antoni Gorina, tel. 934.196 355

Ajuda a l'Església Necessitada

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
C/c. 0930-001-080000-3. Banc Bilbao Vizcaya. Francisco Silvela, 54 - 28028 Madrid

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots
de l'Església Missionera i de l'Europa
de l'Est subsisteixen gràcies als
estipendis de les Santes Misses que
«Ajuda a l'Església Necessitada» fa
arribar a aquests veritables
deixebles de Crist d'avui dia?

COL-LABOREU amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, i ENCARREGUEU la celebració de Misses —al mateix estipendi de la vostra diòcesi—, a través de la nostra Associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

● Vull que se celebrin.....
MISSSES per les intencions següents:

Envio..... ptes. com a DONATIU
Per: Gir ☐ Trans. ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE
40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?
100 ptes: cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpn@teleline.es

Des del carrer

Albert Sáez i Casas ha estat nomenat nou membre del Consell diocesà de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona. Albert Sáez, periodista, casat i amb tres fills, és vicedegà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna, de la Universitat Ramon Llull, i sotsdirector del diari «Avui».

Foto: Josep M. Calvet

Albert Sáez, nou membre del Consell diocesà de Comunicació

«Fer sentir la veu de l'Església als mitjans implica riscos»

—Quina serà la seva feina al Consell diocesà de Comunicació?

—Es tracta d'un òrgan assessor, de caire consultiu, que forma part de la Delegació general de Mitjans de Comunicació. Som un grup de periodistes que estem treballant en diversos àmbits i que ens reunim cada tres mesos per dir a l'Església com veiem la seva relació amb la resta de mitjans des del punt de vista professional.

—I com veu aquesta relació?

—L'Església ha millorat substancialment la seva relació amb els mitjans de comunicació. Quan vaig començar a tractar aquest tema fa 15 anys, era un desert absolut. Penso que al llarg d'aquest temps els mitjans han recuperat l'interès pels temes religiosos generals, i d'altra banda, des dels bisbats catalans hi ha hagut una aposta més gran per la professionalitat en la relació amb la resta de mitjans, i la professionalització en la gestió dels propis mitjans d'Església.

L'acollida que ha tingut als mitjans el document del Vaticà sobre el perdó i la llum verda pel procés de beatificació de Gaudí demostra que estem arribant al que sempre havíem demanat: normalitat en la relació entre els dos organismes. O sigui que els mitjans coneixin i valorin informativament el que fa l'Església, i

que l'Església entengui que els mitjans fan la seva feina i que se'ls l'ha de facilitar el màxim possible.

—L'Església ha de tenir més presència mediàtica?

—Que l'Església faci sentir la seva veu a través dels mitjans implica riscos. Per exemple, en els viatges del Papa que jo he seguit de prop, la imatge que dona el Pontífex no és sempre la que es vol donar. Si l'Església té més relació amb els periodistes —com va dir l'arquebisbe John Foley, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials— hi pot haver el risc que es publiquin informacions que a l'Església no li agradin. L'Església ha de ser prou intel·ligent i si alguna cosa no és veritat saber respondre adequadament.

—Com cal comunicar el missatge cristià?

—La societat actual es la de la indiferència i la incredulitat, i no ho dic jo sinó que ho diu el sociòleg Peter Berger. Però la gent accepta les preguntes religioses i busca respostes. El repte de l'Església és fer-se entendre per aquesta gent que torna a fer-se les preguntes públicament.

Penso que tot el conjunt de les metàfores rurals que van servir per fer entendre l'Evangeli al seu temps cada vegada són més insignificants per a la gent.

Aquí tenim un repte que és una oportunitat, o sigui que el missatge que volem donar no està lligat a un moment històric o cultural determinat, és catòlic i universal arreu, però també universal en tota època.

—Com viu el fet de ser un periodista catòlic?

—Ho visc amb normalitat. En la pràctica no he tingut mai cap problema. Sempre hem d'exigir professionalitat en qualsevol mitjà. L'ideal no és formar periodistes bons, sinó bons periodistes. Hem de crear un consens sobre el que és un bon periodista que inclogui el respecte, la necessitat d'informar-se bé, trencar clixés...

—Quina ha de ser l'aposta de l'Església als mitjans de comunicació?

—Per a mi hi ha tres grans línies de treball: la capacitat de l'Església d'elaborar productes que s'emetin a tercers mitjans; resituar els mitjans de comunicació propis de l'Església, o sigui saber consensuar un model que els englobi tots perquè a vegades es perd força per voler fer un producte en solitari, i també saber a quin públic ens dirigim. La tercera línia aposta per la formació dels professionals i la creació d'espais de diàleg per als cristians que exerceixen aquesta professió.

Glòria Carrizosa Servitje

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un acte de valentia i d'humilitat

Seria llàstima que amb tanta atenció com alguns mitjans atorguen a la salut del Papa, al seu aspecte físic i a les més diverses elucubracions sobre el seu futur, ens distreguéssim del més important: el seu guiatge profètic actual, actiu, sovint sorprenent. En realitat, aquest do de Déu que és l'any jubilar, molt més viscut que les aparences no feien preveure, ens ha vingut per ell i per la seva tenacitat. Ell, el papa Joan Pau, el va concebre com una experiència d'aquell nou ardor que vol que acompanyi la nova evangelització. Ara n'està seguint, passa a passa, tot l'itinerari previst, precedint-nos amb coratge.

La recent celebració a Sant Pere del Vaticà de la jornada del perdó ha estat l'exemplificació pública del que Joan Pau II ja va anunciar

en la Carta Apostòlica de 1994 sobre l'entrada en el tercer mil·lenni: «L'Església, tot i ser santa per la seva unió amb el Crist, no cessa mai de fer penitència: reconeix sempre com a propis, davant de Déu i davant dels homes, els fills pecadors» (33). Els pecats dels fills de l'Església dels quals el Papa ha demanat perdó estan continguts en els tres que la Carta Apostòlica considera que «exigeixen un major compromís de penitència i conversió» (34): els que afecten la unitat del poble de Déu (34), el de l'ús de la intolerància i de la violència en la defensa de la veritat (35), i el de la responsabilitat de l'Església en els mals del nostre temps (36).

Ara bé, aquesta confessió, realment històrica, del Papa no té sentit d'espectacle: els qui se situen davant seu com a simples espectadors no connecten amb el seu esperit. Aquesta confessió arrenca d'un moviment de conversió: només els qui, des de qualsevol posició, són capaços de percebre'l i de secundar-lo, n'han copsat veritablement el missatge.

Joan Pau II ha introduït en el llenguatge d'aquest Jubileu la feliç expressió *purificació de la memòria*. Amb ella assenyalava un aspecte important de la conversió cristiana. Purificar la nostra memòria, sobrecarregada de retrats als germans, afavoreix la caritat. Però és també una contribució a l'esperança. Sant Joan de la Creu, de qui prové aquest concepte, bo i que en parlava en un sentit més ampli i radical, diu que una memòria no purificada «se impide para Dios, lo uno porque se embaraza, y lo otro, porque mientras más tiene de posesión, tanto menos tiene de esperanza» (*Subida al Monte Carmelo*, 11). Realment som lluny de la nuesa que volia el místic carmelità... Però el gest humil i valent de Joan Pau II va per aquest camí.

Ara mateix

Els nostres sants

Com que aquest número de *Catalunya Cristiana* porta data 23 de març, dia de sant Josep Oriol, gairebé em sento obligat a parlar dels nostres sants. Dels proclamats i dels que haurien de ser-ho. Dels proclamats poca cosa cal dir. Potser que caldria conèixer-los més. Sobretot de com va ser el desenvolupament de les seves vides precisament en l'època i ambient que els va tocar viure, rarament favorables. Potser no s'haurien santificat en època i ambient de flors i violes. I em sembla que cal que parlem més dels nostres sants «en projecte», com d'en Francesc Castelló i Aleu, màrtir per Crist a Lleida, fa més de seixanta anys, als inicis de la guerra civil... proclamat només pel poble fidel que espera, amb certa impaciència, el vistiplau de Roma, que no acaba de pronunciar-se. També el procés de beatificació del nostre Pere Tarrés i Claret, mort santament després d'una vida dedicada primer a la medicina en la qual destacà per la seva perícia, després com a sacerdot de Crist i sempre apòstol entre els joves en un temps que s'iniciava la gran dispersió i desorientació de la joventut.

Del Dr. Tarrés, deia un dia el seu promotor de causa, que «anava sol», que no tenia cap organisme oficial, ni cap orde religiós que el patrocinés... Potser el mateix li va passar a sant Josep Oriol que va esperar cent quatre anys per ser beatificat i altres cent tres per ser canonitzat. Però el poble sempre el cregué sant i des del primer moment de la seva mort el venerava i implorava la seva intercessió.

Oriol Camps

Impromptu